Clancy Tom
7 - OPERAČNÍ CENTRUM
ROZDĚL A PANUJ

OBSAH

Skryté síly uvnitř ministerstva zahraničí USA se tajně pokoušejí vyvolat napětí mezi Iránem a bývalou sovětskou republikou Ázerbájdžán ve snaze rozpoutat ozbrojený válečný konflikt, který by těmto silám umožnil zesílit svůj vliv a dosáhnout zisků. Spiklenci se současně rozhodnou k vysoké sázce - odstranění prezidenta Spojených států. Různými úklady se jim ho podaří přesvědčit, že je duševně vyšinutý, a tak mají státní převrat na dosah ruky. Paul Hood a pracovníci Operačního centra nyní musí závodit s časem, mají-li zabránit vypuknutí války, zachránit prezidentovu čest a odhalit zrádce. Tvůrcům Tomu Clancymu a Stevu Pieczenikovi stačí k zaručenému úspěchu zdánlivě málo. Bedlivě musejí sledovat vývoj politické situace ve světě a musejí umět extrapolovat, vyvozovat a domýšlet důsledky. Což pro zkušené autory špionážních technothrilleru není úkol až tak velký.

PŘEDMLUVA

Washington, D.C. neděle, 13.55

Oba muži středního věku seděli v kožených křeslech v rohu knihovny, mezi stěnami obloženými dřevem. Místnost se nacházela v poklidné rohové části honosného domu na Massachusetts Avenue. Rolety zůstaly stažené, aby chránily staleté umělecké předměty před přímými slunečními paprsky časného odpoledne. Jediné světlo vrhaly skomírající plameny ohně, dýmavě žhnoucího v krbu; starodávným dojmem působící místnost byla prosycena slaboučkým pachem kouře.

Jeden z mužů, vysoký a podsaditý, měl na sobě všední oblek a jeho řídnoucí vlasy již prokvétaly stříbrem; pil černou kávu z modrého hrnku, jaký se používá v Camp Davidu, ponořen do četby jakési listiny, uložené v zelených deskách. Druhý, v šedém obleku s vestou, usazený naproti němu zády ke knihovničce, byl malé postavy. Připomínala trochu tělo buldoka; rezavé vlasy měl ostříhané na ježka. V ruce držel těžkou sklenici s tlustým dnem, nyní

prázdnou; ještě před chvílí byla až po okraj plná skotské. Seděl, nohu přehozenou přes nohu, a nervózně pohupoval chodidlem. Na tváři a na bradě měl drobná poranění, jež si přivodil chvatným holením, které navíc nemělo nikterak valný výsledek.

Větší muž zavřel složku a usmál se. "To jsou nádherné připomínky. Prostě dokonalost sama!"

"Díky," řekl ryšavec. "Naše Jen dovede moc dobře psát." Pomalu nohy narovnal a nahnul se dopředu, až křeslo zasténalo pod jeho vahou. "Tohleto, spolu se zprávou z dnešního odpoledne, věci hodně popožene; to si uvědomujete, ne?"

"Samozřejmě." Vysoký muž odložil hrnek na stoleček, vstal, přistoupil ke krbu a vzal do ruky pohrabáč. "Máte z toho strach?"

"Tak trochu," přiznal ryšavec.

"A proč?" zeptal se vysoký muž. Hodil desky do ohně; okamžitě vzplály. "Stopy jsme přece zametli."

"To mi starosti nedělá. Ale bude to něco stát," odtušil zrzavý muž posmutněle.

"O tom jsme už přece mluvili. Wall Streetu se to bude líbit. Lidem se to všechno nakonec vrátí. A každá velmoc, která se pokusí z toho získat výhodu, si bude jen přát, aby se o něco podobného vůbec nepokusila." Šťouchl pohrabáčem do hořících desek. "Jack si projel psychologické profily. Víme, kde můžou vyvstat nějaké potíže. Jediný, koho to postihne, bude ten, kdo ten problém vyvolal. A vzpamatuje se z toho. Hergot - nejenže se vzpamatuje, ale co víc - bude sepisovat knihy, pořádat přednášky, a nadělá miliony."

Slova vysokého muže zněla chladně, ryšavec však věděl, že chlad je jen zdání. Svého společníka znal už téměř pětatřicet let, od dob, kdy spolu sloužili ve Vietnamu. Bojovali bok po boku u Hue během ofenzívy Tet, kdy hájili muniční sklad, poté co byla celá jejich četa pobita. Oba vášnivě milovali svou zemi; to, co nyní dělali, vyjadřovalo míru jejich hlubokého patriotismu.

"Co zprávy z Ázerbájdžánu?" zeptal se vyšší muž.

"Všichni jsou na místě." Ryšavec pohlédl na hodinky. "Budou cíl sledovat pěkně zblízka a tomu člověku ukážou, co má dělat. Další zpráva přijde až tak za sedm hodin."

Vysoký muž přikývl. Následovala chvíle ticha, rušeného jen popraskáváním hořících desek.

Zrzavý muž si povzdychl, postavil sklenici na stůl a vstal. "Musíte se připravit na hlášení. Potřebujete ještě něco?"

Vyšší muž vrazil pohrabáč do zuhelnatělých zbytků desek a popel rozhrábl. Pohrabáč vrátil na místo a otočil se k zrzavému muži.

"Ano; potřebuju, abyste nechal starosti starostmi. Strach musíme mít pouze z jediného."

"Ze samotného strachu," odtušil s vědoucím úsměvem ryšavec.

"Ne; z paniky a pochyb. Víme, co chceme, i jak se k tomu dostat. Když zachováme klid a neztratíme jistotu, tak to taky dostaneme."

Ryšavec přikývl. Potom zvedl kožený kufřík, stojící vedle křesla. "Jak to říkal Benjamin Franklin? Že revoluce je vždycky legální v první osobě, jako ‚naše' revoluce. Nelegální je ve třetí osobě, jako 'jejich' revoluce."

"To jsem ještě neslyšel," poznamenal větší muž. "Fajn výrok."

Ryšavec se usmál. "Pořád si říkám, že právě děláme totéž, co dělali už Otcové zakladatelé - vyměníme špatnou formu vlády za lepší."

"Tak, správně. A teď si jděte domů odpočinout, dívejte se třeba na fotbal. A přestaňte si dělat starosti. Vyjde to."

"Rád bych si tím byl takhle jistý."

"A neřekl Franklin taky, že ‚Na tomto světě se nedá o ničem říct, že je jisté, kromě smrti a dam"? Udělali jsme to nejlepší, co se jen dalo, a taky všechno, co se jen dalo. A v to musíme věřit."

Ryšavec přikývl.

Potřásli si rukama a menší muž vyšel ven.

U velkého mahagonového stolu venku před knihovnou pracovala mladá asistentka. Když ji zrzavý muž rázným krokem míjel a zamířil dlouhou, širokou, kobercem pokrytou chodbou k východu, zvedla hlavu a usmála se na něj.

Věřil, že se jejich věc podaří; upřímně tomu věřil. Ale ne již tomu, že se její dopady dají snadno zvládnout.

Ne, že by na tom záleželo, uvažoval; strážný mu otevřel dveře a muž vyšel ven do jasného dne, plného slunce. Z kapsičky košile vytáhl sluneční brýle a nasadil si je. Udělat se to musí, a musí se tak stát teď.

Pokračoval dál po dlážděné příjezdové vozovce k autu a cestou se utvrzoval v přesvědčení, že když Otcové zakladatelé stmelovali tuto zemi, když v žáru výhně ukovávali národ, dopustili se skutků, na něž mnozí jiní nahlíželi jako na zrádné. Také si připomněl Jeffersona Davise a čelní představitele politiky Jihu, kteří vytvořili Konfederaci na protest proti tomu, co považovali za represi. To, co nyní on a jeho lidé podnikají, nemá obdoby; nejde však ani o věc, která odporuje morálce.

Je to však nebezpečné, nejen pro ně všechny, ale i pro národ. A toto vše ho víc než co jiného bude děsit k smrti tak dlouho, dokud nebudou mít tuto zemi pevně v rukou.

01 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán neděle, 23.33

David Battat pohlédl netrpělivě na hodinky. Už se zpozdili o tři minuty. Tím se ovšem není třeba znepokojovat, říkal si malý, čilý Američan. Mohlo je zdržet tisíc věcí, ale dorazí sem. Připlují nějakou velkou veslicí nebo motorovým člunem možná z jiné lodi, anebo z přístavu, ležícího čtyři sta metrů napravo od něj; ale připlují.

Už aby tu byli; zmršit něco podruhé si teď nemůžu dovolit, uvažoval.

Ne, že by za tu první chybu mohl právě on.

Třiačtyřicetiletý Battat byl vedoucím malé newyorské pobočky Ústřední zpravodajské služby; pobočka sídlila naproti budově OSN. Battat a jeho malý tým měli na starosti elektronickou špionáž - "špehování špehů", sledování zahraničních "diplomatů", kteří svá zastupitelství používali jako základny pro shromažďování zpravodajských informací. Battat měl rovněž na starosti dohled nad činností své podřízené, mladé agentky Annabelle Hamptonové.

Před deseti dny Battat navštívil americké velvyslanectví v Moskvě. CIA zkoušela v komunikačním středisku spojení s novou družicí, nesoucí vysoce citlivé zařízení pro akustické sledování. Kdyby družice fungovala při sledování Kremlu, CIA měla v plánu použít ji rovněž v New Yorku k účinnějšímu odposlouchávání cizích konzulátů. Zatímco

Battat pobýval v Moskvě, Annabelle pomohla skupině teroristů proniknout do budovy Spojených národů. Celá záležitost se jevila o to ožehavější, že to Annabelle udělala pro peníze, nikoli vedena nějakým vyšším principem. Nějakého pomýleného idealistu by Battat snad ještě dokázal pochopit; nedokázal však cítit sebemenší pochopení pro obyčejného, peněz chtivého a záludně jednajícího člověka.

Třebaže Battata nikdo oficiálně neobvinil z toho, že dopustil, aby Annabelle ten skutek spáchala, byl to přece jen on, kdo ji prověřoval; to on ji najal, a k jejímu "napomáhání", jak byl její čin právně kvalifikován, došlo v době, kdy měl pobočku na starosti. Vinu za toto selhání Battat potřeboval odčinit nejen psychologicky, ale i politicky; jinak se mohlo velmi snadno stát, že se vrátí do Spojených států a zjistí, že agent z terénu, kterého

povolali z Washingtonu, aby newyorskou pobočku během jeho nepřítomnosti řídil, se stal jejím stálým vedoucím. Battata by mohli přeřadit zpět do Moskvy, což nechtěl. Federální vyšetřovací úřad má ty nejlepší možné kontakty na lidi, kteří provozují černý trh a ovládli Rusko; o informace a kontakty se však FBI dělí s CIA jen velmi neochotně. V Rusku by tak neměl na práci nic jiného než vytěžovat životem otrávené aparátčíky, kteří nemají co říct kromě toho, že se jim stýská po starých časech, a jejichž jedinou starostí je, jestli by, pěkně prosím, nešlo získat vízum kamkoliv na západ od Dunaje.

Battat vyhlížel přes vysoký rákosový porost na temné vody Bakuské zátoky, ústící do Kaspického moře. Zvedl k očím digitální fotoaparát a jeho teleobjektivem si pozorně prohlížel Rachel. Na palubě dvacetimetrové motorové jachty se nic nedělo, jen na dolní palubě zářilo několik světel. Určitě čekají. Aparát zase odložil; vrtalo mu hlavou, jestli lidé na jachtě jsou stejně netrpěliví jako on.

Pravděpodobně ano, uzavřel své úvahy. Teroristé se vždycky chovají neklidně, přitom však zůstávají soustředění; jde o neobvyklou kombinaci, jež však současně nabízí jeden ze způsobů, jak se bezpečnostní síly mohou přesně zaměřit na ty lidi v davu, kteří nejspíš vyvolají nějaké potíže.

Battat znovu pohlédl na hodinky. Teď už se opozdili o pět minut. Možná, že je to k něčemu dobré; aspoň může zkrotit nával adrenalinu, zaměřit se na úkol. Dařilo se mu to jen s námahou.

V terénu nepracoval už téměř patnáct let. Když se chýlila ke konci válka v Afghánistánu, působil jako spojka mezi CIA a mudžáhidy, přímo z přední linie předával zprávy o síle sovětských vojsk, o jejich výzbroji, rozmístění, taktice a dalších podrobnostech dění na bojišti - o všem, co armáda Spojených států mohla potřebovat, kdyby někdy bojovala proti Sovětům nebo proti vojákům vycvičeným Sověty. To všechno se odehrávalo v době, kdy Spojené státy ještě měly své lidi přímo v terénu, lidi, kteří shromažďovali solidní zpravodajské poznatky z první ruky, namísto družic, pořizujících snímky a zachycujících rádiový provoz, informace, které pak týmy expertů musely interpretovat. Bývalí agenti, vycvičení pro práci v terénu, těmto expertům říkali "vzdělaní hadači, kterým přeje štěstí", protože se mýlili právě tak často, jako hádali správně.

Battat, oblečený do modrých džín a roláku, obutý do černých vysokých bot, s koženými rukavicemi na rukou a s černou baseballovou čapkou na hlavě, nyní pozorně pátral po novém možném nepříteli. Jedna z těch opovrhovaných družic zachytila během zkoušek v Moskvě jakési rádiové vysílání. Z dosud neznámých důvodů se skupina, nazvaná "Doverská ulice", má sejít na Rachel, podle předpokladu nějaké lodi, aby vyzvedla "Harpunáře". Jestli tenhle Harpunář je tentýž člověk, kterého se Ústřední zpravodajské službě nepodařilo lapit v Bejrútu a v Saúdské Arábii, on ho musí dostat teď. Během posledních pětadvaceti let Harpunář přivodil teroristickými pumovými útoky smrt stovek Američanů. Poté co ve Washingtonu obsah zprávy prohovořili, bylo rozhodnuto, že Battat lidi z té skupiny vyfotografuje a vrátí se na americký konzulát v Baku, kde se provede identifikace. Družice potom bude loď sledovat a z Turecka se vypraví zvláštní operační jednotka, která Harpunáře vyřídí. Žádné tahanice ohledně vydání, žádný politický horký brambor, přehazovaný sem a tam, jen dobré, byť zastaralé odklizení způsobem, jaký CIA používala předtím, než vypukl politický skandál Iran-Contra, aféra Irángate - tehdy nezákonný tajný prodej zbraní z USA do Iránu, jenž se uskutečnil v letech 1985-1986. Ten skandál učinil z názvu "černé" operace výraz, který se mezi slušnými lidmi nepoužívá. Předtím, než byl výraz "rázný čin" nahrazen výrazem "zákonný postup". Předtím, než takzvané "dobré způsoby" vystřídaly to, čemu se ještě dalo říkat "dobrá vláda".

Battat přiletěl do Baku letadlem. Prošel celnicí a nasedl do metra, plného lidí, avšak čistého, a jel do stanice Chataji, v samé blízkosti Kaspického moře. Cena jízdenky odpovídala třem centům, všichni kolem byli nanejvýš zdvořilí, navzájem si pomáhali při nástupu i při výstupu a opozdilcům

přidržovali dveře.

Zastupitelský úřad Spojených států, sídlící v Baku, měl malou pobočku CIA se dvěma agenty. Ázerbájdžánská policie oba pravděpodobně již identifikovala, a oni sami do terénu vyráželi jen zřídka; namísto toho si v případě potřeby vždy obstarali někoho zvenčí. Zastupitelství by jen nerado vidělo, kdyby na ně někdo přišel s touto akcí jako s hotovou věcí, avšak nyní narůstalo napětí mezi Spojenými státy a Ázerbájdžánem, a to kvůli naftě z Kaspického moře. Ázerbájdžán se pokoušel zaplavit trh lacinou naftou, aby podržel svou slabou ekonomiku; to mohlo znamenat značné ohrožení amerických naftařských společností, které zde figurovaly pouze okrajově, jako pozůstatek z dob existence Sovětského svazu. Pobočka CIA v Moskvě si ovšem nepřála toto napětí ještě nějak podněcovat.

Celý zbytek odpoledne Battat prochodil podél vody a pátral po určité lodi. Když ji objevil, zakotvenou tři sta metrů od břehu, uvelebil se na nízkém plochém kameni uprostřed vysokého porostu rákosí a čekal. Batoh, láhev vody a balíček jídla odložil stranou, fotoaparát si nechal zavěšený na krku.

Vůně solí nasyceného vzduchu a pach nafty z vrtných plošin v moři zde byly silné jako snad nikde jinde na světě; téměř mu spalovaly chřípí. Avšak připadaly mu příjemné, stejně jako písek pod gumovými podešvemi, chladivý vánek ofukující mu tváře, pot na dlaních a zrychlené bušení srdce.

Přemítal, kolik asi cizích nájezdníků stálo na tomto břehu, možná dokonce přesně na místě, kde sedí nyní on. Peršané v jedenáctém století; Mongolové ve třináctém a čtrnáctém; Rusové v osmnáctém století, potom opět Peršané, a pak Sověti. Nedokázal říct, jestli on sám je součástí nějakého historického dramatu, odehrávajícího se v přirozeném běhu dějin, nebo snad ošklivého, nikdy nekončícího znásilňování.

Ne že by na tom záleželo, říkal si. Není tu proto, aby Ázerbájdžán uchovával; je tu proto, aby se ospravedlnil a chránil americké zájmy.

Takto, schoulený ve vysokém rákosí na opuštěném kousku pobřeží, si připadal, jako kdyby práce v terénu nikdy nezanechal. Ten pocit vyvolávala přítomnost nebezpečí; působilo jako oblíbená píseň nebo vůně dobře známého jídla, jako nápis ex libru, reliéf vtisknutý do duše. I to bylo příjemné. A také měl dobrý pocit z toho, co dělá; nejenže tak napraví záležitost s Annabelle - i to ostatní, co podniká, považoval za správné.

Nyní tu už strávil téměř sedm hodin. Zachycený hovor prozradil, že k vyzvednutí má dojít v půl dvanácté v noci. Harpunář tu má být proto, aby zkontroloval obsah jakéhosi balíčku, zaplatil za něj a zase odešel.

V té chvíli se na lodi začalo něco dít. Otevřel se poklop v palubě a ven vylezl jakýsi člověk. Battat vyhlédl na vodu. Ten člověk zapnul rádio; hrálo cosi, co připomínalo místní lidovou píseň. Může to být signál. Battat zapátral zrakem po vodní hladině.

Náhle mu zezadu sevřel hrdlo čísi loket a trhnutím ho zvedl na nohy. Battat se začal dusit; pokoušel se vmáčknout pod ten loket bradu, aby stisk uvolnil a mohl dýchat, ale útočník byl dobře vycvičený, pravou paží mu svíral hrdlo a levou rukou mu tlačil na hlavu, takže nešla otočit. Battat se pokusil vrazit útočníkovi loket do břicha, muž však stál stranou od něj. Nakonec Battat zkusil sáhnout dozadu a uchopit rameno paže, která ho škrtila, a útočníka přehodit přes sebe.

Ten se zaklonil a Battata přizvedl. Battatovi se sice podařilo rameno uchopit, přehodit toho člověka však nedokázal, nohy, kopající do vzduchu, neměly potřebnou oporu.

Zápas trval pět vteřin. Útočníkova paže stlačila ze strany krční tepny, téměř okamžitě přerušila přítok krve do hlavy a Battat ztratil vědomí. Útočník nechtěl nic riskovat, jeho sevření nepovolovalo ještě další půl minuty. Pak Harpunář nechal bezvědomé tělo padnout na písek.

Sáhl do kapsy větrovky pro injekční stříkačku, sňal plastový kryt a jehlu vbodl Battatovi do krku. Setřel kapičku krve, vytáhl baterku, rozsvítil ji a

několikrát jí mávl dopředu a dozadu. Na Rachel se v odpověď rozžalo světlo jiné baterky.

Potom obě světla zhasla a za pár okamžiků se z jachty spustila motorová loďka a zamířila ke břehu.

02 KAPITOLA

Camp Springs, Maryland neděle, 16.12

Paul Hood seděl v křesle v rohu malého hotelového pokoje, osvětleného jen televizní obrazovkou. Těžké rolety byly spuštěné, v televizí běžel fotbalový zápas, Hood se však na něj nedíval, v duchu zpětně probíral scény ze svého života; přes šestnáct let manželství.

Staré obrazy v mém novém domově, říkal si.

Tím domovem se stalo anonymní apartmá v pátém poschodí hotelu Days Inn na boulevardu Mercedes, nedaleko vojenské letecké základny Andrews. Hood se sem nastěhoval v sobotu pozdě večer. Mohl se sice ubytovat v motelu hned u základny, v níž sídlilo Operační centrum, chtěl si však uchovat možnost odpoutat se od práce. Ironií osudu právě za to, jak se cele věnoval Operačnímu centru, zaplatil ztrátou rodiny a manželství.

Tak to aspoň tvrdila jeho žena.

Sharon Hoodovou během několika posledních let stále víc frustrovala manželova pracovní doba, dlouhé hodiny, jež trávil v Operačním centru. Pokaždé, když kvůli nějaké mezinárodní krizi zanedbal některý houslový recitál dcery Harleigh nebo fotbalový zápas syna Alexandera, docházelo ke scénám a narůstalo napětí. V Sharon se hromadil hněv, rozhořčovalo ji, že prakticky každá plánovaná dovolená se musela zrušit, protože se Hood musel věnovat řešení nějakého atentátu nebo pokusu o převrat. Rozčilovalo ji, že manžel musí být neustále na telefonu, i když je s rodinou. Byl ve styku se svým zástupcem Mikem Rodgersem a sledoval, jak probíhají terénní zkoušky Oblastního mobilního operačního centra, jindy zase s vedoucím zpravodajcem Bobem Herbertem diskutoval o tom, jak posílit nově vzniklý vztah s ruským protějškem Operačního centra v Petrohradě.

Hood si však nikdy nemyslel, že skutečné problémy vyplývají ze samotné práce; skrývalo se za tím něco staršího data, cosi hlubšího.

Sice rezignoval na místo ředitele Operačního centra a jel do New Yorku na koncert, v němž vystupovala Harleigh a který se měl konat na recepci v budově Spojených národů, Sharon však ani tímto svým závažným krokem neuspokojil. Žárlila na pozornost, kterou mu při různých společenských událostech věnují ostatní matky; uvědomovala si, že ženy přitahuje k Hoodovi to, že býval exponovaným starostou Los Angeles. Potom zastával vysoké postavení ve Washingtonu; i s tím se pojila značná moc, a ta představovala obecně platnou měnu. Sharon nedbala na to, že proslulosti a moci Hood nepřikládá žádnou váhu. Nedbala na to, že s ženami manžel hovoří vždy zdvořile, avšak jen krátce. Pro ni platilo jediné - opět se o něj musí nějakým způsobem dělit.

Potom přišlo cosi jako zlý sen; při teroristickém útoku na sál Rady bezpečnosti se jejich dcery Harleigh a několika dalších mladých hudebnic zmocnili odpadličtí příslušníci mírových sil OSN a drželi je jako rukojmí. Hood zanechal Sharon v personálně nedostatečně obsazeném krizovém centru ministerstva zahraničí a dozíral na utajenou a v závěru úspěšnou akci, zaměřenou na vysvobození dívek a zajatých cizích delegátů. V Sharoniných očích se jí tak znovu a ještě víc vzdálil. Po návratu do Washingtonu hned vzala obě děti ke svým rodičům do Old Saybrooku ve státě Connecticut; tvrdila, že chce Harleigh odvést z dosahu mediálního cirkusu, který děti pronásledoval už z New Yorku.

Hood neměl možnost něco proti tomu namítat; Harleigh se stala svědkem toho, jak jedna z jejích přítelkyň utrpěla vážné zranění, navíc viděla popravu několika dalších lidí. Málem zabili i ji. Nyní u ní přetrvávaly klinické důsledky klasických faktorů, jež vyvolávají stres a způsobují posttraumatické poruchy - ohrožení fyzické integrity jí samotné i okolí; strach a pocit bezmoci; pocit viny z toho, že přežila. A po tom všem by to nejhorší pro ni znamenaly právě televizní reflektory, rozmístěné všude kolem, stejně jako akreditovaní novináři, vykřikující ze všech stran své otázky.

Hood však věděl, že tohle nebyl jediný důvod, proč manželka odletěla do Old Saybrooku; i ona sama potřebovala někam pryč. Potřebovala útěchu a bezpečí domova, kde strávila dětství, kde bude moci přemýšlet o budoucnosti.

O budoucnosti jich dvou.

Hood vypnul televizi, dálkové ovládání odložil na noční stolek, ulehl s hlavou na polštářích naskládaných na sobě a zadíval se na bílý strop. Neviděl však strop, nýbrž Sharonin bledý obličej a tmavé oči. Viděl, jak vypadaly v pátek, když přišla domů a řekla mu, že se chce rozvést.

Nestalo se vlastně nic překvapivého; jistým způsobem to pociťoval spíš jako úlevu. Když se vrátil z New Yorku, sešel se krátce s prezidentem; jednali o tom, jak zacelit trhlinu mezi Spojenými státy a Organizací spojených národů. Návrat do Bílého domu a opětné zapojení se do světového dění v Hoodovi vzbudilo chuť vzít svou rezignaci zpět. Práce, kterou dělal, se mu skutečně líbila - nároky, které na něj klade, vše, co s ní je spojeno, její rizika. V pátek večer, když mu Sharon sdělila své rozhodnutí, již dokázal svou rezignaci stáhnout s klidným svědomím.

Citová roztržka začala již dříve, ještě než on a Sharon spolu v sobotu hovořili znovu. Dohodli se na tom, že Sharon využije služeb jejich rodinného právníka; Paul požádá právníka Operačního centra Lowella Coffeyho III., aby mu někoho doporučil. Celé to probíhalo ve vší zdvořilosti, po zralé úvaze a v náležité formě.

Velkou otázkou, kterou ještě museli vyřešit, zůstávalo, jestli o tom mají povědět dětem, a jestli Hood má dům opustit hned. Zavolal psycholožce Operačního centra Liz Gordonové, která se starala o Harleigh předtím, než ji předá psychiatrovi, jehož specializací byly posttraumatické stresové poruchy. Liz mu řekla, že by se měl v přítomnosti dcery chovat nanejvýš ohleduplně. Byl jediným rodinným příslušníkem, který se během "obležení" sálu Rady bezpečnosti dostal do blízkosti Harleigh. Ta si bude jeho sílu a klid spojovat s pocitem bezpečí. To napomůže k jejímu rychlejšímu zotavení. Dodala ještě, že jakékoli vybočení z běžného chodu věcí, způsobené jeho odchodem, bude méně nebezpečné než nynější neustálé neshody mezi ním a manželkou. Podobné napětí by Hooda v Harleighiných očích neukazovalo v takovém světle, v jakém ho Harleigh potřebuje vidět. Také mu řekla, že by se mělo co nejdřív přikročit k intenzivnímu léčení. Tím se musí problém vyřešit, jinak hrozí, že Harleigh zůstane psychicky narušena po celý zbytek života.

Když tedy Hood situaci prohovořil s Liz Gordonovou, on a Sharon se rozhodli, že dětem v klidu a otevřeně povědí, co se děje. Naposledy se tak jakožto rodina posadili v "doupěti" - v témže pokoji, kde každé Vánoce stavěli stromek, učili děti hrát monopoly a šachy a kde pořádali oslavy narozenin. Zdálo se, že Alexander přijal sdělení celkem rozumně, když ho ujistili, že se jeho život nijak příliš nezmění; Harleigh ta zpráva zpočátku rozrušila, neboť měla dojem, že příčinou všeho je to, co se jí přihodilo. Hood i Sharon ji ubezpečovali, že se mýlí a že neztrácí žádného z nich.

Když skončili, Sharon pojedla s Harleigh doma, Hood vzal Alexandera do jejich oblíbeného bistra "Corner", kde se podávala tučná jídla; Sharon, dbající na zdravou výživu, mu říkala "Koronerovo bistro". Hood nasadil ten nejpříjemnější výraz a s Alexanderem si to pěkně užili. Potom se vrátil domů, rychle a v tichosti si sbalil pár věcí a odešel do svého nového domova.

Rozhlížel se po hotelovém pokoji. Stál tu stůl se skleněnou deskou,

pokrytou savým papírovým ubrusem, a s lampou, vedle níž ležely desky plné pohlednic. Široká postel královských rozměrů. Koberec z odolného materiálu, který ladil s bílými závěsy, propouštějícími jen málo světla. Zarámovaný obraz harlekýna, jehož oděv byl zase vhodným doplňkem vzorku na koberci. Šatník s vestavěnou skříňkou, s výklenkem na malou ledničku, další skříňka a na ní televize. A samozřejmě stolní zásuvka a v ní bible. Noční stolek a na něm lampa podobná té na stole, čtyři odpadkové koše, hodiny a krabice s papírovými ručníky, které si sem donesl z koupelny.

Můj nový domov, opakoval si v duchu.

Až na notebook na stole a školní fotografie dětí vedle - fotografie byly pořízeny minulý rok a stále ještě vězely ve zvarhánkovatělých lepenkových rámečcích - tu jeho domov nepřipomínalo vůbec nic. Skvrny na koberci nepocházely od jablečného džusu, který kdysi Alexander rozlil, když byl malý kluk. V ledničce nestála řada umělohmotných kelímků plných té nešťastné jogurtové šťávy s kiwi a s jahodami, kterou má Sharon tak ráda. V televizi si tu nikdy nepouštěl videokazety se záběry oslav narozenin, dovádění a her v bazénu, různých výročí, setkání s příbuznými a také se spolupracovníky, se kterými se již více nesetká. Z toho okna zde se Hood nikdy nedíval na východ slunce. Nikdy tu neležel s chřipkou ani necítil, jak vedle něj na lůžku kope jeho ještě nenarozené dítě. A když zavolá ven, děti nepřiběhnou.

Do očí se mu tlačily slzy. Pohlédl na hodiny; udělal by cokoli, čím by přerval nepřetržitý tok myšlenek a obrazů. Brzy se bude muset přichystat. Čas - a vláda - se pro nikoho nezastaví. Stále ještě má pracovní povinnosti; ale, bože, nechce se mu. Mluvit, nasadit šťastný výraz, jak to učinil, jenom když byl se synem, lámat si hlavu, kdo všechno z toho stroje na pohotové šíření zvěstí, známého jako washingtonská drbárna, ví, co se kolem Hooda děje, a kdo ne.

Zadíval se na strop. Část jeho osobnosti si už dřív přála, aby k tomuhle došlo; chtěl mít volnost, aby mohl dělat svou práci. Chtěl, aby skončily odsudky a výhrady ze strany Sharon. A také chtěl skoncovat s tím, jak manželce přichystával neustálá zklamání.

Druhou část jeho osobnosti, zdaleka tu největší, však zaplavoval hořký smutek nad tím, že věci došly až sem. Je konec všem společně sdíleným zážitkům, děti budou trpět za rodičovská selhání, za to, že se jemu a Sharon čehosi nedostávalo.

Konečnost rozvodu na něj dopadla plnou silou; přestal se bránit slzám, deroucím se mu do očí.

03 KAPITOLA

Washington, D.C. neděle, 18.32

Jedenašedesátiletá první dáma Megan Catherine Lawrenceová se ve svém salonu ve druhém poschodí postavila před pozlacené zrcadlo z konce sedmnáctého století, umístěné nad komodou v podobném slohu. Ještě naposledy zkontrolovala účes svých krátkých, rovných a stříbrem prokvetlých vlasů, a zhodnotila vzhled volných saténových šatů slonovinové barvy, načež si natáhla bílé rukavice a vyšla ven. Vysoká, štíhlá elegantní žena přešla přes koberec pocházející z Jižní Ameriky, součást sbírky prezidenta Herberta Hoovera, a vstoupila do prezidentské ložnice. Prezidentova oblékárna se nacházela přímo naproti přes ložnici. Cestou ven vrhla pohled na bílé stěny osvětlené lampou, na světle modré záclony pocházející z dob, kdy byl prezidentem J. F. Kennedy, na lůžko, na němž poprvé spočinuli Grover a Frances Clevelandovi, na houpací křeslo, ve kterém v roce 1868 něžná, oddaná Eliza Johnsonová očekávala zprávy o průběhu přelíčení s manželem Andrewem, čelícím ústavní obžalobě, a na noční stolek, na

nějž sedmý prezident Andrew Jackson každý večer stavěl miniaturní portrét své zemřelé manželky, který přes den nosil v náprsní kapse, tak aby jej měl blízko srdce; postavil jej vedle její ohmatané bible, aby měl jistotu, že její tvář bude první, co ráno spatří.

Při pohledu na toto vše se Megan usmála. Když se nastěhovali do Bílého domu, přátelé a známí jí říkali, že "to musí být úchvatné, mít přístup ke všem těm tajným informacím, třeba o tom, jak se při pitvě kamsi ztratil Kennedyho mozek, a o vesmírných vetřelcích v Roswellu". Sdělila jim, že tajemství spočívá v tom, že žádné tajné informace nejsou. Jedině úchvatné na tom všem bylo, že Megan Lawrenceovou po téměř sedmi letech života v Bílém domě stále ještě prostupoval rozechvívající pocit vzrušení z toho, že tu pobývá mezi duchy, v prostředí zhmotňujícím významnost a velikost tohoto místa, obklopena uměleckými předměty a atmosférou dějinných událostí.

Její manžel Michael Lawrence, bývalý guvernér, během svého prvního funkčního období zastával úřad prezidenta Spojených států v době, kdy řada zvratů na burze cenných papírů přispěla k tomu, že v následujících volbách tento umírněný konzervativec těsně prohrál s washingtonskými outsidery Ronaldem Bozerem a Jackem Jordanem. Vševědoucí komentátoři prohlašovali, že prezident se stal cílem útoků hlavně kvůli rodinnému majetku, oregonským sekvojím, protože se ho pokles nijak zvlášť nedotkl. Michael Lawrence s tím nesouhlasil, a nepatřil k lidem, kteří by vyklízeli pole. Než by se bývalý prezident stal nevýznamným, nominálním partnerem nějaké advokátní firmy nebo členem správní rady své rodinné korporace, zůstal ve Washingtonu, sestavil nestranný výzkumný prognostický tým a přímo se podílel na jeho řízení. Následujících osm let využil k tomu, že hledal způsoby, jak napravit nebo jemně doladit to, v čem spatřoval nedostatky svého prvního funkčního období, od hospodářství až po zahraniční politiku a sociální programy. Jeho výzkumný tým pořádal každou neděli dopoledne televizní diskuse, sepisoval komentáře, vydával knihy a pronášel projevy. Michael Lawrence pak kandidoval proti stávajícímu slabému viceprezidentovi, a to na společné kandidátce s novým viceprezidentem, newyorským senátorem Charlesem Cottenem; díky tomu dosáhl v dalších volbách rozhodujícího vítězství. Na žebříčku popularity se držel nad hranicí šedesáti procent a jeho opětné zvolení se považovalo za hotovou věc.

Megan zamířila přes místnost k prezidentově oblékárně; dveře koupelny zůstávaly zavřené, protože jen tak se v ní dalo udržet teplo, neboť se starými zdmi a dějinami se pojí průvan. Znamenalo to také, že manžel ještě dlí ve sprše, což Megan překvapilo. V sedm hodin začnou do studovny ve druhém poschodí přicházet vybraní hosté na krátký půlhodinový soukromý koktejlový večírek, a manžel obvykle dbal na to, aby byl připraven o patnáct minut dřív; posadil se s tlustou složkou osobních materiálů a ještě jednou se seznamoval s tím, co zahraniční hosté mají rádi a co ne, s jejich zálibami a s údaji o rodině. Dnes, ještě před slavnostní večeří pořádanou pro klíčové delegáty OSN, se dostaví nově jmenovaní velvyslanci Švédska a Itálie. Jejich předchůdci byli zavražděni při nedávném přepadení budovy OSN a noví velvyslanci byli jmenováni rychle, aby svět viděl, že mírové snahy a diplomatickou činnost terorismus nedokáže zastavit. Prezident se chtěl setkat s oběma v soukromí. Potom přejdou do Modrého salonku, kde se bude ještě před večeří konat recepce, jíž se zúčastní další vlivní delegáti OSN. Pak přijde řada na samotnou večeři; ta měla být ukázkou toho, že po přepadení, ke kterému došlo minulý týden, mezi demokraciemi nadále panuje jednota a přetrvává vzájemná podpora.

Prezident sem dorazil krátce před šestou, a tak by měl mít dost času na osprchování a na to, aby se oholil. Megan si nedokázala představit, co ho zdržuje. Možná telefonuje. Jeho spolupracovníci se snažili omezit volání do soukromé rezidence na minimum, ale posledních několik dní přicházelo stále víc hovorů, někdy i velmi časně ráno. Megan nechtěla spát v některém z pokojů pro hosty, a už také nebyla žádná mladice. Před lety, když poprvé zahájili předvolební kampaň, dokázala vystačit se dvěma či třemi hodinami spánku. Teď

už ne. A pro manžela to musí být ještě horší. Vypadal unavenější než obvykle a zoufale potřeboval odpočinek. Krize v OSN je donutila zrušit dovolenou, a přesunout ji na jindy se už nepodařilo.

První dáma se zastavila před kazetovými dveřmi a naslouchala. Sprchu neslyšela, a rovněž nebylo slyšet, že by odtékala voda z umyvadla. A ani se nezdálo, že prezident telefonuje.

"Michaeli?"

Manžel neodpovídal. Stiskla vyleštěnou mosaznou kliku a dveře otevřela.

Před koupelnou byl ještě úzký předpokoj. Ve výklenku napravo stál šatník z třešňového dřeva, kam komorník ukládal oblek, který si prezident vezme toho dne na sebe. Ve výklenku nalevo stál toaletní stolek, také z třešňového dřeva, nad nímž viselo velké, jasně osvětlené nástěnné zrcadlo. Prezident stál před ním, na sobě tmavomodrý, do červena tónovaný koupací plášť; ztěžka dýchal, v přivřených modrých očích vzteklý výraz. Pěsti, sevřené tak pevně, až mu zbělely klouby, si tiskl k bokům.

"Michaeli, je ti něco?"

Vrhl na ni rozhněvaný pohled. Ještě nikdy jí nepřipadal takhle rozzlobený a... v mysli jí vytanulo slovo "dezorientovaný". Silně ji to znepokojilo.

"Michaeli, tak co je?"

Prezident se zase zadíval do zrcadla. Výraz v jeho očích změkl a ruce se uvolnily. Začal i lehčeji dýchat. Pomalu usedl na židli z ořechového dřeva před toaletním stolkem.

"To nic," řekl. "Nic mi není."

"Nevypadáš na to," odtušila Megan.

"Co tím chceš říct?"

"Před chviličkou ses tvářil, jako bys chtěl někoho zakousnout."

Prezident zavrtěl hlavou. "To je jen takový přebytek energie po cvičení."

"Cvičení? Cvičit jsi už přece byl."

"Tohle bylo jenom izometrické cvičení. Senátor Samuels mu každé ráno a večer věnuje deset minut. Prý to krásně uvolňuje stres, když se člověk nedostane do tělocvičny."

Megan mu nevěřila; manžel se při cvičení vždy hned zpotil, ale nyní měl čelo i horní ret suché. Tady se děje něco jiného. V poslední době jí připadalo, že se manžel stále víc kamsi vzdaluje; začínala se o něj strachovat.

Přistoupila k němu a dotkla se jeho obličeje.

"Něco tě trápí, miláčku," řekla. "Pověz mi, co to je!"

Prezident na ni pohlédl. "Vždyť o nic nejde. To jen těch posledních pár dní mi dalo pořádně zabrat."

"Ty myslíš ty telefony v noci -"

"Ano, ty, a k tomu všechno to ostatní, co se teď děje."

"Je to horší než obyčejně?"

"Jistým způsobem ano."

"Nechceš si o tom promluvit?"

"Teď ne," odpověděl a nuceně se pousmál. Jeho hluboký hlas nabyl něco z bývalé síly a sebedůvěry, v očích maličko zajiskřilo. Vzal ji za ruce a vstal. Shlédl na ni ze své výšky sto devadesáti centimetrů. "Moc ti to sluší."

"Díky. Ale stejně mi děláš starosti."

"Nepřipouštěj si je." Pohlédl napravo na zlaté hodiny, které patřívaly Thomasu Jeffersonovi. "No, je dost pozdě; snad abych se už začal chystat," řekl.

"Počkám na tebe. A měl bys něco udělat s očima."

"S očima?" Prezident se podíval do zrcadla. Ráno vstal ještě časněji než ona a oči měl silně zarudlé. U člověka, zastávajícího vysoce zodpovědnou funkci, nepůsobí dobře, když vypadá zesláble nebo unaveně.

"Dneska v noci jsem dost špatně spal." Promnul si kůži kolem očí a maličko si ji napjal. "Pár očních kapek to spraví." Otočil se zpátky k manželce a

lehce ji políbil na čelo. "Nic to není, opravdu." Znovu se usmál a odvrátil se.

Megan přihlížela, jak manžel pomalu odchází do koupelny. Zavřel dveře a Megan slyšela, jak pustil sprchu. Znovu se zaposlouchala; Michael si obyčejně ve sprše pobrukoval staré rokenrolové melodie, někdy si dokonce zpíval. Dnes mlčel.

Poprvé po dlouhé době manželovým slovům nevěřila. Žádný politik se navenek neprojevuje zcela pravdivě. Někdy musí říkat to, co voliči a političtí soupeři chtějí slyšet. Michael však byl vnitřně poctivý, alespoň vůči Megan. Když se mu zadívala do očí, poznala, jestli něco skrývá nebo ne. Pokud ano, obvykle se jí ho podařilo přesvědčit, aby se jí svěřil.

Dnes se tak nestalo, a to ji hluboce znepokojilo. Náhle se o něj začala opravdu strachovat.

Pomalu se vrátila do své oblékárny. Navlékla si rukavičky a pokusila se soustředit na povinnosti, které ji příští čtyři hodiny čekají. Bude se muset překonávat jako hostitelka. Bude se muset chovat vlídně a lichotivě vůči manželkám delegátů. Když nic jiného, bude ve společnosti lidí, které nezná; před cizími lidmi lze vlastní pocity skrýt snáz. Nepoznají na ní, jestli všechno jen hraje.

Ale zde to skutečně bude hrát.

Vrátila se do ložnice. Vedle lůžka stál malý mahagonový psací stolek s roletou; pocházel z počátku devatenáctého století. Vzala do ruky složku, kterou jí připravila sekretářka, a pročítala seznam hostů; zvláštní pozornost věnovala jménům zahraničních delegátů a jejich manželek. Vedle každého jména byl zaznamenán i jeho fonetický přepis. Výslovnost si zkoušela nahlas. První dámě nečinila jména potíže; měla talent na jazyky a v době, kdy potkala svého budoucího manžela a provdala se za něj, měla v úmyslu stát se tlumočnicí. Ironií bylo, že chtěla pracovat pro Spojené národy.

Složku zavřela a odložila ji na stolek. Rozhlédla se po místnosti; to kouzlo tu stále přetrvávalo, duchové vyhlížející z koutů, souznění hlasů velkolepého dramatu. Současně si však ostře uvědomovala přítomnost čehosi, co tu nijak často nevyciťovala - zde, v domě, který sledují zraky doslova celého světa.

Náhle si připadala nesmírně osamocená, oddělená od všeho kolem.

04 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán pondělí, 02.47

David Battat pomalu přicházel k sobě.

Mořský vzduch mokře studil a dostával syrovou příchuť. David ležel na břiše, tváří obrácen k rákosovému porostu na kraji vody. Tvář mu pokrývaly chladné kapičky sražené páry, která se sem táhla od Kaspického moře.

Zkusil se pohnout, hlavu však měl jako z olova. V krku ho škrábalo a šíje bolela. Lehce se jí dotkl a ucukl; kůži měl odřenou a nesmírně citlivou. Jeho fotoaparát zmizel. Tým CIA v Moskvě nebude moci prozkoumat snímky, které Battat pořídil, nezjistí, kdo ještě další mohl být na lodi, ani nebude moci podle hloubky ponoru propočítat, jakou zátěž asi nesla. Zbraně velkého kalibru a reaktivní střely váží mnohem víc než výbušniny, peníze nebo drogy.

Battat se pokusil zvednout ze země; přitom měl pocit, jako kdyby mu vzadu do krku někdo kladivem zatloukl nějaký bodec. Klesl zpátky, několik vteřin počkal a pak to zkusil znovu a pomaleji. Podařilo se mu dostat kolena pod tělo; potom se posadil a zadíval se přes temnou vodu.

Rachel byla pryč. Tuhle velkou příležitost tedy propásl. Ať se mu do toho chce nebo ne, bude muset vše co nejdřív ohlásit do Moskvy.

V hlavě mu bušilo. Ulehl zase na zem, opřen o předloktí, čelo spustil na studenou hlínu a pokoušel se nějak si poradit s bolestí. A také se snažil pochopit smysl toho, co se stalo.

Jak to, že jsem ještě živ? uvažoval. Harpunář ještě nikdy nikoho nenechal naživu. Proč tedy mě ano?

Potom ho napadlo, že ho možná někdo přemohl ještě předtím, než Harpunář vůbec přišel; třeba se tu náhodou potloukal nějaký přístavní pobuda, viděl jeho fotoaparát a batůžek a rozhodl se ho okrást. Battat nedokázal říct, co z toho je horší - dopustit, aby se člověk, po kterém jde, k němu nepozorovaně přikradl, nebo se nechat jen tak kýmsi přiškrtit. Ne že by na tom záleželo. Špatné bylo obojí.

Dlouze se nadechl a pak pomalu vstával, nejprve se znovu dostal na kolena, potom na nohy. Nedařilo se mu stát pevně, v hlavě mu bušila kladiva. Rozhlédl se kolem, jestli neuvidí svůj baťůžek. I ten zmizel. Neměl baterku, a tím ani sebemenší možnost pátrat po stopách nohou nebo po nějakých jiných náznacích toho, co se událo.

Pohlédl na hodinky. Zápěstí se mu třáslo, musel si je přidržet druhou rukou. Ani ne za tři hodiny se rozední, zanedlouho začnou vyplouvat rybáři, a Battat si nepřál, aby ho tu někdo viděl. A pokud neměl to přepadení přežít, nechtěl, aby někdo zjistil, že přežil. Pomalu své místo na břehu opustil; v hlavě jako kdyby mu stále duněly bubny, každé polknutí bolelo, na zhmožděném krku ho dřel rolák.

Tu nejhorší bolest však nepůsobilo nic z toho.

Nejhorší bolest mu působilo, že nesplnil svůj úkol.

05 KAPITOLA

Washington, D.C. neděle, 20.00

Paul Hood vešel do Bílého domu Východní branou pro návštěvníky. Vzpomínal, jak sem poprvé přivedl své děti; tenkrát přiletěl do Washingtonu na konferenci starostů. Harleigh bylo tehdy osm let; na Alexandera nijak nezapůsobil ani velkolepý portrét Abrahama Lincolna od Healeyho, ani skvělá křesla v Modrém salonku, zakoupená Jamesem Monroem, a dokonce ani agenti tajné služby. Malby a křesla i policisty Alexander viděl už v Los Angeles. Nádherný křišťálový lustr v reprezentačním salonku mu sotva stál za pohled vzhůru a Růžová zahrada byla akorát tráva a kytky. Když však šli přes trávník k E Street, mládenec konečně spatřil něco, co na něj zapůsobilo.

Kaštany.

Tmavě zelené plody, rostoucí na mohutných stromech, se nejvíc ze všeho podobaly malým plovoucím minám s trny, trčícími do všech stran. Alexander přišel s nápadem, že to jsou malé bomby, které mají zahnat domovní lupiče. Spadnou, praští je do hlavy a vybuchnou. Otec na ten nápad přistoupil, dokonce pár kaštanů sebral - samozřejmě opatrně -, že je doma zasadí. Harleigh pak ale tátu úplně shodila, když na jeden ze zasazených kaštanů šlápla, a ten nevybuchl.

Sharon s tímto klamem nesouhlasila, měla dojem, že se jím podporuje militarismus. Hood Alexandrovu představu chápal jako pouhý projev jeho chlapecké fantazie, nic víc.

Paul Hood jen zřídkakdy přišel do Bílého domu, aniž by si na ty kaštany vzpomněl. Ta vzpomínka se mu vybavila i dnes, a poprvé po mnoha letech však silně zatoužil k těm stromům zajít a pár plodů si utrhnout. Donesl by je synovi jako upomínku, připomenutí dobrých, společně prožitých starých časů. A kromě toho by úplně obyčejné procházce tady po okolí dal ochotně přednost před tím, proč je tu nyní.

V hotelu si oblékl smoking, odjel do Bílého domu a u brány předložil kaligraficky napsanou pozvánku. Mladý agent tajné služby se ho ujal a doprovodil ho do Červeného salonku, sousedícího s reprezentačním salonkem. Prezident a první dáma setrvávali dosud v Modrém salonku, o jednu místnost dál. Nikdo to sice neřekl, ale menší Červený salonek - kde se zpravidla hostům věnovaly první dámy - byl určen pro návštěvníky nižší kategorie.

Hood se sice na mnohé z přítomných pamatoval, ale v podstatě se s nimi nijak dobře neznal. Některé znal z konferencí, některé z brífinku, a mnohé z jiných večeří, takových, jakých se zde zúčastnil již dříve. V Bílém domě se každoročně pořádá dvě stě padesát slavnostních večeří, a on byl zván nejméně na patnáct z nich. Jeho bývalé postavení ve správě Los Angeles - což v očích mnoha lidí v podstatě znamenalo, že se znal s filmovými hvězdami - i činnost v oboru finančnictví a ve špionáži z něj dělaly na těchto večeřích ideálního hosta. Mohl rozmlouvat s generály, předními státníky, diplomaty, reportéry, senátory či senátorkami a jejich manželskými partnery, mohl jim o lecčem povědět a zabavit je, a přitom se jich nijak urážlivě nedotknout. To bylo důležité.

Sharon ho obvykle na tyto večeře doprovázela. Jelikož se věnovala oboru zdravé výživy, podávaná jídla ji zpravidla nijak nenadchla, ačkoliv samo prostředí se jí líbilo; zařízení místností pocházelo z období různých vlád a různých století. Když s Hoodem nemohla jít Sharon, zastoupila ji tisková mluvčí Operačního centra Ann Farrisová. Té chutnalo všechno jídlo, které jí předložili, a na rozdíl od Sharon se s potěšením bavila s každým, ke komu ji posadili.

Tentokrát Hood poprvé přišel bez dámského doprovodu. Bílý dům si to mohl vykládat, jak chtěl, Hood však Malu Čatterdžíovou za partnerku nepovažoval; generální tajemnice OSN také přijde sama, a bylo jí tedy přiděleno místo u Hoodova stolu, hned po jeho levici.

Hood otevřel dveře a rozhlédl se po dlouhé místnosti, osvětlené křišťálovým lustrem. Do jídelny postavili čtrnáct kulatých stolů, u každého prostřeli pro deset lidí. Na Hoodově pozvánce stálo, že bude sedět u stolu číslo dvě, nedaleko středu místnosti. Potěšilo ho to; jen zřídka seděl tak blízko u prezidenta. Kdyby mezi Hoodem a Čatterdžíovou vzniklo nějaké napětí, Hood si může vyměňovat vědoucí pohledy s první dámou. Megan Lawrenceová vyrůstala v Santa Barbaře v Kalifornii. Stýkala se s Hoodem, když se stal starostou Los Angeles, a navzájem se velmi dobře poznali. Byla to bystrá, vznešená dáma se smyslem pro suchý humor.

Výše postavení členové pracovního štábu přihlíželi, zatímco livrejovaný obslužný personál Bílého domu pobíhal sem a tam a ještě naposledy upravoval růže ve vázách, postavených uprostřed stolů. Obsluhující na sobě měli černá saka a patřili k různým etnikům, jak se při takovéto události také očekávalo.

Bílý dům si vybíral z velkého množství bezpečnostně prověřených zaměstnanců. Nikdo to sice nebyl ochoten otevřeně přiznat, ale složení personálu se řídilo charakterem večeře. Vodu do křišťálových sklenic naléval mladý a atraktivní personál; ten také dbal na to, aby talíře i příbory byly při jednotlivých chodech prostřeny přesně stejně.

Přímo vpředu visel jediný obraz, rozměrný portrét Abrahama Lincolna z roku 1869, ten, který nezapůsobil na Alexandera. Hned naproti Hoodovi byl na krbové římse nápis, vzkaz Johna Adamse manželce Abigail, který tam napsal předtím, než se přestěhovali do právě dostavěného prezidentského sídla. Když si ty řádky přečetl Franklin Roosevelt, zalíbily se mu tak, že se staly oficiální modlitbou Bílého domu. Nápis zněl takto:

Modlím se k nebi, aby na tento dům i na všechny, kdo v něm budou přebývat, seslalo své nejsvětější požehnání. Nechť pod touto střechou vládnou pouze poctiví a moudří lidé.

Je mi líto, pane Adamsi; tohle vaše přání se nám podařilo pořádně pokazit, pomyslel si Hood.

Přistoupil k němu jeden z výše postavených obsluhujících, oblečený do bílých kalhot a bílé vesty se zlatou kroucenou šňůrou, a zdvořile, leč nesmlouvavě zavřel dveře. Hood popošel dál do Červeného salonku. S rostoucím množstvím lidí, přicházejících z Modrého salonku, narůstal hluk a začínalo zde být i dusno. Hood si nedovedl představit, jaké to tu asi bylo předtím, než vymysleli klimatizaci.

Když vešla Mala Čatterdžíová, Hood právě náhodou stál otočen ke dveřím Modrého salonku; šla zavěšena do prezidenta, následovaného první dámou a dvěma delegáty. Za nimi vstoupili viceprezident Cotten s paní a po nich Barbara Foxová, senátorka za Kalifornii. Foxovou znal Hood také dobře. Dnes vypadala zmateně, což pro ni nebylo typické. Hood se jí nestačil zeptat na důvod; v témže okamžiku se otevřely dveře reprezentačního salonku. V salonku už nikdo nepospíchal sem a tam. Podle severozápadní stěny stálo v řadě dvacet obsluhujících, vedle dveří se rozestavil personál, který uvede hosty ke stolům.

Hood se nikterak nesnažil hlásit se k Male Čatterdžíové; zdálo se, že v této chvíli je plně zaujata konverzací s prezidentem. Otočil se a vrátil se zpátky do salonku.

Přihlížel, jak význačné osobnosti vstupují do zlatavého světla lustru; průvod málem vzbuzoval dojem, že se tam ubírá procesí duchů; ti lidé se pohybovali pomalu, toporně a důstojně, tváře téměř bez výrazu, jejich hlasy se prostorem nesly tiše a dutě, jen sem tam se ozvalo zdvořilé zasmání, obsluhující bezhlučně zvedali a přisunovali židle, aby nedrhly po podlaze z tvrdého dřeva. Panovalo tu ovzduší budící představu, že se tato scéna již po celá léta, po staletí, znovu a znovu opakuje za účasti stejných lidí - těch, kdo mají moc, a těch, kdo o ni usilují; a rovněž takových, jako Hood, kteří představují jakési nárazníky mezi nimi.

Hood usrkl vody; přemítal o tom, jestli rozvod dělá ze všech mužů cyniky.

Čatterdžíová se odpojila od prezidenta a právě ji uváděli ke stolu. Když se třiačtyřicetiletá generální tajemnice, narozená v Dillí, přiblížila, Hood vstal. Pořadatel jí přidržel židli; poděkovala mu a posadila se. Ne, že by Hooda nějak otevřeně ignorovala, přesto však se jí podařilo vyhnout se pohledu na něj. Na něco takového nebyl Hood naložený.

"Dobrý večer, paní generální tajemnice!" pozdravil.

"Dobrý večer, pane Hoode," odpověděla; nadále mu nevěnovala ani pohled.

Ke stolu přicházeli další. Čatterdžíová se otočila k ministru zemědělství Richardu Ortizovi a jeho ženě a usmála se na ně. Hood tak jen zůstal zírat na týl generální tajemnice; přes ten trapný okamžik se přenesl tím, že sáhl po ubrousku, rozprostřel si jej do klína a zadíval se jinam.

Snažil se vžít do jejího postavení; Čatterdžíová, diplomatka a bývalá advokátka, byla do své funkce zvolena jen krátce předtím, než teroristé udeřili. Ve Spojených národech začala pracovat jako zapřisáhlý mírotvorce, a teroristé, kteří OSN přepadli, popravovali diplomaty a hrozili, že postřílejí děti. Taktika vyjednávám, prosazovaná Čatterdžíovou, zklamala, a Hood generální tajemnici v podstatě před očima veřejnosti přivedl do úzkých tím, že pronikl do sálu Rady bezpečnosti a krizi ukončil rychlou, násilnou akcí. Dalšího ponížení se dočkala, když mnohé členské země Hoodův útok odměnily hlasitým pochvalným potleskem.

Od Hooda a generální tajemnice se však čekalo, že tuto zlou vůli nechají za sebou, ne že ji budou živit. Generální tajemnice byla vřelou zastánkyni příměří jakožto prvního kroku; znamenalo to, že jako projev důvěry jedna strana složí zbraně nebo se vzdá nějakého území.

Nelze ovšem také vyloučit, že na něco takového věří jen tehdy, když přesvědčuje druhé, aby ten první krok učinili, pomyslel si Hood.

Náhle se za ním kdosi objevil a pronesl jeho jméno; otočil se a vzhlédl. Oslovila ho první dáma.

"Dobrý večer, Paule!"

Hood vstal. "Dobrý večer, paní Lawrenceová! Rád vás vidím."

"Však jsme se neviděli dlouho," odpověděla. Uchopila jeho ruku do svých a pevně ji stiskla. "Ti lidé, kteří v Los Angeles obstarávali fondy, mi chybí."

"No, taky že jsme si to dost užili," odtušil Hood. "Zapsali jsme se do dějin, a snad z toho vzešlo aspoň něco dobrého."

"To by mě opravdu těšilo," řekla první dáma. Jak se daří Harleigh?"

"Pořádněji to vzalo, leží to na ní jako kámen," přiznal Hood.

"To si dokážu stěží i jen představit. Kdo o ni pečuje?"

"Teď Liz Gordonová, naše psycholožka z Operačního centra; už se jí povedlo získat trochu její důvěry. Doufejme, že tak do dvou týdnů budeme moci přibrat pár specialistů."

Megan Lawrenceová se vřele usmála. "Paule, možná, že by se našlo něco, čím bychom jeden druhému pomohli. Měl byste zítra čas na oběd?"

"Jistě."

"Prima. Tedy v půl jedné." Usmála se a vrátila se ke svému stolu.

To je divné, přemítal Hood. Možná, že by se našlo něco, čím bychom jeden druhému pomohli. K čemu asi může potřebovat mou pomoc? Ať je to, co chce, musí to být důležité; společenské povinnosti první dámy jsou obvykle naplánovány na měsíce dopředu, a má-li si udělat čas pro něj, bude muset své již domluvené schůzky přesunout na jinou dobu.

Zase se posadil. Ke stolu mezitím přišli náměstek ministra zahraničí Hal Jordan, jeho žena Barri Allen-Jordanová a dva diplomaté s manželkami; ty Hood neznal. Mala Čatterdžíová ho nepředstavila, ujal se toho tedy sám. Generální tajemnice ho nadále ignorovala, dokonce i tehdy, když se prezident u svého stolu zvedl a pronesl přípitek; doprovodil jej pár slovy vyjadřujícími naději, že tato večeře a projev jednoty dají teroristům na srozuměnou, že se civilizované národy světa před nimi nikdy nepokoří. Fotograf Bílého domu pořídil snímky a kamera pro přímý přenos této události, umístěná v jihovýchodním koutě salonku, vše nevtíravě zaznamenala; prezident zdůraznil svou víru v OSN oficiálním - nadšeným potleskem - odměněným sdělením, že se Spojené státy chystají splatit svůj téměř dvoumiliardový dluh Spojeným národům.

Hood věděl, že souvislost mezi splacením dluhu a útokem teroristů je jen nepatrná. Spojené národy nijak teroristy nezastrašily, a prezident si to uvědomuje, i když Mala Čatterdžíová možná ne. Těmi dvěma miliardami dolarů se dosáhne toho, že Spojené státy vyřeší ošemetnou situaci vyplývající z dluhu vůči chudým zemím, takovým, jako jsou Nepál nebo Libérie. V situaci, kdy se ve Třetím světě postupně uvolňují hospodářské vztahy a roztává napětí, bychom pak mohli tamní země přimět, aby si braly půjčky s tím výsledkem, že budou kupovat americké zboží, služby a vojenské zpravodajské poznatky. Tím se vytvoří zdroj příjmů pro americké společnosti, a ten se bude neustále automaticky obnovovat, i kdyby do těch zemí začaly vkládat peníze i jiné státy. To bude mít nesmírný význam pro přebytek vládního rozpočtu a přinese to i výrazný politický prospěch. Toto vše dohromady pak umožní kterékoli vládě vypadat vstřícně a připisovat si body na burze.

Hood ten proslov poslouchal jen na půl ucha, až do chvíle, kdy jeho pozornost upoutalo cosi, co prezident pronesl na závěr.

"A nakonec," hovořil dál prezident, "vám mohu s potěšením sdělit, že přední americké zpravodajské služby vyčleňují pracovníky a zdroje pro novou a životně důležitou iniciativu. Jejím cílem je úzce spolupracovat s vládami celého světa a zaručit, aby se útoky proti Spojeným národům nemohly opakovat ani nyní, ani nikdy v budoucnu."

Od stolů, kde seděli delegáti, se ozval slabý potlesk; prohlášení však upoutalo Hoodovu pozornost, protože věděl něco, čeho si prezident očividně nebyl vědom.

Věděl, že to, čím prezident svůj projev ukončil, není pravda.

06 KAPITOLA

Jeviště děsivé scény, Kaspické moře pondělí, 03.01

Bílá Cessna U206F letěla nízko nad temným Kaspickým mořem; její motor dunivě hučel. V letounu seděli jen dva lidé, ruský pilot a člověk, sedící vedle něj, Angličan průměrného vzrůstu i vzhledu.

Cesta začala u pobřeží poblíž Baku. Po startu letoun zamířil k severovýchodu a za posledních devadesát minut urazil vzdálenost téměř tři sta dvacet kilometrů. Let byl hladký a klidný. Po celou tu dobu ani pilot, ani jeho společník nepromluvili; jednačtyřicetiletý Maurice Charles sice uměl rusky - vedle devíti dalších jazyků -, pilota však dobře neznal, a navíc nedůvěřoval ani těm lidem, které znal dobře. To byl jeden z důvodů, proč dokázal jakožto žoldnéř přežít téměř dvacet let.

Když se konečně ocitli u cíle, pilot pronesl pouze: "Dole, na čtvrtou."

Charles vyhlédl okénkem; jeho bleděmodré oči se upřely na cíl. Byl pěkný. Vysoký, jasně osvětlený, majestátní.

A osamocený.

Vrtná plošina, umístěná na ponořených pontonech, se tyčila asi padesát metrů nad vodou, ze všech stran obklopená mořem. Na její severní straně viděl přistávací plochu pro vrtulník, vedle ní, na severozápadní straně, stála přes šedesát metrů vysoká vrtná věž a v úseku zpracování nafty byly instalovány nádrže, jeřáby, antény a další zařízení.

Celé to připomínalo ženskou, stojící pozdě v noci pod lampou na opuštěné ulici, na břehu řeky Mersey, v Charlesově domovině. Charles si může s plošinou dělat, co chce. A to také učiní.

Vzal do ruky fotoaparát, který měl položený v klíně, rozepnul knoflík hnědého koženého pouzdra a sňal přední díl. Tento fotoaparát, zrcadlovku na pětatřicetimilimetrový film, použil již při své první akci v Bejrútu v dubnu 1983. Začal fotografovat. Druhý fotoaparát, ten, který sebral agentovi CIA tam na břehu, ležel mezi jeho nohama na podlaze kabiny spolu s batůžkem. Mohl by obsahovat různá jména a čísla, a ta by se mohla hodit. Stejně jako se bude hodit i samotný agent; proto ho Charles nechal naživu.

Letoun plošinu dvakrát obletěl, jednou ve výšce dvou set metrů, jednou sta metrů. Charles exponoval tři svitky filmu a potom pilotovi naznačil, že mohou letět zpátky. Hydroplán se stočil, vystoupal do cestovní výšky šesti set padesáti metrů a zamířil k Baku. Tam se Charles připojí k posádce Rachel; loď již neponese bílou vlajku s falešným jménem. Posádka dopravila Charlese k letounu a její členové budou Charlesovými společníky i při následující části podniku.

To však bude jen začátek. Jeho američtí zaměstnavatelé mají velmi jasně vytýčené záměry a lidé v týmu, který Charles sestavil, jsou na jejich uskutečnění odborníci; tyto záměry představovaly poštvání souseda proti sousedovi, jednoho národa proti druhému, vše prostřednictvím teroristických činů a atentátů. Než Charles svou práci dokončí, zachvátí tuhle oblast oheň a zaplaví ji krev; pocítí to celý svět.

Teroristické hry již sice Charlesovi vynesly hromady peněz, ale spousta toho bohatství padla na nákup zbraní, pasů, na přepravu a zajištění anonymity. Až vykoná tuhle práci, získá bohatství větší, než jaké si jeho obrazotvornost vůbec kdy odvážila vykreslit. A obrazotvornost měl bohatou a košatou.

Charles vyrůstal v Liverpoolu a již tehdy snil o bohatství a o tom, jak by je mohl získat. Myslel na to, když zametal nádraží, kde jeho otec prodával jízdenky. Myslel na to, když s dvěma bratry a dědečkem spal v bytě s jednou ložnicí, v bytě prostoupeném zápachem potu a smradem odpadků z přilehlé uličky. Myslel na to, když otci pomáhal při trénování místního fotbalového

mužstva. Starší Charles uměl komunikovat, taktizovat a vítězit. Byl rozený vůdce. Mauriceova otce, rodinu a obecně celou dělnickou třídu však dusila vyšší společenská kasta. Nebylo jim umožněno chodit do lepších škol, třebaže by si je byli mohli dopřát. Nesměli pracovat na vyšších místech v bankovnictví, spojích, politice. Mluvili s prapodivným, "obyčejným", obhrouble znějícím přízvukem, měli mohutná ramena a větrem ošlehané obličeje, a nikomu na jejich osudu nijak zvlášť nezáleželo.

Charles dospíval s neblahým pocitem, že jedinou otcovou radostí a vyžitím je fotbal. Charlesovými modlami se stali Beatles, protože ti se "dostali nahoru" - ironií bylo, že právě z tohoto důvodu jeho otec a tolik otcových současníků ty "mladé šmejdy" nenáviděli. Charles věděl, že přes hudbu se z chudoby nevymaní, protože na hudbu neměl talent, a navíc tak už uspěli jiní. Musí se z bídy dostat svou vlastní cestou, důrazně na sebe upozornit způsobem, který bude jedinečný a výlučně jeho. Jak mohl tušit, že své skryté dovednosti objeví tím, že se dá k Royal Marines, 29. pluku komand Královského dělostřelectva, a naučí se zacházet s výbušninami? Tím, že přijde na to, jaké potěšení přináší ničení a bourání a jakou vynalézavost vyžaduje?

Uvádět podobné události do pohybu dodávalo nádherný pocit; ztělesňovaly tvorbu, z níž se zrodilo umění - živé, dýchající, mocné, krevnaté, proměnlivé, naprosto nezapomenutelné umění - a estetika ničení. Na celém světě se nenašlo nic podobného. Charlese naplňovalo vrcholné uspokojení z toho, že mu CIA bezděky a neprozřetelně napomohla tím, že na něj nasadila svého člověka; nutně usoudí, že ten, kdo jejího agenta přepadl, nemohl být Harpunář. Střetnutí s Harpunářem ještě nikdo nepřežil.

Cessna již nechala světla plošiny za sebou a Charles se pohodlně uvelebil na sedadle.

Tohle je právě to krásné na tom, být umělcem, říkal si.

Dostává se mu tím zvláštní výsady a práva - může ostatním nachystat překvapení.

07 KAPITOLA

Camp Springs, Maryland pondělí, 00.44

Nenápadná dvouposchoďová budova nacházející se poblíž dráhy vyhrazené námořnictvu, součást vojenské letecké základny Andrews, sloužila během studené války jako místo, kde drželi pohotovost piloti a jejich posádky. V případě jaderného útoku by měli za úkol evakuovat Míčové vládní a armádní činitele do bezpečného úkrytu v Blue Ridge Mountains. Špinavě bílá budova s úpravným zeleným trávníkem nepředstavuje pouhou památku na studenou válku. Osmasedmdesát zaměstnanců, pracujících tu na plný úvazek, nyní patří k Národnímu středisku pro řešení krizových situací, obecně známému jako Operační centrum, nezávislé agentuře pověřené shromažďováním, zpracováváním a analyzováním údajů o místech, kde hrozí možné krize, a to doma i v zahraničí. Když se všechny tyto činnosti provedou, Operační centrum musí rozhodnout, zda se situace preventivně urovná politickými, diplomatickými, mediálními, ekonomickými, právními nebo psychologickými prostředky, nebo zcela jinak - a sice poté, co centrum získá souhlas kongresového Výboru pro dohled nad zpravodajskou činností -, tedy zda se vyřídí vojensky. K tomuto účelu má Operační centrum k dispozici dvanáctičlenný taktický úderný tým, známý jako skupina Striker.

Skupina, jíž velel plukovník Brett August, měla základnu v nedaleké akademii FBI v Quantiku.

Kromě kanceláří nahoře v poschodích má budova podzemní část vybavenou tak, aby se do ní daly instalovat výzvědné systémy pro shromažďování citlivých

informací; tam pracuje i příslušný personál. Zde se nacházelo rovněž pracoviště Paula Hooda a jeho hlavních poradců.

Hood se právě vrátil z Bílého domu; dosud měl na sobě smoking, což mu od námořního důstojníka u brány vyneslo pozdrav "Dobrý den, pane Bonde!" Hood se musel usmát; ten pozdrav byl koneckonců to jediné, co u něj po delší době vůbec dokázalo nějaký úsměv vzbudit.

Prezidentova zmínka o zpravodajské spolupráci, vcelku okrajová, však způsobila, že se v Hoodovi usadil zvláštní, tísnivý pocit. Nedokázal si představit, proč prezident mluvil o tom, že Spojené státy nabídnou Spojeným národům přispění při výzvědné činnosti. Jestli se mnohé členské země něčeho obávaly, pak tedy právě toho, že Spojené státy tuto mezinárodní organizaci již nyní využívají k tomu, aby je špehovaly.

Prezidentova krátká řeč však někoho přece jen potěšila, hlavně ty delegáty, kteří se stali cílem teroristických útoků. Některým z přítomných však připadala podivná. Viceprezident Cotten se zatvářil překvapeně, stejně jako ministr zahraničí Dean Carr a americká zástupkyně v OSN Meriwetherová. A Malu Čatterdžíovou ta zmínka očividně znepokojila - do té míry, že se dokonce otočila k Hoodovi a zeptala se, jestli prezidentovi správně rozuměla. Sdělil jí, že má za to, že ano. Neřekl jí však, že Operační centrum by se téměř určitě do takového uspořádání věcí zapojilo, nebo by o něm bylo přinejmenším informováno. Něco se již možná zařídilo v době, kdy byl pryč, o tom však pochyboval. Když den předtím zašel do své kanceláře, aby dohnal zameškanou práci, na nic, co by svědčilo o nějaké mnohonárodně zaměřené zpravodajské činnosti, nenarazil.

Po večeři neměl chuť se s někým bavit; dál se v Bílém domě již nezdržel a šel rovnou do Operačního centra; tam o celé záležitosti důkladně přemýšlel. Také se poprvé od svého návratu setkal s pracovníky víkendové noční směny. Měli radost, že ho vidí, zvlášť vedoucí Nicholas Grillo, třiapadesátiletý bývalý námořní zpravodajský expert, příslušník elitních jednotek SEAL, který přišel z Pentagonu zhruba v době, kdy Hood nastoupil do Operačního centra. Poblahopřál Hoodovi k prima práci, kterou on a generál Rodgers odvedli v New Yorku, a zeptal se, jak se daří Harleigh. Hood mu poděkoval a ujistil ho, že Harleigh bude v pořádku.

Své úvahy začal tím, že si načetl soubory DCI - ředitele ústředního zpravodajství; toto nezávislé těleso plnilo funkci střediska výměny informací a sloužilo čtyřem dalším výzvědným agenturám - CIA, Operačnímu centru, ministerstvu obrany a jeho vojenským institucím - Národnímu úřadu pro průzkum, Národní bezpečnostní službě a Národnímu úřadu pro družicové sledování a kartografii; a konečně ministerskému zpravodajství, jež zahrnovalo FBI, ministerstvo zahraničí, ministerstvo energetiky a ministerstvo financí.

Když se Hood dostal do databáze DCI, zadal příkaz k načtení dohod nebo údajů o podnětech z poslední doby, které se týkaly Spojených národů. Soubor obsahoval téměř pět tisíc záznamů. Vyřadil ty, které nezahrnovaly shromažďování výzvědných informací pro Spojené národy a jejich členy; seznam tak zredukoval na sedmadvacet záznamů. Rychle se jimi probíral; poslední byl uložen před týdnem, jednalo se o předběžnou zprávu sdělující, že pobočce CIA ušly informace o tom, jak Annabelle Hamptonová podporovala teroristickou akci v New Yorku. Vina se připisovala vedoucímu pobočky Davidu Battatovi a jeho nadřízenému ve Washingtonu, zástupci náměstka ředitele Wongovi. Wong dostal písemné varování, které však nebylo do jeho spisu zaneseno; Battat dostal přísnější důtku, ani ta však nebyla do jeho trvalého svazku zapsána. Battata však na nějakou dobu "vystrčí na mráz", bude dělat to, čemu Bob Herbert říkal "džob pic-pic ve stoce" - špinavou práci na palebné čáře. Takovou práci obvykle museli dělat čerstvě naverbovaní agenti.

O nějaké operaci týkající se OSN, do níž by byla zapojena některá ze čtrnácti výzvědných agentur, tam nestálo nic. Vzhledem k vyhlídce na příměří se Spojenými národy, jehož se prezident snaží nově dosáhnout, nebylo divu, že

bude hledat způsoby, jak jim nějak pomoci; avšak prezentovat přání nebo možnosti coby již hotovou domluvu znamenalo jen matení pojmů.

K vypracování byť i studie takového návrhu by prezident býval potřeboval spolupráci vedení přinejmenším jedné z těchto agentur, a Hood nic takového v souborech nenašel. Neobjevil ani žádnou elektronickou či jinou korespondenci, jež by o takovou studii žádala. Jediná odpověď, která Hooda napadala, byla, že prezident nějakou dohodu potvrdil tím, že si na to on a CIA, FBI nebo některá z ostatních uskupení prostě plácli. Pak by ale někdo z těch lidí musel být na dnešní večeři. Jenže jediným představitelem zpravodajského společenství tam byl právě Hood. Možná, že se prezident pokouší tu záležitost nějak protlačit, podobně jako John F. Kennedy, jenž veřejně prohlásil, že chce, aby Kongres dal NASA fondy potřebné pro vyslání člověka na Měsíc. Avšak zapojení USA do shromažďování zpravodajských informací v mezinárodním měřítku znamenalo nesmírně citlivou záležitost. A prezident by se dopustil trestuhodného porušení pravomoci, kdyby se operaci takto širokého dosahu pokoušel provést, aniž by se mu od jeho spolupracovníků dostalo ujištění, že je možná.

Může to být také výsledek celé řady nedorozumění; prezident si možná myslí, že má podporu zpravodajského společenství. Nevyjasněnost vztahů určitě není ve vládě nic neobvyklého. Otázkou je, co podniknout teď, kdy byl ten nápad oznámen světu. Názory výzvědných služeb Spojených států se určitě výrazně rozštěpí; možnost přímo se napíchnout na zpravodajské zdroje takových zemí, jako Čína, Kolumbie a řada bývalých sovětských republik, by někteří odborníci určitě uvítali, neboť jsou to zdroje, k nimž až dosud mají velmi omezený přístup. Jiní - a tak vyzněl Hoodův závěr - se budou obávat toho, že spojí-li své síly s jinými zeměmi, dostanou rovněž falešné údaje, které se pak stanou součástí evangelia americké výzvědné činnosti; výsledek by pak znamenal naprostou pohromu. Herbert mu kdysi vyprávěl o situaci, k níž došlo v roce 1978, krátce před svržením íránského šáha, kdy antiextremistické síly předaly CIA kód, používaný přívrženci ajatolláha Chomejního při komunikaci faxem. Kód byl správný - tenkrát. Jakmile se ajatolláh chopil moci, byly šáhovy soubory podrobeny důkladné revizi a zjistilo se, že kód mají v rukou Američané. V souborech CIA zůstal a používal se při interpretaci tajných komuniké. Teprve po ajatolláhově smrti v roce 1989 - kdy tajná komuniké tvrdila, že se zotavuje - CIA kód i dezinformace, které jeho prostřednictvím dostávala, prozkoumala do hloubky. Závěr zněl, že je nutné přehodnotit údaje za deset let, a velká část z nich se musela pročistit.

Hood si dokázal velmi dobře představit, co by Teherán řekl na návrh, aby se zapojil do této nové protiteroristické sítě. Jistě, zapište nás. A nezapomeňte ten nový kód použít při monitorování sunnitských teroristů, operujících z Azerbájdžánu." Mohl by to být skutečný kód ke skutečnému vysílání, nebo by Íránci mohli používat klamné vysílání, aby podnítili hlubší nedůvěru vůči sunnitům. A Spojené státy by nemohly Íráncům pomoc odepřít, protože ji nabídl sám prezident; my bychom nemuseli kódu důvěřovat; a co kdyby se ukázalo, že je správný, a my bychom jej přitom ignorovali?

Jediným možným výsledkem by nejspíš byla katastrofa. Hood si umínil, že bude kontaktovat vedoucího prezidentské kanceláře Burtona Gablea a zjistí, co o té záležitosti ví on. S Gableem se nijak dobře neznal, byl to však jeden z prezidentových poradců s geniálními rozumovými schopnostmi; rovněž výrazně přispěl k jeho znovuzvolení. Gable na večeři nebyl, neexistoval však jediný politický počin, na němž by neměl podíl.

Hood se tedy vrátil do hotelu, zdříml si a v půl šesté byl zpátky v Operačním centru; chtěl tam být, ještě než přijdou jeho lidé.

Již si také promluvil s Liz Gordonovou o Harleigh a s právníkem Lowellem Coffeym o rozvodu, takže oba věděli, že se vrací do úřadu a opět se ujme své ředitelské funkce. Také informoval generála Rodgerse; ten pak s celou věcí seznámil vedoucího zpravodajců Boba Herberta.

Herbert vjel ve svém vozíku do kanceláře první. Přišel o manželku a nemohl

chodit; úraz utrpěl při pumovém útoku na americké velvyslanectví v Bejrútu v roce 1983. Své omezení však přeměnil ve výhodu; jeho invalidní vozík, zhotovený na zakázku, byl jakýmsi komunikačním ministřediskem vybaveným telefonem, faxem, a dokonce zařízením pro spojení přes družici. Dokázal tak shromažďovat spoustu zpravodajských informací a analyzovat je; v tomto oboru se stal jedním z nejvýkonnějších a nejlepších.

Po Herbertovi dorazil Rodgers. Šedovlasý důstojník sehrál klíčovou úlohu při konečné likvidaci teroristického útoku na Spojené národy, stále ještě se však zotavoval z psychických následků mučení, jemuž byl vydán na Blízkém východě, kde ho zajali kurdští teroristé. Po návratu postrádaly jeho oči svůj obvyklý oheň a jeho chůze ztratila něco ze své pružnosti. Mučení ho sice nezlomilo, avšak v té jeskyni v údolí Bikáa zemřela hrdá součást jeho osobnosti a její životní síla.

Rodgers i Herbert měli radost, že se Hood vrátil. Uvítali ho a vyslechli si jeho zprávu o tom, co se dělo na slavnostní večeři. Prohlášení, které tam prezident učinil, Herberta naprosto ohromilo.

"To mi připadá tak uhozené, jako kdyby náruživý fanda prohlašoval, že bude dávat pozor na výtržníky mezi diváky, místo aby se koukal na Superpohár. Tomu by přece nikdo nevěřil. Absolutně nikdo."

"To jistě," souhlasil Hood. "A proto musíme zjistit, proč to prezident řekl. Jestli má nějaký plán, o kterém nevíme, potřebujeme do něj proniknout. Promluvte si s ostatními a zjistěte to."

"Už na to jdu," odtušil Herbert a vyjel z kanceláře.

Rodgers Hoodovi řekl, že zkontaktuje velitele zpravodajství pozemního vojska, námořnictva, letectva a námořní pěchoty a podívá se, co o té věci vědí.

Po Herbertově a Rodgersově odchodu přišli za Hoodem zbývající klíčoví členové týmu, kteří ještě nevěděli o tom, že se vrací; byli to Darrell McCaskey, styčný důstojník mezi Operačním centrem, FBI a Interpolem, a tisková mluvčí Ann Farrisová. McCaskey se právě vrátil z Evropy, kde pracoval se svými společníky z Interpolu a kde obnovil milostný vztah s Mariou Cornejovou, agentkou, s níž operoval ve Španělsku. Hood měl schopnost vcítit se do lidí a instinkt mu napovídal, že Darrell co nevidět požádá o propuštění a vrátí se k Marii. Po tu krátkou dobu, kdy Hoodova rezignace měla platnost, byl pryč, a tudíž nepřítomnost šéfa v podstatě nezaznamenal.

S Ann Farrisovou tomu bylo jinak; rozvedené čtyřiatřicetileté ženě byl Hood vždy blízký a jeho odchod nesla velmi těžce. Hood věděl, že jí na něm záleží, ačkoliv při pouhém pohledu na ni by nikdo nic nepoznal. Jako tisková mluvčí si vypěstovala schopnost zachovat před reportéry naprosto nehnutý výraz a žádná otázka, žádné odhalení nebo oznámení ji nedokázalo vyvést z konceptu. Pokud však šlo o Hooda, řeč jejích velkých tmavohnědých očí zněla výmluvněji, než jak ji všelijací řečníci nebo televizní moderátoři vůbec kdy slyšeli hovořit. A nyní její oči Hoodovi říkaly, že je šťastná, smutná a překvapená zároveň.

Přistoupila k jeho stolu; měla na sobě to, co nazývala "uniformou" - černý kalhotový kostým, bílou halenku a perlový náhrdelník. Hnědé

vlasy jí sahaly na ramena, po stranách je měla sepnuté dvěma sponami, aby jí nepadaly do obličeje. V Hoodově kanceláři zatím ještě nebylo nic z toho, co jí před jeho odchodem dodávalo osobitý charakter; ještě neměl čas vrátit sem fotografie a další předměty, které mu připomínaly minulost. Po neshodách se Sharon a po chladu a cizotě hotelového pokoje mu kancelář při Annině příchodu náhle připadala jako domov. , "Mike mi to právě pověděl," řekla.

"Pověděl vám co?"

"O Sharon. O tom, že se vracíte. Paule - jak se cítíte?"

"Trochu mě to sebralo, ale bude to dobré."

Ann se zastavila před jeho stolem. To uběhlo teprve deset dní od chvíle, co tu stála, když jsem balil? uvažoval. Ta doba se mu zdála mnohem delší. Proč trápení čas protahuje a štěstí jako kdyby jej naopak zkracovalo?

"Můžu vám nějak pomoci, Paule? Co Sharon a děti?"

"Jakž takž. Liz Gordonová má v péči Harleigh, Sharon a já se k sobě chováme přiměřeně slušně a Alexander je prostě Alexander; s tím je to v pořádku." Hood si prohrábl černé vlnité vlasy. "A pokud jde o to, jak můžete pomoci - právě jsem si uvědomil, že budeme muset vydat tiskové prohlášení o tom, že se vracím."

"Já vím," usmála se Ann. "Mít někoho, kdo hned vezme věci do ruky, by bylo opravdu hodně pomohlo."

"Promiňte."

"To nic; měl jste v hlavě jiné věci. Něco už sepíšu a dám vám to přečíst."

Pohlédla na něj; vlasy splývající na ramena jí rámovaly obličej. Hood vždy vyciťoval sexuální napětí mezi nimi dvěma. Krucinál... všichni kolem zrovna tak. Bob Herbert a Lowell Coffey si ho kvůli tomu kolikrát dobírali. Hoodova neochota podlehnout tomu napětí vždy nutila Ann udržovat si odstup. Hood však cítil, že se ten odstup zmenšuje.

"Já vím, že máte spoustu práce. Když budete něco potřebovat, jsem tu. Kdybyste si chtěl popovídat nebo nechtěl být sám, neostýchejte se; už se přece nějaký ten rok známe."

"Díky."

Ann se na něj dlouze zadívala. "Musí to pro vás být hrozné, všechno to, čím vy a vaše rodina teď procházíte. Ale udělal jste tu obdivuhodný kus práce; jsem ráda, že jste zpátky."

"Je to dobrý pocit," přiznal Hood. "Asi mě to frustrovalo víc než co jiného."

"A co?"

"Ze jsem nemohl dokončit, co jsem začal. Možná, že to vyzní sentimentálně, ale - tuhle zemi vybudovala rýmová práce výjimečných mužů a žen. Operační centrum patří k této tradici. Máme tu velkolepý tým a děláme významnou práci; a já odcházel strašně nerad."

Ann na něj stále hleděla. Zdálo se, že chce něco říct, ale mlčela. Odstoupila od stolu.

"No, snad abych se teda pustila do toho prohlášení pro tisk. Chcete, abych tam taky dala něco o Sharon?"

"Ne; když se někdo zeptá, povězte jim to. Jinak řekněte, že jsem zkrátka změnil názor."

"To bude ale vypadat, jako když názory měníte často, jako když nevíte, co vlastně chcete," namítla Ann.

"To, co si bude myslet Washington Post o tom, jak pracuju, mou práci stejně neovlivní."

"Teď hned možná ne, ale mohlo by, kdybyste se někdy rozhodl znovu se ucházet o nějaký veřejný úřad," upozornila ho Ann.

Hood na ni pohlédl. "To je dobrá připomínka."

"Proč bychom nemohli třeba říct, že vás prezident požádal, abyste se vrátil?"

"Nemůžeme, protože to neudělal," odtušil Hood.

"Když jste se vrátil z New Yorku, sešli jste se přece v soukromí. Nepopře, že by vás o to požádal; vyšlo by to jako projev loajality z jeho strany. A jako prospěch pro všechny."

"Jenže to není pravda."

"No tak to budeme formulovat takhle: po schůzce s prezidentem jste se rozhodl svou rezignaci znovu uvážit. To je pravda."

"Vy do toho opravdu chcete prezidenta zatáhnout."

"Jistě, vždycky, když to jen jde. Dodává nám to na vážnosti."

"Vážnosti?" opáčil Hood. "Spíš máte na mysli protekci, nadržování."

"Pardon?"

"Nick Grillo řekl, že slovo, které momentálně letí, je protekce, nadržování."

"To není moc přesné," opravila ho Ann. "Vážnost znamená, že člověk požívá důvěry; nadržování znamená, že si troufá ohánět se značným vlivem. A to je rozdíl."

"Nojo." Oba se na sebe usmáli. Hood odvrátil zrak. "Abych začal něco dělat," prohlásil. "Mám co dohánět."

"Určitě; než to tiskové prohlášení půjde ven, pošlu vám ho elektronickou poštou."

"Ještě jednou díky," řekl Hood. "Za všechno," dodal.

"To nic." Ann zaváhala; než odešla, znovu se na něj dlouze zadívala.

Hood se otočil k monitoru; nechtěl se za ní dívat, jak odchází. Ann je krásná, inteligentní a sexuálně přitažlivá žena. Za těch pět let, co se znali, spolu koketovali, Ann otevřeněji než on. Teď, když bude volný, nepovažoval za případné v té hře pokračovat. Nikdo už mezi nimi nestojí. Koketování by přestalo vypadat jako hra.

Nyní však nebyl čas na to, aby se tím zabýval. Opravdu měl co na práci. Musel projít denní hlášení, která minulý týden chodila Miku Rodgersovi; obsahovala zpravodajské údaje shromážděné z celého světa, i probíhající tajné operace. Rovněž se musel podívat na hlášení ostatních členů své skupiny a krátce prostudovat rozpis úkolů na následující týden, než půjde k první dámě. Všiml si, že Rodgers se připravuje na pohovor s vybranými kandidáty na místo politické pracovnice Marthy Mackallové, zavražděné ve Španělsku, a s kandidáty na novou funkci ekonomického poradce. V situaci, kdy se stále více zemí navzájem finančně propojuje - Lowell Coffey se o tom jevu vyjádřil jako o zrodu "siamských megačat" -, se z politiky stává náročný a nepříjemně tíživý přidružený program provázející sílu, která ve skutečnosti hýbe světem.

Hood se rozhodl, že výběr kandidátů nechá na Mikovi, když už generál s náborem začal; on sám bude i tak mít dost práce se vším ostatním. Avšak jedna věc platila nadále, navzdory nynějšímu náporu událostí.

Paul Hood miloval tuhle práci, tohle místo zde.

Byl rád, že se vrátil.

08 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán pondělí, 16.00

Ázerbájdžán je země v neustálém pohybu.

V důsledku politického konfliktu v oblasti Náhorního Karabachu dvacet procent země, většinou na jihozápadě, podél hranic s Arménií a Íránem, obsadily vzbouřenecké síly. Od roku 1994 se sice dodržuje příměří, přesto však dochází k přestřelkám, v nichž lze pozorovat jistou pravidelnost. Diplomaté se v soukromí obávají, že z Náhorního Karabachu, který sám od sebe vyhlásil samostatnost jakožto republika, se stane další Kosovo. V Baku i v jiných městech často bez varování propuknou protesty a nepokoje, v mnoha případech provázené násilím, jednou kvůli politice, jindy v důsledku všeobecně panujícího neklidu. Od rozpadu Sovětského svazu se tu rozmohl krajní nedostatek základních potřeb, například léků, zemědělských výrobků a nových technologií. Jediný prostředek směny - včetně kapitálu -, uznávaný ve většině oblastí země, představují hotové peníze, především americké dolary.

Spojeným státům se podařilo otevřeně podporovat zákonnou ázerbájdžánskou vládu, aniž si přitom odcizily mocné povstalecké síly. Baku dostalo půjčky, zatímco zboží se prodávalo přímo "lidu", v prvé řadě vzbouřencům. V případě, že by došlo k rozsáhlé revoltě, Spojené státy chtěly mít otevřenou cestu ke komunikaci s oběma stranami.

Prvořadým úkolem amerického velvyslanectví v Baku bylo tuto rovnováhu udržovat. Od března 1993 pracuje v malé kamenné budově na Azadligském Prospektu číslo 83 patnáct zaměstnanců a deset strážných, příslušníků námořní pěchoty. V zadní části budovy, v dřevem obložené místnosti bez oken, pracuje

tiskové oddělení. Na rozdíl od podobného malého oddělení, které vydává komuniké a novinářům a fotografům zařizuje setkání a rozhovory s americkými senátory, kongresmany a jinými vládními činiteli, práce tiskového oddělení oficiálně spočívá ve shromažďování novinových výstřižků z celého Ruska, které se pak ukládají v kartotékách jako odkazový materiál.

Oficiálně.

Ve skutečnosti tam jeden agent CIA shromažďuje zpravodajské poznatky z celé země. Většina jich pochází z elektronického sledování, prováděného jak samotným oddělením prostřednictvím družic, tak i prostřednictvím monitorovacích vozidel. Některé informace přicházejí od lidí placených za to, že budou sledovat, odposlouchávat a fotografovat vládní úředníky - někdy v kompromitujících situacích. Tiskové oddělení některé z těch situací připravuje záměrně.

David Battat byl zraněn, a proto neměl v úmyslu pokusit se o návrat do Moskvy. Místo toho šel pěšky na velvyslanectví. Tam ho vzali k Dorothy Williamsonové, zástupkyni velvyslance; ta ještě přizvala staršího výzkumného pracovníka Toma Moorea. Williamsonová byla tělnatá žena s kudrnatými černými vlasy; Battat jí hádal asi čtyřicet let. Moore byl hubený dlouhán něco po třicítce, s protáhlým, vychrtlým obličejem, ve kterém se natrvalo usadil truchlivý výraz. Kdyby měl Battat zůstat beznadějně trčet v Baku, jeho výraz by byl právě tak truchlivý.

Asistentem Williamsonové byl bystrý veterán jménem Ron Friday; on jediný se na Battata povzbudivě usmál. Battat to přijal s povděkem.

Rychle seznamoval Moorea s tím, co se stalo; Williamsonová přikázala zdravotníkovi od námořní pěchoty, aby zatím prohlédl Battatovo zranění. Battat měl opuchlé hrdlo a ve slinách byly stopy krve, zranění však nevypadalo vážně. Když byl zdravotník hotov, Battata odvedli do tiskového oddělení; tam ho nechali samotného, aby si zavolal do Moskvy. Hovořil se zástupcem vedoucího oddělení pro veřejné informace Patem Thomasem. Thomas byl také pracovníkem MZ - "mimo záznam" - tedy agentem CIA v terénu. To znamenalo, že v hlavním sídle zpravodajské služby o něm není veden záznam. Jeho hlášení šla diplomatickým zavazadlem přímo do Washingtonu.

Thomas zprávu nepřijal dobře; kdyby se bylo Battatovi podařilo Harpunáře identifikovat, Thomas by se stal hrdinou dne. Místo toho bude muset svému protějšku v Baku a nadřízenému ve Washingtonu vysvětlovat, co dělali, že se jim podařilo zmrvit poměrně snadné sledování.

Thomas řekl, že si promyslí další postup a dá Battatovi vědět. Potom přinesli jídlo; Battat je snědl, třebaže chuť k jídlu nechal tam na břehu spolu se sebeúctou, energií i svým posláním a tím i kariérou. Potom seděl na židli a odpočíval; Williamsonová s Moorem pak přišli na další, důkladnější pohovor. Moore se tvářil zachmuřeně; tohle tedy bude bolet.

Akustická zařízení, zabudovaná do stěn, způsobovala, že v elektronických odposlouchávacích zařízeních, která Ázerbájdžánci umístili do okolních budov, hovor zněl jako statické výboje.

Podle Battatovy výpovědi měla Moskva podezření, že Harpunář je v Baku, a jeho poslali, aby ho identifikoval. Toto sdělení se u Moorea nesetkalo s kladnou odezvou.

"Pobočka v Moskvě zřejmě nepovažovala za nutné nás do téhle operace zasvětit," žehral. "Nechcete mi říct, proč?"

"Měli strach, že by objekt našeho zájmu mohl mít své lidi, kteří velvyslanectví sledují."

"Naši lidé nejsou všichni na velvyslanectví," prohlásil důrazně Moore. "Máme zdroje venku."

"Chápu. Ale v Moskvě došli k závěru, že čím méně našich lidí v tom jede, tím větší bude šance, že objekt překvapíme."

"Což nebylo moc platné, co?" utrousil Moore.

"Ne."

"Ten, co vás přepadl, nejspíš věděl, že vás tam nachytá."

"Zjevně ano, ale nechápu, jak se to mohl dozvědět. Byl jsem dobře schovaný a nepoužíval jsem nic, co by vyslalo nějaký elektronický impulz. Fotoaparát byl digitální, pochází ze sedmdesátých let; žádný blesk, vpředu žádné sklo, od kterého by se odráželo světlo, žádné cvakající pohyblivé části."

"Nemohl si tenhle Harpunář nebo někdo z jeho lidí ten břeh projít a prohlédnout? Třeba je to jeho běžným zvykem," uvažovala Williamsonová.

"Na to jsem si dal pozor," odtušil Battat. "Dostal jsem se tam s předstihem, a místo jsme vybrali pomocí družicových snímků. Zvolili jsme ho speciálně tak, abych viděl a slyšel každého, kdo by se tam pohyboval."

"Tak jak to, že jste neslyšel ani neviděl toho zatraceného chlapa, co vás přepadl?" zlobil se Moore.

"Protože mě chytil, zrovna když se něco začalo dít na té lodi, co jsem pozoroval. Někdo vylezl ven a pustil rádio. To úplně odvedlo mou pozornost."

"Což je známkou toho, že někdo věděl, že tam jste, pane Battate," poznamenal Moore.

"Pravděpodobně ano."

"A možná o vás věděl ještě předtím, než jste tam přišel," pokračoval Moore.

"Nevím, jak by o mně mohl vědět, ale vyloučit to nemůžu," připustil Battat.

"Mě nejvíc zajímá, jestli to vůbec byl Harpunář," hovořil dál Moore.

"Co tím chcete říct?" zeptala se Williamsonová.

"Harpunář je terorista, už přes dvacet let," sdělil jí Moore. "Víme o přinejmenším patnácti teroristických útocích, které osobně řídil nebo se na nich podílel, a má na svědomí pravděpodobně ještě víc těch, o kterých nevíme. Vyhnul se nespočtu pastí, převážně díky tomu, že se dokáže neustále přesunovat z místa na místo. Nemá žádné trvalé bydliště, o kterém bychom věděli, najme si každého, koho potřebuje, a zřídka použije stejné lidi dvakrát. Víme jen, jak vypadá, protože jeden z jeho dodavatelů zbraní nám potají podstrčil snímek. Za pár měsíců našli mrtvolu toho člověka na nějaké plachetnici, rozpáranou od brady až po břicho nožem na kuchání ryb - potom, co jsme ho přestěhovali a dali mu novou totožnost."

"Aha," poznamenala Williamsonová.

"Ten nůž tam zůstal. Své zbraně vždycky nechává na místě - od harpun až po lodní lana se škrticí smyčkou."

"Všechno to má co dělat s mořem," podotkla Williamsonová.

"Často, jistě," souhlasil Moore. "Domníváme se, že sloužil někde na moři - nedá se to tvrdit s určitostí, tohle se nám o něm nepodařilo vysledovat. Ale ještě nikdy nezanechal svědka. Což znamená, že pana Battata buď nepřepadl Harpunář - nebo, pokud ano, chtěl, aby zůstal naživu."

Williamsonová se na Battata zadívala. "A z jakého důvodu?"

"Žádný mě nenapadá," přiznal Battat.

Trojice chvíli mlčela; jediným zvukem v místnosti zůstalo šumění ventilátoru ve větracím okénku.

"Pane Battate, přítomnost člověka, jako je Harpunář, by pro nás všechny mohla mít hrozné a dalekosáhlé následky," navázala Williamsonová.

‚A to je další důvod, proč nás do toho měli zasvětit!" prohlásil zlostně Moore. "Krucifix, chlapy, co nás tajně sledujou, přece známe, a ti se tu už celé dny neukázali. Mají až moc práce s hledáním nějakého ruského špiona, co předevčírem fouknul z vězení."

"Opravdu mě tohle všechno mrzí," omlouval se Battat.

"Vadilo vy vám, kdybyste zůstal v Baku? My se zatím pokusíme nějak se v tom vyznat," ozvala se Williamsonová.

"Vůbec ne; chci nějak pomoct," odpověděl Battat.

"Doufejme, že na to ještě není pozdě," poznamenal Moore.

Všichni tři vstali. "Co Rachel?" zeptal se Battat.

"Poslal jsem malé letadlo, aby se po ní pilot poohlédl," sdělil mu Moore. "Ale ta loď má několikahodinový náskok a bůhví, kterým směrem se vydala. Moc

si od toho neslibuju."

"Nemůžete to jméno vysledovat?" zeptal se Battat. "To tu není místní registrační úřad?"

Je, a Rachel v registru není. Prověřujeme záznamy v Dagestánu, Kalmykiji i v dalších republikách u Kaspického moře, ale podle mě je to nejspíš nějaká černota."

Moore odvedl Battata do druhého poschodí, kde byl malý pokoj pro hosty. V koutě stál kavalec; Battat na něj ulehl a přemítal. Loď, hudba, kterou tam hráli, muž, kterého zahlédl na palubě - znovu a znovu si v duchu vybavoval zvuky a obrazy a pátral po něčem dalším, co by mu něco napovědělo, něco, z čeho by mohl usoudit, kdo tvořil posádku Rachel, jak byla oblečená, nebo odkud mohla pocházet. Při sezeních, zaměřených na podvědomé vytěžování, školení tazatelé provádějí agenty spletí jejich zážitků, aby jim pomohli vybavit si zapomenuté podrobnosti; jeho by se vyptávali na barvu oblohy, vzhled vody, na sílu větru a na pachy, které s sebou přinášel. Jakmile by se znovu pohroužil do vzpomínek na scénu, tazatel by ho vedl dál, žádal by ho, aby popsal

nějaké výrazné znaky na lodním trupu, ptal by se, jestli na zádi nebo na stožáru vlály nějaké vlajky, jestli bylo slyšet nějaké zvuky z paluby nebo z podpalubí. Battata vždy udivovalo, kolik informací, které nebyly vždy pohotově dostupné, se v mozku uložilo.

Zavřel oči, pomalu, zhluboka dýchal a probíral seznam otázek podvědomého vytěžování, ale nedokázal si vzpomenout na nic, co by ho přivedlo blíž k poznání, kdo byl na lodi a z kterého směru mohl útočník přijít. Nedokázal si ani vybavit pocit při doteku látky rukávu na paži, jež ho škrtila, ani pach člověka, který ho napadl. Nevzpomínal si, jestli se ho dotkla jeho tvář, jestli měl třeba plnovous, nebo byl hladce oholen. Příliš se soustředil na to, aby zůstal naživu.

Nechal oči zavřené; přestaly hledět zpátky do minulosti a upřely se vpřed. Zůstane v Baku, ne však pouze proto, že ho k tomu Williamsonová vyzvala. Dokud nenajde toho, kdo ho napadl, jeho sebedůvěra bude zlomená a jeho život bude patřit tamtěm.

A to, jak si nakonec uvědomil, by mohl být ten pravý důvod, proč ho nechali naživu.

09 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 11 .55

Hooda vždy ohromovalo, jak odlišně vypadá Washington ve dne; v noci jsou bílá průčelí jasně osvětlená a zdá se, že stojí osamoceně a září s důstojností a majestátem hodnými Olympu. Ve dne tyto význačné památky, sevřené masou moderních kancelářských budov, prodejních vozíků a naleštěných vývěsek restaurací, navíc pod hlučnými a všudypřítomnými tryskovými letadly a obklopené hradbami betonu a oceli, připomínají spíše pouhé starožitnosti než něco skutečně nadčasového.

Avšak to obojí je Washington. Obojí představuje dávnou, stále více monolitickou byrokracii, s níž je třeba se vyrovnávat a smiřovat, a současně zhmotňuje vizi velikosti, kterou nelze opomíjet nebo jí ubírat na významu.

Hood zaparkoval na okruhu Ellipse na jižní straně komplexu, přešel E Street a pokračoval po East Executive k bráně East Appointment Gate. Železnou branou ho propustil bzučák; prošel detektorem kovu a čekal uvnitř Východního křídla, až si pro něj přijde jeden z asistentů první dámy.

Ze všech význačných bodů Washingtonu se u Hooda největší oblibě těšil Kapitol, samotné srdce vlády, místo, kde rozhodnutími Kongresu dostávají prezidentovy představy ne snad křídla, nýbrž kola; často jsou to kola spíš

hranatá, nebo je každé jinak veliké, ale bez nich se nic nedokáže pohnout dopředu. A za druhé, sama budova je rozsáhlým muzeem umění a dějin, na všech stranách samé poklady. Tu je pamětní deska, označující místo, kde stával pracovní stůl kongresmana Abrahama Lincolna; tamhle socha generála Lewa Wallacea, kdysi guvernéra území Nového Mexika a autora Ben Hura. O kus dál zase značka, ukazující postup pátrání po základním kameni budovy, položeném při téměř opomenutém a málo zmiňovaném obřadu konaném před více než dvěma sty lety, kameni překrytém zeminou a nakonec ztraceném při četných stavebních úpravách základů.

Bílý dům nepůsobí tak velkolepě jako Kapitol. Je to mnohem menší stavba, z níž se loupe nátěr a vnější dřevěné obložení je zkrabatělé. Avšak celý pozemek a sloupy, místnosti a mnohá dobře známá zákoutí se v paměti Ameriky prolínají s obrazy velkých vůdců, konajících velké činy - někdy však také ostudné, velmi lidské činy. Navždy zůstane symbolickým srdcem Spojených států.

Pro Hooda si přišel mladý asistent první dámy a odvedl ho k výtahu. Vyjeli do druhého poschodí. Hooda poněkud udivilo, že ho první dáma chce přijmout nahoře. Má pracovnu v prvním poschodí a hosty obvykle přijímá tam.

Asistent uvedl Hooda do obývacího pokoje, sousedícího s prezidentskou ložnicí. Pokoj byl malý, hlavní dveře vedly do chodby, druhé pak, jak měl zato, do ložnice. Při stěně vzadu stála pohovka s potahem zlaté barvy, naproti ní dva ušáky ve stejné barvě a mezi nimi kávový stolek. U protější stěny stál vysoký sekretář a na něm notebook. Perský koberec byl v kombinaci bílé, červené a zlaté, závěsy bílé a zatažené. Malý několikaramenný lustr vrhal zářivé střípky světla.

Hood se zadíval na dva portréty na stěně; na jednom byla Alice Rooseveltová, dcera Theodora Roosevelta, na druhém Hannah Simpsonová, matka Ulyssesa S. Granta. Právě přemítal nad tím, proč tu ty obrazy visí, když vešla první dáma, oblečená jen prostě, ve volných béžových kalhotách a svetru. Asistent zavřel dveře a Hood a první dáma zůstali sami.

"Nancy Reaganová je našla v suterénu," řekla Megan.

"Prosím?"

"Ty portréty. Našla je tam ona sama; protivilo se jí pomyšlení, že by se na ženách usazoval prach."

Hood se usmál. Lehce se objali a Megan pokynula k pohovce.

"Tam dole jsou ještě další nádherné věci," prohlásila, když se posadili. "Všelijaké bytové zařízení, knihy, dokumenty, věci jako třeba břidlicová psací tabulka Tada Lincolna a deník Florence Hardingové."

"Myslel jsem, že většina těch pamětihodností je ve Smithsonově muzeu."

"Spousta toho tam je, ale hodně z věcí se vztahem k rodině je ještě tady. Lidi jsou už za ta léta otrávení všemi těmi skandály. Zapomínají, jak moc Bílý dům byl a je také domovem. Narodily se tu děti, vyrůstaly zde, konaly se tu svatby, slavily narozeniny a svátky."

Sloužící přinesl kávu; zatímco ji podával, Megan mlčela a Hood ji pozoroval. Sloužící nehlučně a zručně prostřel stříbrný servis a nalil do šálků. Pak odešel.

V hlase Megan zaznívalo zaujetí, přesně takové, jaké u ní Hood pamatoval; nikdy nedělala nic, na čem by jí hluboce nezáleželo, ať promlouvala k davu nebo se vyslovovala pro zvýšení výdajů na televizní vzdělávací diskusní pořady, anebo když teď se starým přítelem hovořila o Bílém domě. V jejím výrazu však shledával cosi, co tam nikdy předtím neviděl. To dávné nadšení se zarazilo v jejích očích. Když se do nich podíval, připadalo mu, že v nich vidí strach. Zmatek.

Vzal si šálek a trochu upil; pak se k Megan otočil.

"Vážím si toho, že jste přišel," začala první dáma. Šálek s podšálkem měla v klíně a hleděla do země. "Vím, že máte hodně práce, a k tomu i svoje problémy. Ale nejde o mě nebo o prezidenta, Paule." Vzhlédla. Jde o Ameriku."

"A co se tedy děje?"

Megan zhluboka vydechla. "Manžel se v posledních dnech chová divně."

Odmlčela se. Hood na ni nenaléhal, aby mluvila dál; čekal. Megan upila kávy.

"Trvá to asi tak týden, co je pořád roztržitější; ani se nezeptal na vnuka, což je hodně nezvyklé. Prý práce - a možná, že ano. Ale včera se mi to zdálo už moc divné." Upřeně se na Hooda zadívala. "Tohle zůstane mezi námi."

"Ovšem."

Megan se krátce nadechla, jako kdyby sbírala síly. "Včera před tou večeří jsem ho našla, jak sedí u toaletního stolku. Už se opozdil, a to se ještě ani neosprchoval ani neoblékl. Jen zíral do zrcadla, zardělý, jako kdyby plakal. Když jsem se ho vyptávala, řekl, že prý cvičil. A oči prý má zarudlé proto, že nespal. Nevěřila jsem mu, ale nechala jsem to být. Pak, při recepci před tou večeří, mi připadal jako v útlumu. Usmíval se a choval se mile, ale jeho obvyklý elán jakoby se někam vytratil - dokud nepřišel jakýsi telefonát. Vyřídil jej u sebe v pracovně; vrátil se asi za dvě minuty a byl jako vyměněný. Vstřícný a sebevědomý."

"No, u večeře tak opravdu vypadal," souhlasil Hood. "Když říkáte, že byl jako v útlumu, co tím myslíte?"

Megan okamžik přemýšlela. "Víte, jak člověk vypadá, když v krátké době překročí několik časových pásem? Pohled má skelný a na všechno, co někdo řekne, reaguje opožděně."

Hood přikývl.

"No, a přesně tak vypadal, než přišel ten telefon," pokračovala Megan.

"Víte, kdo volal?"

"Prý Jack Fenwick."

Fenwick, tichý, výkonný člověk, byl během prezidentova prvního funkčního období ředitelem jeho rozpočtového oddělení. Stal se členem skupiny nejbližších Lawrenceových poradců pro Americké smýšlení, a do svého repertoáru přidal zpravodajské záležitosti. Když byl prezident zvolen podruhé, Fenwick byl jmenován vedoucím Národní bezpečnostní služby, samostatného zpravodajského oddělení ministerstva obrany. Na rozdíl od ostatních oddělení vojenského zpravodajství měla NBS navíc oprávnění poskytovat podporu neobranným činnostem výkonné složky vlády.

"Co Fenwick prezidentovi řekl?"

"Ze prý všechno klaplo; víc mi manžel nepověděl."

"A netušíte, koho nebo čeho se to týká?"

Megan zavrtěla hlavou. "Pan Fenwick dneska dopoledne odletěl do New Yorku, a když jsem se jeho asistentky zeptala, o čem si telefonovali, stalo se cosi podivného. Zeptala se Jaký telefonát?' "

"Podívala jste se na záznam?"

Megan přikývla. "Jediný hovor na tu linku v té době přišel z hotelu Hay-Adams."

Tento elegantní starý hotel stál na opačné straně Lafayettova parku, doslova přes ulici od Bílého domu.

"Dneska ráno jsem do toho hotelu poslala jednoho z pracovní skupiny," pokračovala Megan. "Dostal jména lidí, kteří tam pracovali v noci, šel potom za nimi domů a ukázal jim Fenwickovu fotografii. Nikdy ho neviděli."

"Mohl tam přijít zadním vchodem. Dala jste zkontrolovat zápisy v knize?"

"Ano; to ale nemusí nic znamenat. Mohla tam být spousta falešných jmen; ten hotel často využívají kongresmani k soukromým schůzkám."

Hood věděl, že Megan nemluví jen o politických schůzkách.

"To ale není všechno. Když jsme šli dolů do Modrého salonku, Michael uviděl senátorku Foxovou a šel jí poděkovat. Vypadala překvapeně a ptala se, proč jí děkuje. Odpověděl, že ‚za iniciativu při rozpočtování'. Viděla jsem, že senátorka nemá tušení, o čem to Michael mluví."

Hood přikývl. Tím se vysvětloval nechápavý výraz senátorky Foxové, když vešla do salonku. Věci do sebe začaly trochu zapadat. Senátorka Foxová je

členkou kongresového Výboru pro dohled nad zpravodajskou činností. Byla-li schválena jakákoli výzvědná operace, musela by o ní vědět. Když se dozvěděla o spolupráci spočívající ve sdílení zpravodajských informací v mezinárodním měřítku, zjevně ji to překvapilo stejně jako Hooda. Přesto však prezident buď předpokládal, že k tomu napomohla, nebo mu Jack Fenwick něco takového řekl.

"A jaký byl prezident po té večeři?"

"To je na tom to nejhorší," odpověděla Megan. Její klid se začal hroutit. Odložila šálek; Hood učinil totéž a naklonil se k ní blíž. "Když jsme se chystali ke spánku, Michaelovi zavolal Kirk Pike."

Bývalý velitel Námořní zpravodajské služby Kirk Pike byl nově jmenovaný ředitel CIA.

"Michael si hovor vzal v ložnici," pokračovala Megan. "Mluvili spolu jen krátce, a když manžel zavěsil, jen zůstal sedět na posteli a zíral před sebe. Vypadal jako omráčený."

"Co Pike říkal?"

"Nevím. Michael se mi nesvěřil. Nemuselo to být vůbec nic důležitého, třeba jen nějaké nové sdělení, nad kterým se zamyslel. Ale myslím, že celou noc nespal; když jsem dnes ráno vstala, v posteli nebyl a celý den měl nějaké schůzky. Někdy kolem jedenácté si spolu obvykle pohovoříme, třeba se jen ve spěchu pozdravíme, dnes ale ne."

"Promluvila jste si o tom s jeho lékařem?"

Megan zavrtěla hlavou. "Jestli doktor Smith neshledá, že manželovi něco chybí, mohl by mu doporučit, aby navštívil doktora Benna."

"Psychiatra v nemocnici Waltera Reeda."

"Správně. Doktor Smith a on spolu úzce spolupracují. Paule, umíte si jistě představit, co se stane, jestli prezident Spojených států půjde k psychiatrovi. I když se budeme sebevíc snažit udržet to v tajnosti, rizika jsou příliš vysoká."

"Jsou ještě vyšší, když prezident není v pořádku," podotkl Hood.

"Já vím; a proto jsem chtěla mluvit s vámi. Paule, děje se až příliš mnoho věcí, které nedávají smysl. Jestli manželovi něco schází, budu trvat na tom, aby šel za doktorem Bennem; politické dopady ať jdou k čertu. Ale než o to Michaela požádám, chci vědět, jestli se děje ještě něco jiného."

"Kiksy v komunikačním systému, anebo si tak hraje nějaký hacker. Možná další čínští špioni."

"Ano! Přesně to."

Hood viděl, jak se výraz v její tváři, celá její nálada, při jeho slovech rozjasnily. Pokud by se jednalo o něco zvenčí, dalo by se to spravit, aniž by to prezidenta poškodilo.

"Uvidím, co se dá zjistit," slíbil Hood.

"Ale v tichosti; prosím vás, ať se nic nedostane ven," naléhala Megan.

"Samozřejmě," ujistil ji Hood. "Zatím si ještě zkuste s Michaelem promluvit. Vynasnažte se nějak ho dostat k tomu, aby se svěřil. Jakákoliv informace, jména, vedle těch, která jste mi už řekla - to všechno hodně pomůže."

"Ano, to udělám." Megan se usmála. Jste jediný, komu můžu v téhle věci důvěřovat, Paule. A děkuju, že jste přišel."

Hood jí úsměv oplatil. "Staré přítelkyni a zemi musím pomoct. Příležitost k tomu nemá moc lidí."

Megan vstala, Hood také, a potřásli si rukama. Já vím, že vy to taky nemáte lehké," řekla první dáma. "Když budete vy něco potřebovat, dejte vědět."

"Dám," slíbil Hood.

První dáma odešla; její asistent se vrátil a doprovodil Hooda ven.

10 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán pondělí, 21.21

Pat Thomas zažil dva zázraky v jediném dni.

Ten první mu uchystal Aeroflot; TU-154, jehož odlet z Moskvy byl stanoven na šest hodin večer, tak také odstartoval. Včas. Aeroflot, snad jen s výjimkou Ugandských královských aerolinií, byl mezi leteckými společnostmi tím nejvyhlášenějším opozdilcem, s nímž Thomas kdy letěl. Druhým zázrakem bylo, že letoun přistál v Baku v 8.45 večer -o pět minut dřív. Za těch pět let, co Thomas pracoval na americkém velvyslanectví v Moskvě, se s něčím takovým setkal poprvé. A co víc -třebaže letadlo bylo téměř plně obsazené, aerolinka jeho místo nerezervovala ještě dvěma či třem dalším.

Stihlý, téměř sto osmdesát centimetrů vysoký Thomas pracoval na velvyslanectví jako ADPI - zástupce ředitele oddělení pro veřejné informace. Titul ve skutečnosti znamenal, že Thomas je špion; zkratku ADPI - Assistant Director of Public Information - bral jako akronym: A Diplomatic Private Investigator, diplomat s pověřením soukromého detektiva. Rusové to samozřejmě věděli, a proto byli na Thomase na veřejnosti neustále nalepeni dva ruští agenti. V Baku na něj určitě bude rovněž někdo čekat a sledovat ho. Technicky vzato "výbor", KGB, jako takový již skončil; agenti, další personál a infrastruktura výzvědných operací tu však stále přetrvávali a byli hojně využíváni stejným způsobem jako Federální bezpečnostní služba i další "služby".

Thomas měl na sobě trojdílný šedý zimní oděv, který ho dokáže zahřát i ve vlezle syrovém chladu, neustále se valícím od Bakuského zálivu. Věděl ovšem, že po přijetí, jaké očekával při příchodu na velvyslanectví, toho bude k zahřátí potřebovat víc - silnou gruzínskou kávu anebo ještě silnější ruský koňak. Skrývat informace před vlastními lidmi je bohužel také součást špionážní práce. Kojil se nadějí, že se tam do něj trochu pustí, on zahraje zkroušeného, a všechno bude moci běžet normálně dál.

Na Thomase čekalo služební auto; svou jedinou kabelu hodil dozadu do kufru beze spěchu, nechtěl, aby si ruští nebo ázerbájdžánští agenti mysleli, že ho něco honí. Zastavil se, do úst si vrazil lízátko, protáhl se a pak nastoupil do auta. Chovat se tak, aby ty lidi utahal nudou a jednotvárností; tak zní pravidlo, má-li člověk dojem, že ho sledují. Potom, když může náhle přidat na rychlosti, má slušné vyhlídky na to, že sledovatele překvapí a setřese.

Jízda z mezinárodního letiště v Baku do obchodní čtvrti města, kde sídlí i zastupitelské úřady a která leží při zálivu, trvá pětatřicet minut. Thomasovi se zatím nikdy nepoštěstilo, aby tu strávil najednou víc než den či dva, ačkoliv zdržet se déle měl stále v úmyslu. Navštívil místní bazary, Chrám uctívačů ohně a Státní muzeum koberců - muzeum s takovým jménem si o návštěvu přímo říkalo - i nejproslavenější pamětihodnost, Dívčí věž. Ta stojí ve starém Vnitřním městě u zálivu; je stará nejméně dva tisíce let, má osm poschodí a postavila ji mladá dívka, která se chtěla buď uvnitř zavřít, nebo se z ní vrhnout do moře - nikdo nevěděl s určitostí, která verze je pravdivá. Thomas si dovedl představit, jaké pocity asi prožívala.

Odvedli ho k zástupkyni velvyslance, paní Williamsonové; právě se vrátila od večeře, seděla za stolem a čekala na něj. Potřásli si rukama a prohodili pár bezvýznamných slov. Potom si Williamsonová vzala pero a do velkého bloku zaznamenala čas. Za pár okamžiků přišli Moore a Battat. Battatův krk byl posetý černými a tmavošedými skvrnami. Agent navíc vypadal vyčerpaně.

Thomas mu podal ruku. "Jak to vypadá - dobré?"

"Trochu mě to vzalo," odtušil Battat. "Tohle mě mrzí, Pate."

Thomas se zašklebil. "Nic není zaručené, Davide. Podíváme se, jak to napravit."

Pohlédl na Moorea, stojícího vedle Battata. Oba se již několikrát setkali při různých příležitostech na konferencích velvyslanectví v Asii. Moore byl

dobrý agent, takový, kterým se říká "čtyřiadvacet/sedm"; ten žije pro svou práci čtyřiadvacet hodin sedm dní v týdnu. Nyní se vůbec nepokoušel skrývat svou hrozivě pochmurnou, nic neodpouštějící náladu.

Thomas k němu napřáhl ruku; Moore ji přijal.

"Jak to tu vypadalo?" zeptal se Thomas.

"O to vůbec nejde," opáčil Moore. "Ale zajídá se mi to. Nebyl nejmenší důvod, aby to takhle ujelo."

"Pane Moore, máte pravdu," odpověděl Thomas a ruku si vyprostil. "Když se na to podíváme zpětně, měli jsme to celé udělat jinak. Otázkou teď je, jak to dáme do pořádku?"

Moore opovržlivě odfrkl. "Tak lehce se z toho nevyvlíknete," prohlásil. "Vaše parta si tu uspořádala svou maličkou operaci a nic nám o tom neřekla. Tadyhle váš člověk tvrdí, že vám dělaly starosti utajení a další věci. Co vás to napadá, pane Thomasi - že Ázerbájdžánci jsou do systému nějak přímo zapojení? Že nedokážeme provádět sledování tak, aby se toho nedomákli?"

Thomas přešel ke křeslu naproti křeslu Williamsonové. "Pane Moore, paní Williamsonová - měli jsme málo času, a přitom jsme se museli rozhodnout rychle. Rozhodnutí bylo špatné, nesprávné. Otázkou je, co uděláme teď? Jestli je Harpunář zde, dokážeme ho najít a zabránit mu, aby unikl?"

"Jak vás z toho vytáhneme - to máte na mysli?" poznamenal Moore.

"No, když chcete takhle..." připustil Thomas. Cokoli, jen vyhodit tu zpátečku a rozjet se dopředu, říkal si.

Moore poněkud změkl. "To nepůjde snadno," namítl. "Po té lodi, o které pan Battat říká, že ji viděl, jsme nenašli ani stopy, a jednoho člověka jsme pověřili, aby hlídal letiště. Nikdo, na koho se hodí popis Harpunáře, dneska neodletěl."

"A co zkusit se na to podívat zpětně?" řekl Thomas. "Co asi tak Harpunář dělal v Baku?"

"Cílů, na které může nájemný terorista zaútočit, je spousta," prohlásil Moore. "Mohl tudy taky jen procházet cestou do nějaké jiné republiky nebo na Blízký východ. Však tyhle lidi znáte. Nikam necestují přímou trasou."

"Jestli Baku představovalo jen něco přechodného, na zamaskování něčeho jiného, tak Harpunář už pravděpodobně dávno zmizel," řekl Thomas. "Zkusme se soustředit na možné cíle v téhle oblasti a na důvody, proč by se na ně mohlo zaútočit."

"Největší starosti tu dělají Náhorní Karabach a Írán," ozvala se Williamsonová. "Lidé z Náhorního Karabachu si odhlasovali samostatnou republiku, a Ázerbájdžán s Arménií spolu bojují proto, že si na ni dělají nárok. Až Ázerbájdžán získá peníze na nákup modernějších zbraní pro svou armádu, celá ta oblast pravděpodobně vybuchne. To bude zlé pro obě země, ale s Íránem, jen pětadvacet kilometrů na jih, by to mohl být pořádný výbuch. Pokud jde o Írán, třeba i bez toho, co se děje v Náhorním Karabachu - Teherán a Baku jsou do sebe už celé roky zahryznutí kvůli těžbě nafty v moři, lovu vyzy a výrobě kaviáru. Když měl Kaspické moře pod palcem Sovětský svaz, jednoduše si vzal, co potřeboval. A problémy nejenže tu prostě jsou, ale navíc se navzájem překrývají," dodala. "Ázerbájdžán těží naftu tak svinsky, že na vodě v těch oblastech moře, kde Írán vyzy loví, jí plave vrstva tlustá přes půl centimetru. To znečištění ryby zabíjí."

"Jak to přesně vypadá s naftou?" zeptal se Thomas. Jsou tu čtyři hlavní pole, Ázeri, Čirag, Gunešli a Ázerbájdžán," odpověděla Williamsonová. "Ázerbájdžán a členové Západního konsorcia, kteří na vrtání upisují cenné papíry, jsou přesvědčení, že jejich výhradní práva na ta místa jsou chráněna mezinárodními zákony. Jejich nárok je ale založen na hranicích vymezených právy na rybaření, a jak Írán, tak Rusko tvrdí, že ta neplatí. Veškeré spory zatím probíhaly pouze na úrovni diplomacie."

"Ale kdyby se někdo uchýlil ke spáchání takového činu, k jakému zatím nedošlo - třeba puma na velvyslanectví nebo atentát -" podotkl Thomas.

"Tak by nastala katastrofická řetězová reakce, která by se rozšířila do půltuctu okolních zemí, ovlivnila celosvětové dodávky ropy a Spojené státy by zatáhla do velké války v zahraničí," dopověděla Williamsonová.

"Proto jsme rádi, když víme o všech tajných operacích, co se na té naší zapadlé výspě provádějí," dodal uštěpačně Moore.

Thomas zakroutil hlavou. "Mea culpa. No, a teď - nešlo by zabývat se tím, co bude, místo toho, co bylo?"

Moore na něj upřel pohled, potom přikývl.

Williamsonová nahlédla do svých poznámek. "Takže - jak tomu rozumím, máme dva možné scénáře. První říká, že ten, kdo pana Battata přepadl, nebyl Harpunář; v tom případě zbývá nějaký pašerák drog nebo zbraní, někdo, komu se podařilo panu Battatovi nepozorovaně skočit na hrdlo a potom se vypařit."

"Tak, správně," souhlasil Thomas.

"Považujete to za hodně pravděpodobné?" zeptala se Williamsonová.

"Moc ne," odtušil Thomas. "Víme, že Harpunář se v téhle oblasti pohybuje. Linkou tureckých aerolinií z Londýna do Moskvy letěl pracovník zpravodajského a výzkumného oddělení ministerstva zahraničí a Harpunáře téměř s jistotou identifikoval. Pokusil se ho sledovat, ale ten se mu ztratil."

"Chcete říct, že chlápek ze ZVO a nejhledanější terorista prostě náhodou letěli ve stejném letadle?" poznamenal Moore.

"O Harpunáři to tvrdit samozřejmě nemůžu, ale o tom člověku z ministerstva zahraničí ano," odpověděl Thomas. Jenže my víme, že na trasy diplomatů se soustředí čím dál tím víc teroristů a špionů; pokoušejí se sbírat informace z notebooků a telefonů. Ministerstvo zahraničí už vydalo v tomto smyslu několik varování. Možná, že tady opravdu šlo o shodu náhod. Harpunář se třeba chtěl pokusit ukrást nějakou disketu nebo telefonní číslo, když ten člověk odešel na toaletu; těžko říct."

"A na základě čeho ten pracovník Harpunáře identifikoval?" zeptala se Williamsonová.

"Podle jediné známé fotografie," odpověděl Thomas.

"Byla to dobrá fotografie, dá se na ni spolehnout," ujistil ji Moore.

"Byli jsme upozorněni, a trochu jsme věc prověřovali," pokračoval Thomas. "Souhlasilo to s informacemi, které jsme získali z nezávislého zdroje. Ten člověk cestoval pod falešným jménem a s falešným britským pasem. Zkontrolovali jsme záznamy taxíkářů, zjistili jsme, že nastoupil u Hiltonu v londýnském Kensingtonu. Bydlel tam jen jednu noc a setkal se s několika osobami; ty podle vrátného vypadaly a mluvily jako lidé z Blízkého východu. Pokoušeli jsme se ho sledovat i v Moskvě, ale nikdo ho neviděl vycházet z letištní budovy, takže jsme prověřovali lety do jiných oblastí. Kdosi, na koho se hodil popis, se prokázal ruským pasem na jméno Gardner, a letěl do Baku."

Náhle se ozvala Williamsonová. "Je to Harpunářova loď; musí to být ona!"

Ostatní se k ní otočili.

"Vy jste se o ní něco doslechla?" zeptal se Thomas.

"Ano. Při mém vzdělání..." odtušila Williamsonová. "Gardner - tak se jmenoval kapitán lodi Rachel v Bílé velrybě. Byla to jedna z lodí, které pronásledovaly pověstného, nepolapitelného Moby Dicka; a můžu dodat, že se ho nepodařilo ulovit."

Thomas pohlédl sklesle na Battata. "Harpunář," pronesl. "Zatraceně. Samozřejmě, nastrojil to tak, abychom na to přišli."

"No, je to koumes," utrousil Moore. "Když tu narážku pochopíte, mohl byste si myslet, že jde o vtip, a nějakým pronásledováním byste se vůbec neobtěžoval. Kdybyste si myslel, že je to doopravdy, pak se věci mají tak, že Harpunář věděl, kde ho budete hledat, a tam na vás čekal, aby vám to překazil."

"Ale s tou lodí to bylo doopravdy!" hájil se Battat. "To jméno jsem viděl - "

Jméno, co tam bylo proto, aby na nějakou chvíli odvedlo vaši pozornost,"

vpadl mu do řeči Thomas. "Krucifix. Pěkně jsme mu to zbaštili i s navijákem!"

"A tím jsme u druhého, a velmi pravděpodobného scénáře," řekla Williamsonová. "Jestli Harpunář byl v Baku, musíme hodně rychle zjistit dvě věci - za prvé, co chtěl, a za druhé, kde je teď. Nemám pravdu?"

Thomas přikývl.

Moore vstal. "Vsadím se, že ten ruský pas už nepoužívá. Podívám se do hotelových počítačů a naši databázi evidence pasů si porovnám se jmény hostů; uvidíme, jestli tam vylezou nějaká nová jména."

"Možná, že spolupracuje i s někým odsud, a v tom případě by nebydlel v hotelu," podotkl Thomas.

"Dám vám seznam známých nebo podezřelých cizích buněk," řekl mu Moore. "Vy a pan Battat je můžete křížově prověřit, jestli nenarazíte na lidi, kteří s Harpunářem mohli pracovat už dřív."

Battat slíbil, že to udělá.

"Měli bychom zkusit ještě další věc," navrhl Thomas. "Než sem pan Battat přišel, ohledně tohohle jsme si důkladně vytěžili své moskevské zdroje. Nic moc z toho nevyšlo, ale na víc nebyl čas. Co další vlády v téhle oblasti?"

"Do žádné z nich jsme nijak významně nepronikli," přiznala Williamsonová. "Na podrobné zkoumání jejich vztahů nemáme lidi, a zdroje spousty republik, včetně Ázerbájdžánu, mají dost co dělat s vnitřními problémy. Každý horlivě špehuje každého, a zvlášť se zaměřují na Čečensko."

"Proč zrovna na Čečensko?" zajímal se Battat.

"Protože tam sice existuje koaliční vláda, ale jen na papíře, zemi ve skutečnosti ovládají islámské bojůvky, kterým hodně záleží na tom, aby destabilizovaly a vyřídily ostatní republiky, včetně Ruska. Doufám, že to napraví ta iniciativa, co prezident včera ve Washingtonu vyhlásil."

"Jaká iniciativa?" zeptal se Battat.

"Výzvědná činnost ve spolupráci se Spojenými národy," odpověděl Moore. "Oznámil to včera večer ve Washingtonu."

Battat zvedl oči v sloup.

"Víte - existuje jedno místo, kde bychom se mohli o něco pokusit," řekl Thomas. "Vzpomínám si, že jsem zaslechl něco o tom, že před pár lety Národní středisko pro řešení krizových situací mělo co do činění s jakousi ruskou skupinou se sídlem v Petrohradě."

"Ruská skupina pro řešení krizových situací," dodal Moore. Jo, taky si vzpomínám, že jsem o tom slyšel."

"Můžu zavolat Washington, ať se s Operačním centrem spojí," pokračoval Moore. "Poptám se, jestli ještě udržují s Rusy nějaké vztahy."

"V tom případě ať se tam obrátí na Boba Herberta," navrhl Thomas. Je to vedoucí zpravodajců - a podle toho, co se ke mně doneslo, ve své práci se vyzná. Ten nový, co teď centrum řídí, generál Rodgers, je prý pěkně studený čumák."

"Ten Operační centrum neřídí," upozornila ho Williamsonová.

"A kdo teda?"

"Paul Hood. Dneska ráno jsme dostali aktualizovaný telefonní seznam. Svou rezignaci stáhl."

Moore se ušklíbl. "Tak zrovna on s tím výzvědným programem pro Spojené národy asi nebude chtít nic mít, to se klidně vsadím."

"Ale stejně - ať se tam s Herbertem spojí. Harpunář se může pokusit proklouznout na sever, do Skandinávie; pak by nám Rusové možná mohli pomoct," odtušil Thomas.

Moore souhlasil. Všichni se zvedli a Thomas podal Williamsonové ruku. "Díky za všechno," řekl. "Opravdu mě to moc mrzí."

"Zatím se toho naštěstí tolik moc nestalo."

"Dáme si záležet, aby to tak zůstalo."

"Připravili jsme pro vás dva místnost. Nic extra, ale vyspíte se celkem slušně."

"Díky; ale dokud toho chlapa nenajdeme, mám takový dojem, že toho moc nenaspím."

"To asi nikdo z nás, pane Thomasi," ujistila ho Williamsonová. "A teď mě omluvte. V deset se vrátí z Washingtonu velvyslanec Small, a o tomhle všem bude chtít co nejdřív hlášení."

Thomas vyšel ven a pokračoval chodbou k Mooreově kanceláři. ADPI měl zlost, že Harpunáře ztratil; ale rovněž měl zlost, že se jim ten prevít nejspíš chechtá, že spolkli tu jeho velrybí návnadu. Také mu vrtalo hlavou, jestli se Harpunář mohl nějak dozvědět, že Battat přišel z Moskvy. Možná, že právě proto ho nechal naživu - aby vyvolal konflikt mezi pobočkami CIA v Moskvě a v Baku. Možná to také udělal jen proto, aby je zmátl, aby je donutil ztrácet čas přemýšlením nad tím, proč Battata nezabil.

Zavrtěl hlavou. Myšlenky ti poletujou všude možně. Přestaň s tím; musíš se soustředit, plísnil v duchu sám sebe. Dá to ale zabrat, o tom nebylo pochyb; Harpunář si očividně libuje v tom, že pronásledovatele vyvádí z konceptu, když míchá hrátky se skutečností.

A zatím se mu to až zatraceně dobře daří.

11 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 15.00

V pracovně zrzavého muže zazvonil celulární telefon. Muž netrpělivě mávl rukou na své dva mladé asistenty, aby šli ven; uposlechli a zavřeli za sebou. Pak kožené křeslo natočil vysokým opěradlem ke dveřím, pohlédl k oknu, telefon vytáhl z vnitřní kapsy saka a na páté zazvonění se ohlásil. Kdyby se přístroj ztratil nebo jej někdo ukradl, a volaný se ohlásil dřív, volající měl příkaz zavěsit.

"Ano?" řekl ryšavec tiše.

"Ukončil fázi jedna," oznámil volající. "Všechno jde přesně podle časového plánu."

"Děkuju." Zrzavý muž ukončil hovor. Vzápětí vyťukal další číslo. Volaný se ohlásil na páté zazvonění.

"Haló?" pronesl drsně chraptivý hlas.

"Už se to rozjelo," řekl zrzavý muž.

"Dobrá."

"Něco od Benna?" zeptal se zrzavý muž.

"Ještě nic. Teprve bude."

Oba zavěsili.

Ryšavec zastrčil telefon zpátky do kapsy a rozhlédl se přes stůl po pracovně: fotografie prezidenta a hlav cizích států; čestná uznání; americká vlajka rozměrů osmnáct krát pětadvacet centimetrů, kterou mu dala matka. Během nasazení ve Vietnamu tu vlajku nosil složenou v zadní kapse kalhot. Nyní visela zarámovaná na stěně, dosud pomačkaná a zašpiněná potem a blátem, bez nichž se pohyb vojáka v boji neobejde.

Zavolal své dva asistenty zpátky. Návrat k běžné činnosti, její prostota, to vše naopak představovalo protiklad krajnosti a složitosti toho, co on a jeho společníci podnikají. Změnit mezinárodní politické a hospodářské poměry, nakreslit novou mapu, je jedna věc; ale provést to rychle, takovýmto úderem, to dosud nemělo obdoby.

Byla to práce bezmála děsivá, ale současně vzrušující. Kdyby se o té operaci někdy dozvěděla veřejnost, někteří lidé by ji mohli považovat za obludnou. Tak se však ve své době mnohým jevily i americká revoluce a občanská válka. Vstup Spojených států do druhé světové války ještě před útokem na Pearl Harbor rovněž. Zrzavý muž jen doufal, že kdyby činnost jeho a těch, se kterými

se spolčil, byla někdy odhalena, lidé pochopí, proč k tomu všemu muselo dojít; že svět, v němž Spojené státy žijí nyní, se zásadně liší od světa, do něhož se zrodily. A že proto, aby něco mohlo růst, je někdy nutné ničit. Někdy pravidla, jindy životy.

A někdy obojí.

12 KAPITOLA

Camp Springs, Maryland pondělí, 15.14

Po návratu z Bílého domu Hood zavolal senátorce Foxové; přiznala, že ji prezidentovy výroky zcela zmátly a že požádala o telefonický rozhovor s ním, aby si o nich promluvili. Hood ji poprosil, aby s tím počkala, než se mu podaří veškeré okolnosti prostudovat. Souhlasila. Potom zavolal Bobu Herbertovi, pověděl mu o svém rozhovoru s první dámou a vyzval ho, aby pokud možno zjistil vše o onom telefonátu z hotelu a o tom, jestli si prezidentova podivného chování všiml ještě někdo jiný. Herbert přicházel do styku s mnoha lidmi - nikdy však po nich nic přímo nechtěl, jen se poptával, jak se jim vede, jaké mají rodinné plány - takže pro něj nebylo nic těžkého zavolat a do obvyklého běžného klábosení přimíchat důležité otázky, aniž to vypadalo, že se po něčem pídí.

Nyní oba seděli v Hoodově kanceláři; Herbert již na první pohled vypadal nesvůj, jako kdyby to vůbec nebyl on.

"Děje se něco?" zeptal se Hood.

Rodák z Mississippi, obvykle přímočarý, neodpověděl hned; tvářil se velmi sklesle a zíral před sebe, jako kdyby viděl něco, co rozpozná pouze on sám.

"No tak, Bobe?" naléhal Hood.

"Mysleli si, že ho mají."

"O čem to mluvíte?"

"Jeden můj přítel z CIA mi přihrál nějaké novinky z velvyslanectví v Moskvě."

"A co ho k tomu vedlo?"

Herbert se dlouze nadechl. "Zjevně tam dostali zaručenou hlášku, že v Baku je Harpunář."

"Prokrista! Kvůli čemu?"

"To nevědí. A ztratil se jim. Poslali jednoho čičmundu na výzvědy a ten - pozor, překvapení! - dostal po kebuli. Nemůžu jim zazlívat, že to chtěli provést nenápadně, ale když máte co dělat s chlápkem, jako je Harpunář, musíte za sebou někoho mít."

"Kde je teď? Můžeme něco podniknout?"

"Nemají nic, co by napovídalo, kam zmizel," odpověděl Herbert; pomalu zakroutil hlavou a monitor, který měl připevněný ze strany k opěradlu invalidního vozíku, si překlopil nahoru. "Už skoro dvacet let žádám od života jediné - abych toho hajzla držel pod krkem a pořádně stisknul - a díval se mu do očí, až bude chcípat. A když se mi to nepoštěstí, chci aspoň vědět, že hnije někde v díře a že už nikdy neuvidí slunce. Snad toho nechci tak moc, ne?"

"Vzhledem k tomu, co napáchal, tak ne," odtušil Hood.

"Santa Klaus mě ale bohužel asi nemíní vyslyšet," prohlásil Herbert trpce. Natočil si monitor k sobě. "Ale dost už o tom čubčím synovi. Popovídáme si o prezidentovi."

Poposedl; Hood viděl zlost v jeho očích, na pevně semknutých rtech i v napjatých pohybech prstů. "Řekl jsem Mattu Stollovi, ať se podívá na záznamy telefonů v Hay-Adamsu."

Matt Stoll byl počítačový kouzelník Operačního centra.

"Naboural se do záznamů Bell Atlantic," pokračoval Herbert. "Ten hovor z toho hotelu šel, to je fakt, jenže ne z některého pokoje. Objevil se rovnou v samotném systému."

"To znamená co?"

"To, že kdosi nechtěl být v žádném z pokojů - tam by ho mohl někdo vidět, jak jde dovnitř nebo ven. Takže se na linku dostal někde jinde."

"Jak to myslíte - 'dostal se na linku'?"

"Napojil se na modem, aby převedl hovor odněkud odjinud. Říká se tomu nabourání do volaného čísla. Je to stejná technika, jakou používají

podvodníci, co ve veřejných telefonech generujou falešné oznamovací tóny, aby se dostali k číslům kreditních karet nebo účtů. Stačí jen získat v nějakém úseku systému přístup ke kabelům. Matt a já jsme si načetli plánek hotelu. Nejsnáz se to dalo provést v účastnickém rozvaděči v suterénu, tam všechny ty kabely jsou. Ale vede tam jen jeden vchod a sleduje ho bezpečnostní kamera; takže to je moc riskantní. Myslíme si, že ten, co volal, se do té linky naboural z jednoho ze dvou veřejných automatů u baru, kam kamera nevidí a kde měl zaručené soukromí."

Hood ten bar znal dobře; telefony mají hned vedle dveří vedoucích na H Street, v uzavřených budkách, a bezpečnostní kamery tam skutečně nevidí. Dovnitř i ven se může dostat nepozorovaně každý, komu se zachce.

"Takže za pomoci takového hackera se Jack Fenwick mohl k prezidentovi dovolat odkudkoli," uzavřel Hood.

"Správně," potvrdil Herbert. "No, a ještě musím dodat, že se první dáma nemýlí. Fenwick je teď v New Yorku, údajně na schůzce s vysoce postavenými delegáty OSN. Sehnal jsem si číslo jeho mobilu a několikrát na něj volal, ale vždycky se mi ozvala hlasová pošta. Nechal jsem mu vzkaz, aby mi zavolal, že je to naléhavé. Stejný vzkaz jsem nechal u něj doma a v kanceláři, zatím ale nic. Mezitím jsme si já a Mike promluvili s ostatními zpravodajskými odděleními. To prezidentovo oznámení bylo pro ně novinka; s touhle spoluprací s OSN mělo co do činění jen jedno z nich."

"Národní bezpečnostní služba," dopověděl Hood.

Herbert přikývl. "Což znamená, že pan Fenwick musel prezidenta nějak balamutit, aby ho přesvědčil, že tu operaci zvládnou sólově."

Herbert měl pravdu, třebaže Národní bezpečnostní služba by se jistým způsobem skutečně pro kontakt s novými zpravodajskými partnery hodil jako dokonalý prostředník. Hlavní náplní činnosti NBS je kryptologie a shromažďování a ochrana údajů z elektronické špionáže. Na rozdíl od CIA a ministerstva zahraničí není NBS oprávněna mít na cizím území pracovníky provádějící tajné operace, takže nevyvolává onu paranoiu, ze které se cizím vládám třesou kolena a jež by tyto vlády nějak odrazovala od spolupráce s ní. Pokud Bílý dům hledá nějakou výzvědnou organizaci pro partnerství se Spojenými národy, pak NBS představuje tu pravou. Co ale bylo překvapivé - prezident neinformoval ostatní agentury. Přinejmenším s tím měl seznámit senátorku Foxovou. Kongresový Výbor pro dohled nad zpravodajskou činností jako jediný schvaluje programy zaměřené na obranu proti pronikání cizích rozvědek, na boj s terorismem a s obchodováním s narkotiky, na kontrašpionáž a tajné operace v zahraničí. To, co prezident navrhoval, zcela určitě spadá pod pravomoc Výboru.

Jelikož však NBS skutečně pracuje nezávisle a navíc ve velmi výrazně vymezených oblastech činnosti, je rovněž nejméně vybavena pro organizování podniku tak rozsáhlého, jak jej prezident popsal, a pro dohled nad ním. Z tohoto důvodu Hood Lawrenceovu sdělení nevěřil, a to již tehdy při večeři, když prezident svou iniciativu vyhlásil. A ze stejného důvodu tomu všemu nevěřil ani teď.

"Mluvil jste o tom s Donem Roednerem?" zeptal se. Roedner byl zástupce poradce pro národní bezpečnost, Fenwickův podřízený.

"Je s Fenwickem, a jeho se mi taky nepodařilo stihnout na telefonu," řekl Herbert. "Ale mluvil jsem s druhým zástupcem poradce pro národní bezpečnost,

Alem Gibbonsem. A tehdy to začalo vypadat ještě prapodivněji. Gibbons povídal, že v neděli odpoledne byl na schůzi Národní bezpečnostní služby; tam Fenwick o nějakém společném výzvědném programu s jinými zeměmi ani nemuknul."

"Prezident na té schůzce byl?"

"Nebyl."

Jenže pár hodin potom Fenwick prezidentovi volal, a jak se ukazuje, řekl mu, že s několika cizími vládami mají úmluvu o výzvědné činnosti," podotkl Hood.

Herbert přikývl.

Hood se nad tím zamyslel. Možná, že iniciativa vůči OSN je tajná a Gibbons do ní není zasvěcený. Anebo může jít o nějakou úřednickou válku mezi různými odděleními Národní bezpečnostní služby. To už tu přece bylo. Když Hood začal pracovat v Operačním centru, prostudoval si dva dokumenty z roku 1997, které de facto povolovaly založení Operačního centra. Ve zprávě 105-24, vydané senátním Užším výborem pro zpravodajství, a ve zprávě 105-135, vydané Stálým užším výborem pro zpravodajskou činnost, spadajícím pod Sněmovnu reprezentantů - jež oba tvoří součást kongresového Výboru pro dohled nad zpravodajskou činností - se pravilo, že zpravodajská komunita je výrazně zatížená vnitřními sváry, plýtváním a je plná neinformovaného personálu, který postrádá hluboké, široké a odborné poznatky v oblasti politické, vojenské a hospodářské analýzy. Tak zněl celkový závěr. Zprávy Kongresu se vyjadřovaly téměř stejně drsně. Když pak bylo kongresovým výnosem Operační centrum ustaveno, Hood dostal za úkol nabrat ty nejlepší a nejbystřejší lidi, zatímco CIA a ostatní zpravodajská uskupení procházely reorganizací. Nynější situace, kdy vysoce postavení pracovníci Národní bezpečnostní služby nevědí, co se děje, byla neobvyklá dokonce i podle standardů zpravodajské komunity.

"Tohle celé prostě nedává smysl," prohlásil Herbert. "Operační centrum a CIA už i tak mají oficiální plány společné výzvědné činnosti se sedmadvaceti zeměmi. Neoficiálně jsme v oblasti zpravodajství navázali prostřednictvím vysoce postavených lidí kontakty s jedenácti dalšími vládami. K tomu vojenská rozvědka, propojená se sedmi zeměmi. Ten, kdo prezidenta do tohohle uvrtal, má nějaký vlastní důvod, proč chce provádět utajenou a přesně zaměřenou špionáž."

"Buď to, nebo ho chtěl k něčemu dotlačit," poznamenal Hood.

"Co tím chcete říct?"

"Podstrčí mu nějaký projekt, o kterém mu namluví, že je s ostatními agenturami a cizími vládami projednaný; prezident s tím přijde na veřejnost a parádně se před ní znemožní."

"A proč by to někdo dělal?"

"To nevím," přiznal Hood.

Ne, nevěděl to, ale nelíbilo se mu, k jakému závěru ho tato úvaha vede. Operační centrum kdysi provádělo psychologické operace nazvané Alternativní realita, zaměřené na to, jak u Saddáma Husajna vyvolat takovou paranoiu, že se obrátí proti svým nejdůvěryhodnějším poradcům. Co když nějaká cizí vláda provádí s prezidentem něco podobného?

Představa hodně přitažená za vlasy, jenže právě taková byla i představa, že by někdo z KGB zabil disidenta tak, že ho probodne otráveným deštníkem, nebo že CIA propašuje do Castrových doutníků jeden otrávený. A přesto se to stalo.

Potom existovala ještě další možnost; o té raději nechtěl ani uvažovat: že to není cizí vláda, nýbrž vláda vlastní.

Nemusí však jít o něco až takhle hrůzostrašného. První dáma říkala, že manžel se chová, jako kdyby to ani nebyl on. Co když je tomu skutečně tak? Lawrence má za sebou v Bílém domě čtyři hodně těžké roky, a potom ještě hodně těžkých osm let, než se tam dostal zpátky. A teď sedí v tom horkém křesle znovu. To už s sebou nese pořádnou zátěž.

Hood si uvědomoval, že příznaky opotřebování pod tíhou funkce se během dlouhých období vypětí projevovaly již u několika prezidentů -Woodrowa Wilsona, Franklina Roosevelta, Richarda Nixona i Billa Clintona. Nixona jeho

nejbližší poradci nabádali, aby odstoupil nejen v zájmu zdraví země, ale i v zájmu svého vlastního duševního zdraví. V případě Clintona se naopak jeho poradci a přátelé rozhodli nezvat k němu lékaře nebo psychiatry, nýbrž bedlivě ho pozorovat a doufat, že krizi, spojenou s ústavní obžalobou, zdolá. Zdolal ji.

Přinejmenším ve dvou případech se však ukázalo, že nechat prezidenta nést plnou zátěž rozhodování a politikaření není právě ten nejlepší postup. Wilson, který se v Kongresu pokoušel prosadit začlenění USA do Společnosti národů, ochrnul. A ke konci druhé světové války se nejbližší poradci prezidenta Roosevelta, na něhož doléhalo vypětí z blížícího se vítězství a z plánování poválečného uspořádání světa, rovněž obávali o jeho zdraví. Kdyby ho bývali přesvědčili o naprosté nutnosti ubrat na pracovním tempu, možná že by nezemřel na krvácení do mozku.

Kterýkoli z těchto scénářů může být správný, anebo také naprosto mylný. Hood však vždy zastával názor, že je lépe brát v úvahu všechny možnosti, i ty nejnepravděpodobnější, než se dočkat nějakého překvapení, zvlášť pokud by opomenuté možnosti mohly vyústit v kataklysma. Bude muset postupovat opatrně. Kdyby se mu podařilo se s prezidentem sejít, mohl by vyložit svých pár karet na stůl a také si Lawrence prohlédnout, přesvědčit se, jestli jsou Meganiny obavy podložené. Přinejhorším ho prezident vyzve, aby rezignoval; naštěstí má svou rezignaci stále ještě uloženou v počítači.

"Nad čím dumáte?" ozval se Herbert.

Hood sáhl po telefonu. "Musím hned jít za prezidentem."

"Vynikající," prohlásil Herbert. "Rovnou na věc; tak jsem to měl taky vždycky rád."

Hood namačkal číslo prezidentovy přímé linky. Spojení nešlo přes ústřednu, přístroj pípl na stole prezidentovy výkonné sekretářky Jamie Leighové. Hood se jí zeptal, jestli by pro něj nemohla někde v prezidentově denním rozvrhu vyšetřit pár minut. Požádala ho, aby jí řekl, do které kolonky ho má zapsat, aby prezident věděl, o co se jedná. Hood odpověděl, že jde o úlohu, kterou má Operační centrum sehrát v programu zpravodajské činnosti pro OSN.

Hood patřil mezi oblíbence paní Leighové; zařídila mu slyšení na pět minut, od čtyř-deseti do čtyř-patnácti.

Hood jí poděkoval; potom se otočil k Herbertovi. "No, tak abych vyrazil," řekl. "Mám tam být za čtyřicet minut."

"Netváříte se moc nadšeně," poznamenal Herbert.

"Taky že nadšený nejsem," odtušil Hood. "Máme někoho, kdo by vyštrachal, s kým Fenwick v New Yorku jedná?"

"Mike se sešel s někým z ministerstva zahraničí, když jste tam vy dva byli."

"S kým?"

"Lisou Baroniovou; během té krize se starala o rodiče."

"S tou jsem se nesetkal. Jak na ni přišel?"

"Udělal to, co každý šikovný špion; ten, jakmile se ocitne někde, kde ještě nebyl, hned kouká po nějakém nespokojeném zaměstnanci a naslibuje mu něco lepšího výměnou za to, že se od něj něco dozví. Uvidíme, jestli se nám to podaří i s ní."

"Tak fajn." Hood vstal. "Panebože, připadám si, jako když jdu na vánoční mši."

Jakpak to? Snad vás netrápí svědomí, že nechodíte do kostela častěji?"

"Kdepak; připadá mi, že se děje něco mnohem většího, než na co stačím. A mám strach, že až přijdu na kloub tomu, co to je, pekelně mě to vyděsí."

"A není kostel právě od toho, aby z člověka strach z pekla vyhnal?" poznamenal Herbert.

Hood o tom okamžik uvažoval. Pak se usmál. "Touché, "řekl a vykročil ke dveřím.

"Tak hodně štěstí," popřál mu Herbert a vyjel s vozíkem za ním.

13 KAPITOLA

Gobustán, Ázerbájdžán pondělí, 23.56

Gobustán je vesnička ležící sedmdesát kilometrů jižně od Baku. Oblast, zbrázděná vysoko čnějícími skalisky a posetá jeskyněmi, byla osídlena již osm tisíc let před Kristem. Jeskyně se pyšní prehistorickým uměním a rovněž projevy pozdějšího umění - graffiti, kterými se tam před dvěma tisíci lety zvěčnili vojáci římských legií.

Na úpatí kopců, přímo pod jeskyněmi, stojí několik pastýřských chatrčí rozptýlených na stovkách akrů pastvin; postavili je na počátku století a ve většině z nich stále ještě bydlí lidé, byť ne ti, kteří se starají o stáda. Jedna taková velká chatrč je skryta za skálou, z níž lze obhlédnout celou vesničku. Nahoru k chatrči vede jediná prašná, kolejemi rozrytá silnička, vyšlapaná za tisíciletí nohama lidí a vyhloubená erozí.

Uvnitř sedělo kolem rozviklaného stolu uprostřed malé světnice pět mužů. Další seděl na židli poblíž okna, jímž bylo vidět na cestu. V klíně mu ležel samopal Uzi. Sedmý muž byl ještě v Baku a pozoroval nemocnici. Nevěděli s jistotou, jestli pacient dorazí, ale až se tak stane, Maurice Charles chtěl, aby jeho člověk byl připraven.

Otevřeným oknem foukal dovnitř chladný vánek. Až na občasné zahoukání sovy nebo tu a tam zarachocení kamene uvolněného liškami potulujícími se krajem a pátrajícími po myších, vládlo před chatrčí ticho - onen druh ticha, jež Harpunáře při jeho cestách po světě obklopovalo jen zřídka.

Všichni byli svlečeni jen do krátkých spodků, kromě Charlese; pozorně si prohlíželi fotografie, které přišly přes družici. Nahoře na střeše byla instalována přenosná parabolická anténa o průměru patnáct centimetrů, zaměřená do oblohy na jihovýchodě, na družici GorizonT3, umístěnou ve výšce 35 736 kilometrů pod úhlem 21 stupňů 25 minut na sever a 60 stupňů 27 minut na východ. Družici používal americký Národní úřad pro průzkum ke sledování Kaspického moře. Charlesův americký kontakt mu předal tajnou webovou stránku a přístupový kód, a Charles měl snímky pořízené za posledních čtyřiadvacet hodin.

Dekódovací zařízení StellarPhoto Judge 7, které používali, také dostal od svého kontaktu prostřednictvím jednoho z velvyslanectví. SPJ 7, kompaktní přístroj velký asi jako fax, tiskl snímky na tlustý sublimační, hladce kluzký papír na bázi oleje; listy se nedaly vkládat do faxu a jejich obsah nešel přenášet ani elektronicky. Pokusit se o něco takového by bylo jako zkoušet tisknout na displej z tekutých krystalů; přijímač by zachytil jen šmouhy. Zařízení umožňovalo zvětšovat snímky s rozlišením deseti metrů. Pomocí infračerveného objektivu kamery na družici dokázal Charles přečíst čísla na křídle letounu.

Usmíval se; jeho letadlo - spíše tedy ázerbájdžánské letadlo, které koupili - na snímku bylo.

"Jste si jistý, že ho Američané najdou, až budou hledat nějaká vodítka?" zeptal se jeden z mužů, malý, zavalitý, se snědou pletí, oholenou hlavou a tmavýma zapadlýma očima. Z úst s pokleslými koutky mu visela ručně ubalená cigareta, na levém předloktí měl vytetovaného hada, stočeného do klubíčka.

"Náš přítel se o to postará," odtušil Charles.

A také že ho najdou. To byl důvod, proč se zinscenuje útok na íránskou vrtnou plošinu. Až k němu dojde, americký Národní úřad pro průzkum prohledá databázi družicových snímků těžební oblasti Gunešli v Kaspickém moři. Odborníci na družicové sledování se podívají na záběry z posledních několika dnů, aby zjistili, kdo asi tak mohl oblast kolem vrtné plošiny prozkoumávat.

Objeví snímky Charlesova letadla. A potom objeví ještě něco jiného.

Krátce po útoku bude do moře hozena mrtvola - tělo ruského teroristy Sergeje Čerkasova. Čerkasova zajali Ázerbájdžánci v Náhorním Karabachu, Charlesovi lidé ho z vězení vysvobodili a nyní ho drželi na Rachel. Zabijí ho těsně před útokem; zastřelí ho puškou Gewehr 3 íránské výroby, stejnou kulkou, jakou by vystřelil někdo z ostrahy plošiny. Až se Rusovo tělo najde - díky "úniku" informace, kterou dostane CIA -, Američané naleznou v teroristově kapse snímky, ty, které Charles pořídil z letadla. Na jednom z těch snímků bude část křídla letounu se stejným číslem, jaké zachytila družice. Na jiném snímku bude mastnou tužkou označeno místo, na které měl onen terorista údajně zaútočit.

Družicové snímky a teroristova mrtvola přivedou Spojené státy i celý ostatní svět k závěru, který si Charles a jeho chlebodárci přejí - o tom Charles nepochyboval.

K chybnému závěru.

Takovému, že se Rusko a Ázerbájdžán spojily a chtějí násilně zbavit Írán jeho lukrativních těžebních zařízení v Gunešli.

14 KAPITOLA

New York, stát New York pondělí, 16.01

Ministerstvo zahraničí má v sousedství budovy Spojených národů v newyorské East Side dvě kanceláře; jedna patří Úřadu pro zahraniční mise, druhá Diplomatické bezpečnostní službě.

Třiačtyřicetiletá právnička Lisa Baroniová byla náměstkyní ředitele Úřadu pro diplomatické zprostředkování, zabývajícího se obviněními diplomatů. Znamenalo to, že kdykoli se nějaký diplomat dostane do konfliktu s právním systémem Spojených států, záležitosti se ujme ona. Právním problémem se mohlo stát cokoli, od údajně nezákonného prohledávání diplomatických zavazadel na některém z místních letišť přes diplomatem zaviněnou automobilovou nehodu, po které dotyčný ujel, až po nedávné přepadení Rady bezpečnosti skupinou teroristů.

Před deseti dny měla Baroniová působit jako právní poradce diplomatů, avšak nakonec dostala za úkol uklidňovat rodiče dětí, držených teroristy jako rukojmí. Tam se setkala s generálem Mikem Rodgersem; ten si s ní po skončení krize krátce pohovořil. Řekl jí, že na něj silně zapůsobilo, jak dokázala zachovat klid, komunikovat s rodiči, a jak zodpovědně se chovala. Vysvětlil jí, že se stal novým ředitelem Operačního centra ve Washingtonu a že hledá vhodné lidi ke spolupráci. Zeptal se, jestli jí může zavolat a domluvit si pohovor. Nepřipadal jí jako člověk, který se zaměřuje na nějaké podružnosti, nýbrž jako někdo, kdo se víc zajímá o její talent než o takové nesmysly jako třeba to, jakého je pohlaví, a že důležitější jsou její schopnosti než délka její sukně. To v ní vyvolalo příznivý dojem, stejně jako vyhlídka na návrat do Washingtonu. Tam vyrostla, na Georgetownské univerzitě vystudovala mezinárodní právo a dosud tam žili všichni její přátelé a rodina. Po třech letech v New Yorku se už nemohla dočkat, až bude zpátky.

Když však generál Rodgers konečně zavolal, nešlo tak docela o telefonát, jaký očekávala.

Stalo se to v časném odpoledni. Vyslechla Rodgersovo vysvětlení, že jeho nadřízený, Paul Hood, stáhl svou rezignaci. On, Rodgers, však stále hledá vhodné lidi, a přichází s návrhem. Podíval se do jejího osobního spisu na ministerstvu zahraničí a napadlo ho, že by byla dobrou kandidátkou na místo politoložky Marthy Mackallové, zavražděné ve Španělsku. Nabídl se, že ji přiveze do Washingtonu a promluví si s ní; měl v úmyslu požádat ji, jestli by

mu nepomohla s jedním problémem v New Yorku.

Baroniová se ho zeptala, jestli pomoc, kterou potřebuje, je legální; Rodgers ji ujistil, že ano. Odpověděla, že v tom případě mu ráda pomůže. Takhle se ve Washingtonu navazují kontakty a vztahy; já půjdu na ruku tobě, a ty zase na oplátku mně.

Rodgers vysvětloval dál: potřebuje itinerář Jacka Fenwicka, šéfa Národní bezpečnostní služby, Fenwick se má v New Yorku scházet s delegáty Spojených národů. Ještě upřesnil, že mu nejde o zveřejněný itinerář; chce vědět, jaký je skutečný cíl Fenwickových schůzek.

To by mohla Baroniová zjistit poměrně snadno; Fenwick měl kancelář v téže budově, a když pracoval v New Yorku, obvykle ji používal. Byla v sedmém poschodí, vedle kanceláře ministra zahraničí. Fenwickův zástupce v New Yorku však řekl, že během této cesty Fenwick do kanceláře nepůjde, všechny své schůzky bude mít na různých konzulátech.

Baroniová se tedy podívala do kartotéky státních poznávacích značek vydaných vládou; záznamy o nich se uchovávaly pro případ, že by byl některý diplomat unesen. Šéf Národní bezpečnostní služby vždycky v New Yorku jezdil stejným autem. Baroniová si číslo sehnala a požádala svého přítele, detektiva Steva Mitchella z Midtown South, aby se pokusil auto v ulicích vypátrat. Potom si obstarala číslo elektronické propustky, umístěné na předním skle; ta vozidlům umožňovala vjezd do parkovacích garáží na velvyslanectvích a ve vládních budovách bez zbytečných průtahů, a potenciálním atentátníkům naopak bránila v tom, aby měli dostatek času na přípravu nějakého přepadení.

Záznam o elektronické propustce se neobjevil na žádném z kontrolních stanovišť, odkud by se neprodleně převedl do bezpečnostních souborů ministerstva zahraničí. To znamenalo, že Fenwick navštěvuje cizí velvyslanectví. Na ministerstvo zahraničí přicházel tento údaj v několika minutách rovněž z více než stovky velvyslanectví. Většina z nich patřila zemím, jež byly blízkými spojenci USA, jako Velká Británie, Japonsko a Izrael. Fenwick zatím žádné z nich nenavštívil. Baroniová tedy zabezpečenou elektronickou poštou poslala Rodgersovi informaci o tom, kde Fenwick do té doby nebyl.

Potom, krátce po čtvrté odpoledne, Baroniové zavolal detektiv Mitchell. Posádka jednoho z jeho policejních vozů Fenwickovo auto objevila, když odjíždělo od budovy na Třetí Avenui číslo 622. Baroniová adresu vyhledala v seznamu stálých zastupitelských úřadů.

To, kdo v budově sídlí, ji překvapilo.

15 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 16.03

Paul Hood dorazil do Západního křídla Bílého domu ve čtyři hodiny. Ještě než stačil projít bezpečnostní kontrolou, dostavil se stážista, který ho odvede do Oválné pracovny. Hood mohl směle tvrdit, že stážista tu už pracuje několik měsíců; jako všichni ostřílení stážisté měl i tenhle vymydlený mládenec poněkud naduté vzezření. Prosím - tu jsem, člověk něco po dvacítce, a pracuju pro Bílý dům! Identifikační odznak, zavěšený na krku, byl trumfovým esem pro ženy v barech, pro hovorné spolucestující v letadlech, pro bratry a příbuzné doma, když tam odjel na svátky. Ať si ostatní říkají nebo dělají, co chtějí, on se denně stýká s prezidentem, viceprezidentem, členy kabinetu a s předními kongresmany. Dopadá na něj odlesk skutečné moci, vidí do světového dění a je na očích a v doslechu médií tam, kde výraz a jakoby mimochodem pronesené útržky řeči i takových lidí, jako je on, dokážou rozhýbat události, které vstoupí do dějin. Hood si vzpomínal, že dost podobné pocity míval i on,

když jako mladík pracoval v losangeleské kanceláři guvernéra Kalifornie. Dovedl si velmi dobře představit, oč vyšší meta to musí být pro tohohle mládence - pocit, že je středem vesmíru.

Oválná pracovna se nachází na jihovýchodním konci Západního . křídla. Hood mladíka mlčky následoval rušnými chodbami, jimiž procházeli lidé, kteří se netvářili ani v nejmenším důležitě. Spíš vypadali a pohybovali se jako někdo, kdo se hodně opozdil před odletem letadla. Hood minul pracovnu poradce pro národní bezpečnost a kancelář viceprezidenta, tam zabočil na východ a prošel kolem kanceláře tiskového tajemníka. Potom pokračovali na jih kolem sálu kabinetu. Po celou dobu šli oba mlčky. Hood si říkal, jestli na něj mladík nemluví proto, že si uvědomuje, co se sluší a patří, nebo proto, že ho nepovažuje za dost význačnou osobnost hodnou toho, aby s ní ztratil slovo. Rozhodl se, že mu poskytne privilegium pochyb.

Kancelář za sálem kabinetu patřila paní Leighové. Seděla za stolem, za nímž byly jediné dveře, vedoucí do Oválné pracovny. Stážista se s omluvou vzdálil. Hood a prezidentova vysoká, bělovlasá sekretářka se pozdravili úsměvem. Paní Leighová pocházela z Texasu a vyznačovala se rázností, držením těla, trpělivostí a suchým, zdrženlivým humorem, vlastnostmi, jaké se vyžadují od strážce bran. Její manžel byl přednedávnem zesnulý senátor Titus Leigh, legendární pěstitel dobytka.

"Prezidentovi se to trochu protáhlo," sdělila Hoodovi. "Ale to nic; můžete mi zatím povědět, jak se máte."

"No, držím se. A vy?"

"Prima," odpověděla bezvýrazně. "Moje síla je desetinásobná, neboť mé srdce je čisté."

"To jsem už někde slyšel," podotkl Hood cestou k sekretářčinu stolu.

"To je Lord Tennyson. Jak se daří dceři?"

"Ta je taky silná. A pomáhá jí strašně moc lidí."

"O tom nepochybuji," řekla paní Leighová, stále s úsměvem. "Kdybych mohla taky něčím přispět, dejte mi vědět."

"Určitě," Hood se zadíval do jejích šedých očí. "Ale můžete udělat něco pro mě."

"A to je co?"

"Mimo záznam?"

"Ovšem."

"Paní Leighová - připadal vám prezident v poslední době v pořádku?"

Úsměv paní Leighové jakoby váhavě pohasl. Sklopila oči k zemi. "Ta schůzka se koná kvůli tomuhle?" Ne"

"A proč se právě na tohle ptáte?"

"Lidé v jeho blízkosti si dělají starosti."

"A vás požádali, abyste se vydal do jámy lvové?"

"Žádná taková vypočítavost v tom není." V té chvíli pípl jeho mobil. Sáhl do kapsy a ohlásil se.

"Paul."

"Paule, tady Mike."

"Miku, co se děje?" Když mu Rodgers volá sem, a v tuto chvíli, musí jít o něco důležitého.

"Objekt byl asi před třemi minutami spatřen, jak vychází z úřadu íránského přiděleníce v OSN."

"Ví se něco o tom, kde se toulal, kromě tohoto případu?"

"Nic. Pracujeme na tom. Ale podle všeho se jeho auto neukázalo na velvyslanectví žádného z našich hlavních spojenců."

"Díky. Když zjistíš něco dalšího, dej mi vědět."

Hood zastrčil telefon do kapsy. Tohle vypadalo divně; prezident vyhlásí úmysl navázat zpravodajskou spolupráci jakožto vstřícné gesto vůči Spojeným národům, a jedna z prvních cest poradce pro národní bezpečnost vede na zastupitelství Íránu. Vzhledem k tomu, že Írán podporuje onu formu terorismu,

proti níž se OSN staví, to nedávalo smysl.

Dveře Oválné pracovny se otevřely.

"Paní Leighová, prokázala byste mi laskavost?"

"Prosím."

"Mohla byste mi sehnat rozpis Fenwickových jednání v New Yorku?"

"Fenwickových? A proč?"

"On je jedním z důvodů, proč jsem položil tamtu otázku."

Paní Leighová na něj upřela zkoumavý pohled. "Aha. Chcete, abych to sehnala, zatímco budete u prezidenta?"

"Co nejdřív. A až budete mít číslo spisu, dejte mi vědět, co dalšího obsahuje. Nepotřebuju žádné určité dokumenty, jen data, kdy byly založeny."

"Dobrá; a - Paule, to, na co jste se ptal... nějaké změny jsem si všimla."

Hood se na ni usmál. "Díky. Jestli je nějaký problém, pokusíme se jej vyřídit rychle a v tichosti, ať jde o cokoli."

Přikývla a posadila se k počítači. Z Oválné pracovny vyšel viceprezident. Charles Cotten byl vysoký, podsaditý muž s hubeným obličejem a řídnoucími šedivými vlasy. Potřásl si s Hoodem vřele a s úsměvem rukou, ale nezdržel se, aby s ním promluvil. Paní Leighová stiskla tlačítko interkomu. Prezident se ohlásil; oznámila mu, že přišel Paul Hood, a prezident ji vyzval, aby ho poslala dovnitř. Hood obešel její stůl a vkročil do Oválné pracovny.

16 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 00.07

David Battat, natažený na proleželém kavalci ve vlhkém suterénním skladu, upíral oči na temný strop. Pat Thomas spal na zádech na kavalci na opačné straně; tiše a pravidelně oddechoval. Battat však nemohl spát.

Krk ho dosud bolel; měl na sebe zlost, že se nechal přidusit tak, až upadl do bezvědomí, to ho však v bdělém stavu neudržovalo. Než šel spát, prošel si původní údaje, které CIA o Harpunářovi získala. Nedokázal na celou věc zapomenout. Vše, včetně zpráv spolehlivých očitých svědků, nasvědčovalo, že Rachel čekala právě na Harpunáře. A pokud tomu tak bylo, pokud ten, kdo procházel Baku třeba na cestě kamsi jinam, byl skutečně Harpunář, Battata hluboce zneklidňovala jediná otázka: Proč jsem ještě naživu?

Proč by terorista, proslulý tím, že po něm zůstává spálená země, a který navíc jedná vražednicky, nechal naživu nějakého nepřítele? Aby ho svedl na falešnou stopu? Aby si ten nepřítel myslel, že nešlo o Harpunáře? To také Battata napadlo jako první. Terorista ho však možná nechal naživu z jiného důvodu. A Battat tu nyní ležel a pokoušel se na ten důvod přijít.

Jako jediné zdůvodnění ho zatím napadlo, že se měl ke svým nadřízeným vrátit s dezinformacemi. Ve skutečnosti však nepřinesl žádné další informace, hlásil pouze to, co všichni zúčastnění i tak věděli: že Rachel byla tam, kde se očekávalo, že bude. A když se neví, kdo na ni nastoupil a kam odplula, není taková informace nic platná.

Battatův oděv prošel důkladnou prohlídkou, jestli v něm není uloženo nějaké elektronické sledovací zařízení nebo radioaktivní indikátor. Nenašlo se nic, a oděv potom zničili. Kdyby se bylo něco takového nalezlo, mělo by to sloužit k dezinformaci nebo k navedení nepřítele špatným směrem. Moore hledal dokonce v Battatových vlasech, pátral i pod jeho nehty, podíval se mu do úst i jinam, zda nenajde nějakou skrytou mikrovysílačku, pomocí které by se dal Battat vysledovat nebo odposlouchávat. Opět se nic nenašlo.

Ani ťuk, krucifix, říkal si. A to vědomí v něm vytrvale hlodalo, protože si nemyslel, že tady jde o nějaké opomenutí čistě z blbosti. Zůstal naživu z nějakého určitého důvodu.

Zavřel oči a obrátil se na bok; když o tom bude přemýšlet teď, takhle na

smrt unavený, nikam to nepovede. Musí spát. Přiměl se k přemýšlení o něčem příjemném: co udělá, až Harpunáře najde.

Při těch úvahách se uvolnil; ležel, a cítil, jak mu začíná být teplo. Přisoudil to špatnému větrání místnosti a znepokojení tím vším, co se stalo.

Po několika minutách spal.

Po dalších několika minutách se začal potit.

A ještě po několika dalších minutách byl vzhůru a lapal po dechu.

17 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 16.13

Když Hood vešel, prezident cosi psal na bílý úřední papír. Vyzval Hooda, aby se posadil; než začnou, potřebuje si ještě dopsat pár poznámek. Hood za sebou tiše zavřel a šel k hnědému koženému křeslu před prezidentovým stolem. Vypnul mobil a sedl si.

Prezident měl na sobě černý oblek a vázanku se stříbrnými a černými proužky. Okenními tabulemi z neprůstřelného skla za ním se dovnitř lilo jasně žluté světlo. Růžová zahrada za oknem hýřila zelení a životem. Zdálo se, že tu je vše v naprostém pořádku, kypící zdravím a zcela normální, do té míry, že se Hooda zmocnily pochybnosti o účelnosti jeho návštěvy.

Avšak jen na okamžik. Přivedl ho sem jeho instinkt, a nemá důvod o něm teď začít pochybovat. A kromě toho, bitva se vždy odehrává jinde, ne ve velitelském stanu.

Prezident dopsal, odložil pero a pohlédl na Hooda. Obličej měl ztrhaný a ochablý, oči však měly svůj obvyklý jas.

"Tak povídejte, Paule."

Hoodovi začaly napětím hořet uši; tohle nebude lehké. I kdyby se nemýlil, nebude snadné prezidenta přesvědčit, že členové jeho týmu možná provádějí nějakou svou vlastní operaci. Hood neměl zrovna z čeho vycházet a skoro zalitoval, že před příchodem sem nezašel znovu za první dámou. Možná si měla nejprve s prezidentem promluvit v soukromí ona sama. Jenže jestli se informace, které Herbert sehnal, zakládají na pravdě, nemusela k tomu být ta pravá chvíle. Ironií bylo, že Megan Lawrenceovou z toho musí vynechat. Nechtěl, aby se prezident dozvěděl, že jeho žena o něm s někým mluvila za jeho zády.

Nahnul se dopředu. "Pane prezidente, mám jisté obavy ohledně té výzvědné operace se Spojenými národy."

"Jack Fenwick to všechno zařizuje," odpověděl prezident. "Až se vrátí z New Yorku, podá souhrnnou zprávu."

"Řízením toho projektu je pověřená Národní bezpečnostní služba?"

"Ano; Jack podá zprávu přímo mně, Paule. Doufám, že se tahle návštěva netýká nějakého podělaného kompetenčního sporu mezi Operačním centrem a Národní bezpečnostní službou -"

"Ne, pane," ujistil ho Hood.

Pípl interkom a prezident se ohlásil. Ozvala se paní Leighová, prý má něco pro Paula Hooda. Prezident se zamračil a požádal ji, aby s tím přišla. Pohlédl na Hooda.

"Paule, o co tu jde?"

"Doufejme, že o nic," odtušil Hood.

Paní Leighová vešla a podala Hoodovi jediný list papíru.

"Je to všechno?" zeptal se Hood.

Přikývla.

"Co samotný spis?"

"Prázdný."

Hood jí poděkoval a paní Leighová vyšla zase ven.

"Jaký spis je prázdný?" zeptal se prezident popuzeně. "Paule, tak co se ksakru děje?"

"Hned vám to povím, pane prezidente." Hood nahlédl do papíru. "Dnes, od jedenácti dopoledne do čtyř odpoledne, měl Jack Fenwick domluvené jednání s představiteli vlády Íránu, v sídle jejich stálé mise v New Yorku."

"Vyloučeno!"

"Pane, tohle přišlo paní Leighové z kanceláře Národního bezpečnostního úřadu," odtušil Hood; podal papír prezidentovi. "Nahoře je

číslo jejich spisu. A podle informací, které jsme dostali, Fenwick skutečně velkou část odpoledne strávil na zastupitelském úřadě Íránu."

Prezident se zadíval na papír a dlouhou chvíli mlčel; potom pomalu potřásl hlavou. "Fenwick se měl sejít se Syřany, Vietnamci a řadou dalších," prohlásil. "Tak mi to včera večer řekl. Hrome, k nějaké dohodě o zpravodajské spolupráci s Iránem máme pěkně daleko."

"Já vím; jenže Fenwick tam byl. A až na tenhle dokument je spis prázdný. Pokud jde o Národní bezpečnostní službu, tak tam nic takového jako iniciativa vůči OSN není."

"To musí být nějaká kravina," odbyl věc prezident. "Zase nějaká další kravina." Prudce stiskl tlačítko interkomu. "Paní Leighová, spojte mě s Jackem Fenwickem -"

"Pane, snad byste s nikým z Národní bezpečnostní služby radši neměl mluvit," zarazil ho Hood.

"Prosim?!"

"Aspoň prozatím ne," dodal Hood.

"Počkejte s tím, paní Leighová," řekl prezident. "Paule, nejdřív mi tvrdíte, že se můj poradce pro národní bezpečnosti nedrží scénáře. A teď mi zase říkáte, abych si odpustil pátrání po tom, jestli je to pravda?"

"Než to uděláte, potřebujeme si promluvit."

"O čem?"

"Nevěřím, že v té záležitosti s Fenwickem jde o chybu v komunikaci."

"To já taky ne," odtušil prezident. "Předmět našich rozhovorů mám za naprosto jednoznačný; a proto si on a já potřebujeme spolu promluvit."

"Ale co když je někde něco hodně špatně?" opáčil Hood.

"To mi teda vysvětlete!"

"Co když se jedná o nějakou podloudnou operaci?"

"Vám snad přeskočilo!" vyrazil ze sebe prezident; vypadal jako omráčený. "Paule, prokrista -já přece většinu těch lidí znám už patnáct, dvacet let... jsou to přátelé!"

Hood ho chápal; snad proto pronesl pouze: ,,'Et tu, Brute'?"

Prezident na něj upřel zrak. "Co to má společného -"

"Když republikáni zabili v senátě Iulia Caesara, tu vraždu připravil jeho nejbližší a nejstarší přítel."

Prezident se na Hooda ještě okamžik díval, načež paní Leighovou vyzval, aby telefonát nechala být. Pomalu potřásl hlavou. "No, poslouchám; ale ať to stojí zato."

Tohle Hood věděl; ne však to, odkud začít. Může tu jít o spiknutí nebo o duševní poruchu; možná o obojí. Rozhodl se vzít to od začátku a nějak se tím prokousat.

"Pane prezidente, proč vám včera v noci Fenwick volal?"

"V Hay-Adamsu skončily jeho schůzky s velvyslanci; trvaly celý den. Proti té zpravodajské iniciativě se důrazně vyslovila řada klíčových vlád. Měl mě informovat, kdy a jestli vůbec se to může definitivně dát dohromady."

"Pane prezidente, my si myslíme, že včera v noci Jack Fenwick v hotelu Hay-Adams nebyl. Ten telefonát pro vás zjevně šel do toho hotelu odjinud."

"Odkud?"

"To nevím," přiznal Hood. "Možná, že Fenwick už byl v New Yorku.

Spolupracuje také s kongresovým Výborem pro dohled nad zpravodajskou činností?"

"Ne, výbor předává souhlas s příslušnými operacemi prostřednictvím Fenwickova zástupce Dona Roednera, a tady u nás to má na starosti Red Gable."

Roednera Hood neznal o nic líp než Gablea; dokonce nevěděl ani to, že "Red" - zrzavý - Gable má přezdívku. Ryšavec.

"Pane," pokračoval, "včera večer, když jste senátorce Foxové děkoval za to, že zařadila Fenwickovu iniciativu do rozpočtu, ona o něčem takovém slyšela poprvé."

Prezident ztuhl, ale jen na okamžik; jeho výraz se pomalu měnil, chviličku vypadal zvláštně, jakoby zestárnul o dvacet let, nato jako malý chlapec, který zabloudil. Posadil se zpříma.

"Gable by nic za mými zády neprováděl," prohlásil téměř neslyšně. "To by neudělal; a i kdyby, poznal bych mu to na obličeji."

"Kdy jste ho viděl naposledy?"

Prezident se zamyslel. "V pátek, na schůzi kabinetu."

"Tam seděla spousta lidí a měla plno záležitostí k projednání; mohlo vám to ujít. Nebo ho Národní bezpečnostní služba možná nějak oblafla."

"Tomu se mi taky nechce věřit," namítl prezident.

"Rozumím. No, jestli Fenwick s Gablem nic podloudného nepodnikají, napadá mě už jen jediné."

"A to...?"

Hood si nyní musel dát dobrý pozor, jak bude své sdělení formulovat. Úvahy, které pronese, se již nebudou týkat prezidentových spolupracovníků, nýbrž prezidenta samotného.

"Třeba se nic z toho nestalo," řekl. "Iniciativa vůči OSN, schůzky s cizími vládami - nic z toho."

"Tím chcete říct, že to všechno bylo jen výplodem mé fantazie."

Hood mlčel.

"Myslíte si to?" dotíral prezident.

"Nemyslím," odpověděl Hood po pravdě. Kdyby nic jiného, z toho hotelu přišel telefonát přesměrovaný odjinud, a ten nebyl výplodem prezidentovy fantazie. "Ale nebudu vám lhát, pane prezidente," pokračoval. "Vypadáte přetaženě, nejistě, roztržitě. Jako kdybyste to ani nebyl vy."

Prezident se dlouze nadechl. Chystal se něco říct, ale zarazil se. "No dobrá, Paule; tohle stojí za pozornost. Co tedy dál?"

"Navrhuju postupovat na základě předpokladu, že nám tu vyvstal vážný problém. Já budu pokračovat v šetření našimi prostředky. Uvidíme, co o tom spojení na Írán zjistíme. Prověříme si, co dalšího Fenwick podnikal, s kým jednal."

"To zní přijatelně," souhlasil Lawrence. "Fenwick se má vrátit dneska pozdě večer. Nic jemu ani Redovi neřeknu, dokud se se mnou znovu nespojíte. Jakmile narazíte na něco dalšího, dejte mi vědět."

"Dám, pane."

"Povíte o tom všem taky senátorce Foxové?"

Hood řekl, že ano, a vstal; prezident rovněž. Nyní vypadal o něco silnější, víc se ovládal. Ale to, o čem hovořila Megan, Hoodovi stále dělalo starosti.

"Pane prezidente," začal, "přece jen mám ještě jednu otázku."

Prezident se na něj pozorně a upřeně zadíval a pokývl hlavou.

"Před chvílí jste řekl, že tohle je ‚zase nějaká další kravina'. Co jste tím myslel?"

Prezident na něj stále upíral zrak. "Než odpovím, zeptám se na něco vás."

"Jistě."

"Neznáte na to náhodou odpověď už teď?"

Hood řekl, že ne.

"Přišel jste za mnou jen kvůli tomu, co se stalo včera večer?"

Hood zaváhal. Prezident ví, že on a první dáma jsou staří přátelé, Hoodovi

však nepříslušelo, aby právě on prezidentovi říkal, že manželka má o něj starost. Současně však nechtěl být jen dalším člověkem, který prezidentovi lže.

"Ne; není to jen kvůli tomu."

Prezident se nepatrně pousmál. "No, to mi stačí, Paule. Nebudu na vás naléhat."

"Děkuju, pane."

"Ale o té kravině vám jedno povím," pokračoval prezident. "Tohle není to jediné, co se nám tu během posledních pár týdnů semlelo. A bylo to hodně náročné a frustrující." Podal Hoodovi přes stůl ruku. "Dík, že jste přišel, Paule. A taky za to, že jste mě trochu popostrčil."

Hood se usmál a stiskl podávanou ruku. Potom se otočil a vyšel ven.

Před Oválnou pracovnou čekala skupina dychtivě se tvářících skautů s fotografem. Mládenci vyhráli jakousi cenu, soudě podle stužek, které měli na sobě. Hood na ně mrkl a na okamžik si vychutnával jejich posvátnou úctu, jak tam stojí s otevřenými ústy, i jejich nevinnost. Potom, když míjel stůl paní Leighové, poděkoval jí. Vrhla na nej starostlivý pohled plný obav; gestem jí naznačil, že zavolá. Její ústa zase mimikou naznačila slovo "děkuju"; pak uvedla skauty dovnitř.

Hood bystře kráčel ke svému autu; pustil motor, pak vytáhl mobil a podíval se na vzkazy. Přišel jen jeden, od Boba Herberta. Během jízdy na Patnáctou ulici mu zavolal.

"Bobe, tady Paul. Co se děje?"

"Spousta věcí," odtušil Herbert. "Nejprve - Matt vystopoval ten telefonát z Hay-Adamsu."

"A...? "

"Volalo se z Fenwickova mobilu."

"Bingo!" vyrazil ze sebe Hood.

"Hm, možná jo, a možná taky ne."

"Jakpak to?"

"Před chvilkou mi přišel hovor; hovor, který jsem nečekal."

"Od-?"

"Od Fenwicka. Docela pěkně se rozpovídal, a připadalo mi, že ho překvapuje, co říkám. Včera večer prý s prezidentem nemluvil. A že prý mu ukradli kufřík, a proto vzkazy, co jsem mu nechal na mobilu, nedostal, jen ten, co jsem mu volal do kanceláře."

"Tohle neberu," řekl Hood. "Telefonát prezidentovi přece přišel -a přes ten hotel."

"Pravda," odtušil Herbert. "Vzpomínáte si na Martu Streebovou?"

"Tu co to táhla se senátorem Lancasterem?"

"Jo, správně."

"A co s ní?"

"Její telefonáty chodily přes telefonní budky v Union Station, aby se nedaly vysledovat."

"Ano, vzpomínám si. Ale prezident to s nikým netáhne."

"Chcete to tvrdit? Jeho manželka říkala, že jí připadá divný; mohl by to být pocit viny -"

"To by mohl, ale nejdřív vyloučíme to s národní bezpečností," přerušil ho Hood ostře.

"Jistě."

Hood se okamžik uklidňoval. Jeho zlostná reakce ho udivila. Sám to nikdy s nikým "netáhl", ale Herbertova poznámka v něm z jakési příčiny vyvolala pocit provinění vůči Sharon.

"Co ještě Fenwick říkal?" zeptal se.

"Ze o nějaké iniciativě vůči OSN neví ani zbla. Nikdo mu kvůli ní nevolal a v novinách o ní nečetl. Do New Yorku ho prý poslali proto, aby Íráncům pomohl něco udělat s událostmi kolem Harpunáře a kolem možné přítomnosti

ázerbájdžánských teroristů u Kaspického moře. A na tom by mohlo být něco pravdy," zdůraznil Herbert. "Kdyby se tam účast CIA nějak provalila, Íránci by se možná museli obrátit s žádostí o pomoc jinam, na někoho, kdo by jim prostředky elektronické špionáže poskytl pěkně fofrem."

"Íránci při tomhle spolupracovali s CIA?"

"To se snažím vypátrat. Přece ty chlápky ze ‚Společnosti' znáte. Neradi se o něco dělí. Ale podumejte o tom. Operační centrum pracovalo s jinými vládami; některé z nich vystupují nepřátelsky. S Teheránem bychom se skamarádili, stačilo by jen ho trochu přivinout k srdci," prohlásil Herbert.

Hood musel uznat, že tohle je pravda.

"A Fenwick na tom zastupitelství byl," pokračoval Herbert. "To je nad slunce jasnější."

‚A taky asi to jediné," odtušil Hood. "Bobe, říkal jste, že Fenwicka poslali do New Yorku; pověděl vám, kdo ho poslal?"

"Ano; a sotva se vám to bude líbit. Prý prezident."

"Ze by JUP?" zeptal se Hood; JUP znamenalo jen ústní příkazy. Ty se dávaly tehdy, když nějaký činitel nechtěl za sebou nechat na papíře něco, co vedlo k potenciálně výbušné situaci, nebo naopak ven z ní.

"Jo, JUP," potvrdil Herbert.

"Prokrista - podívejte, v téhle záležitosti s Íránem by přece musel jet ještě někdo jiný!"

"Jistě," prohlásil Herbert. "Pravděpodobně ‚Vépé' Cotten; taky vedoucí prezidentské kanceláře -"

"Zavolejte viceprezidentovi a zjistěte, co k tomu řekne. Budu koukat být zpátky co nejdřív."

"Já objednám pizzu," utrousil Herbert.

Hood schoval telefon a soustředěně se věnoval řízení; proplétal se hustým provozem dopravní špičky. Ta by dokázala přivést člověka k šílenství.

V téhle chvíli byl ten zmatek docela vítaná změna.

18 KAPITOLA

Gobustán, Ázerbájdžán úterý, 01.22

Ostatní muži v pastevecké chatrči se odebrali ke spánku. Ulehli na přikrývky dotenka odřené; koupili je v Baku v obchodě s použitým zbožím. Maurice Charles však zůstal vzhůru, seděl u dřevěného stolu. Usnout před akcí mu nikdy nedělalo potíže, zato mu je naopak dělalo čekání na druhé, na ty, kteří mají vykonat práci - práci, na které akce závisí. Do té doby si nedopřeje - nemůže si dopřát - odpočinek.

Když se telefon konečně ozval, zapůsobilo to na něj téměř jako elektrický výboj. To bude ono. Poslední zatím nedokončená práce před hodinou H.

Přistoupil ke stolu, kde měl své vybavení. Vedle StellarPhoto Judge 7 stál Zet-4, vyvinutý KGB v roce 1992. Přístroj pro zakódované telefonické spojení měl rozměry a tvar obyčejné knihy v tuhých deskách. Malý plochý přijímač hladce zapadl do boku přístroje. Oproti vysílačkám pro dvoubodové spojení, těm, které používal v samých začátcích, představoval tento přístroj pozoruhodné zlepšení; vysílačky mívaly dosah čtyři kilometry. Zet-4 využíval řadu spojení přes družici a zachycoval hovory mobilních telefonů na celém světě. Soustava vnitřních zesilovačů výkonu prakticky vylučovala přerušení a ztrátu signálu.

Zet-4 byl také zcela zabezpečený. Většina hovorů zakódovanými telefony, včetně amerických TAC-SAT, se kódovala pomocí čísla se 155 místy; pro rozluštění museli ti, kdo hovory odposlouchávali, toto číslo faktorizovat do dvousložkových výchozích čísel kódu. To mohlo trvat celé týdny i za pomoci tak

složitých počítačů jako Cray 916. CIA se podařilo tuto dobu zkrátit na dny tím, že kradla čas osobním počítačům. V roce 1997 začala používat servery internetu, a tak si čísla pěkně přenesla do svých počítačových systémů. Stačila na to malá část paměti, takže uživatel si ničeho nevšiml. CIA, napojená na miliony osobních počítačů, tak dokázala zapojit do řešení celé gigabyty. Vznikal tím také problém pro hackery, protože se nedal odkrýt takzvaný systém výchozího pole, který měla CIA. Zet-4 byl tudíž sestaven tak, aby používal šifrovací kód s 309 místy. Na časově přijatelné rozluštění tohoto kódu propojení na servery internetu nestačilo.

Charles se ohlásil na třetí zazvonění. "B-ostrá," řekl; to bylo kódové označení jeho přijímače.

"C-obyčejná," odpověděl volající.

"Pokračujte," vyzval ho Charles.

"Mám cíl přes ulici. Vynášejí ho postranními dveřmi."

"Žádná sanitka?" "Ne."

"Kdo je s ním?"

"Dva; žádný v uniformě."

Charles se usmál. Američané jsou tak průhlední; když se jedná o víc než jednoho agenta, bez výjimky začnou pracovat podle psaného návodu své uživatelské příručky "Jak být vojákem nebo špionem", Pravidlo padesát tři: Člověk má přednost před samotnou akcí. Tento způsob uvažování přetrvává ještě z časů kavalerie Spojených států na Divokém západě. Kdykoli došlo k pronásledování bojovněji naladěných, útočných domorodých kmenů, například Apačů, ti napadli osídlence. Bojovníci vždy některou z žen znásilnili a nechali ji na takovém místě, kde ji kavalerie určitě najde. A rovněž bez výjimky vojáci znásilněnou ženu poslali do pevnosti s ozbrojeným doprovodem. Tím se pronásledování nejen zdrželo, ale ještě se snížil počet pronásledovatelů.

"Podpora je na místě?"

"Ano, pane."

"Tak je vyřiďte," přikázal Charles.

"Jako by se stalo," prohlásil s přesvědčením volající. "Konec."

Telefon zmlkl a Charles jej odložil.

A je to. Poslední kousek skládanky. Nechal naživu jednoho agenta, a tím odláká pryč ty ostatní. Injekce do krku, rychle působící látka vyvolávající bakteriální zápal plic, a celé obsazení vypadává ze hry. Teď už nikdo ty kousky nesloží dohromady, a nedokáže mu zabránit v dokončení akce.

Než Charles půjde spát, čeká ho ještě jeden hovor - na zabezpečenou linku ve Washingtonu, jednomu z mála lidí, kteří vědí o Charlesově zapojení do téhle operace.

Člověku, který se nedrží zavedených pravidel.

Člověku, který pomohl vymyslet a nastrojit jedno z nejsměšnějších spiknutí moderní doby.

19 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 01.35

Jízda do nemocnice pro VIP trvala jen necelých deset minut; jednalo se o jedinou nemocnici, kterou americké velvyslanectví uznávalo jako zařízení vyhovující západním standardům zdravotní péče. Velvyslanectví mělo smlouvu s doktorem Kanibovem, jedním z mála anglicky mluvících lékařů ve městě; za služby sedmapadesátiletého lékaře se platilo z fondu mimo příkazové zdroje. Za to byl Kanibov k dispozici čtyřiadvacet hodin denně pro naléhavé případy, a bylo-li třeba, doporučil kvalifikované specialisty.

Tom Moore nevěděl, jestli bude nějakého specialisty zapotřebí, jisté bylo jedině to, že ho před dvaceti minutami Pat Thomas vzbudil, protože slyšel, jak David Battat na svém kavalci sténá. Šel se podívat, co se děje, a nalezl ho celého zmáčeného potem a roztřeseného. Zdravotní sestra z velvyslanectví Battata zběžně prohlédla a změřila mu teplotu; měl čtyřicet a půl. Vyslovila domněnku, že se Battat při tom přepadení možná silně udeřil do hlavy nebo utrpěl nějaké cévní poškození. Moore s Thomasem nečekali na sanitku, uložili Battata do jednoho ze služebních aut stojících na ohrazeném parkovišti, a odvezli ho do nemocnice sami. Zdravotnice předem zavolala doktoru Kanibovovi a sdělila mu, že možná jde o případ neurogenického šoku.

Tohle zrovna potřebujeme, aby nás bylo o jednoho míň, říkal si Thomas, když projížděli temnými, opuštěnými ulicemi čtvrti, kde sídlily obchodní organizace a zastupitelské úřady. Nedostatek lidí brzdil i samu běžnou zpravodajskou činnost, ale k nalezení Harpunáře, jednoho z teroristů, který dokáže tak úspěšně unikat, jich bude zapotřebí víc. Thomas jen doufal, že jim jeho telefonát do Washingtonu zajistí včasnou spolupráci s někým z Petrohradu.

Doktor Kanibov bydlel nedaleko nemocnice, jen o blok dál. Když dorazili, vysoký, postarší lékař s kozí bradkou už čekal. Battatovi, zmítanému horečkou a záchvaty kašle, cvakaly zuby. Než ho dva zřízenci hned u vchodu naložili na nemocniční vozík, jeho rty a lůžka nehtů již silně promodraly.

"Silně zúžený průtok krve," řekl Kanibov jednomu ze zřízenců. "Kyslík!" Pohlédl na Battatovy rty. "Stopy hlenu. Odsávačku, a změřte mu teplotu v ústech."

"Co myslíte, že mu je?" zeptal se Thomas.

"To ještě nevím."

"Sestra z velvyslanectví říkala, že by to mohl být neurogenický šok," řekl Thomas.

"To by měl obličej bledý, ne zarudlý," odtušil rozladěně lékař a dodal: "Pánové, vy oba můžete počkat tady, nebo se vrátit a čekat na -"

"Zůstaneme tady," odpověděl Thomas. "Aspoň dokud nezjistíte, co s ním je."

"Dobrá." To již Battata odváželi na oddělení.

Na akutní příjem tu vládne takový podivný klid, říkal si Thomas. Kdykoli si některý z jeho tří hochů něco udělal ve Washingtonu nebo v Moskvě, sály pro akutní příjem připomínaly Západní křídlo Bílého domu - všude ruch a překotný, nicméně účelně zaměřený pohyb. Představoval si, že na klinikách v chudších částech Baku to musí vypadat ještě hůř, to ticho zde však drásalo nervy a připomínalo smrt.

Thomas oslovil Moorea: "Nemá smysl, abychom tu zůstávali oba; jeden z nás by se potřeboval trochu prospat."

"Já nespal," odtušil Moore. "Pracoval jsem na těch kontaktech, o kterých jsme mluvili, a procházel si kartotéky."

"Našel jste něco?"

"Nic."

"Tím spíš byste se měl vrátit na velvyslanectví. Davida si vezmu na starost já, počkám tu."

Moore o jeho slovech chvíli uvažoval. "Tak dobrá. A zavoláte, hned jak se něco dozvíte?"

"Jistě."

Moore ho poklepal povzbudivě po rameni a vydal se zpátky halou. Strčil do dveří, otevřel je a obešel zpředu auto na stranu řidiče.

V příštím okamžiku sebou jeho hlava škubla doprava a Moore klesl na asfalt.

20 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 18.46

Paul Hood dorazil do Operačního centra, kde se měl sejít s Bobem Herbertem a Mikem Rodgersem. Zatelefonoval také Liz Gordonové a požádal ji, aby počkala někde poblíž, že si s ní chce později promluvit; měl v úmyslu zeptat se jí, co z klinického hlediska může usoudit z příznaků, které se u prezidenta projevují, a co asi by se s ním mohlo dít.

Cestou do své kanceláře narazil na Ann Farrisovou; připojila se k němu a společně se proplétali těsným spletitým bludištěm kancelářských kukaní v křídle, kde pracovalo vedení. Když do Operačního centra přišel poprvé Herbert, dělal si z těch místnůstek legraci; prohlašoval, že jedině tady mají kukaně stropy.

"Děje se něco zajímavého?" zeptala se Ann.

"Obvyklý zmatek," odtušil Hood. "Až na to, že teď k němu dochází ve Washingtonu, ne venku."

"A je to zlé?"

"To ještě nevím; zdá se, že se něco pořádně vymklo z rukou někde v Národním bezpečnostním úřadě." Nechtěl mluvit o tom, že prezident možná trpí nějakými duševními poruchami. Ne že by Ann nedůvěřoval, ale to, s čím se mu Megan Lawrenceová svěřila, bylo důvěrné. Počet lidí, se kterými se o tohle podělí, chtěl zatím co nejvíc omezit. "A co vaše oddělení?"

"Obvyklá koordinace efektivnosti a odbornosti," odpověděla Ann s odzbrojujícím úsměvem.

"Tím chcete říct, že je klid."

"Přesně tak." Ann okamžik mlčela. "Zdržíte se tu dlouho?"

"Pár hodin. Nemám proč bych se vracel do hotelu, jen bych tam seděl a koukal na nějakou připitomělou situační komedii."

"Neměl byste zájem o večeři?"

"Může se to protáhnout."

"Já taky nemám nic v plánu. Syn je tenhle týden s tátou. Doma mě nic nečeká, akorát rozmazlená kočka a ty samé situační komedie."

Hoodovi se rozbušilo srdce víc než obvykle; moc se mu chtělo říct Ann ano, ale pořád ještě je ženatý člověk, a zajít si někam s rozvedenou kolegyní - z toho by koukaly potíže, právní i etické. A Operační centrum nemůže zrovna tenhle druh odvádění pozornosti potřebovat. Zpravodajský tým umí skvěle rozkrývat informace a to, že si Hood vyrazil na večeři s Farrisovou, by se rozneslo, ještě než nastane ráno. A kromě toho, kdyby někde v koutku duše myslel na večeři s Ann, nesoustředil by se na krizi ve vedení.

"Ann, rád bych," řekl upřímně, "ale nevím, kdy tady budu hotov. Co někdy jindy?"

"Jistě." Ann se maličko, posmutněle usmála. Dotkla se hřbetu jeho ruky. "Tak ať se vám daří."

"Díky."

Ann odešla a Hood pokračoval v cestě.

Cítil se hrozně; to, co si skutečně přál - jít s Ann na večeři - neudělá, a ještě k tomu se bolestně dotkl jejích citů.

Zastavil se; měl chuť ji dohonit a říct jí, že na tu večeři půjde. Ale jednou se už rozhodl, a rozhodnutí nemůže vzít zpátky. Pokračoval v cestě do kanceláře.

Odtud zavolal Rodgersovi a Herbertovi. Rodgers řekl, že hned dorazí; Herbert právě seděl u počítače a slíbil, že přijde za pár minut.

Rodgers se přihnal v plné pohotovosti, připraven pracovat. Vždycky si přál řídit Operační centrum, a pokud ho mrzelo, že mu vedení dali

a hned zase vzali, nedával to najevo. Generál byl především platný pracovník a týmový hráč.

V době, kdy se Paul Hood zabýval situací kolem prezidenta a záležitostí spolupráce s OSN, generál Rodgers strávil většinu dne tím, že dohlížel na činnost Operačního centra. Hood právě svého zástupce informoval o Herbertově

rozmluvě s Fenwickem, když Herbert vjel dovnitř, zardělý a mírně zpocený. Bylo vidět, že spěchal.

"Jak to vypadá mezi vámi a Sergejem Orlovem z ruského operačního centra?" zeptal se bez dechu.

Otázka Hooda překvapila. "S tím jsem nemluvil aspoň šest měsíců. Proč?"

"Právě jsem dostal vzkaz z našeho velvyslanectví v Baku. Jeden z lidí od CIA, Tom Moore, si je jistý, že Baku navštívil Harpunář; neví, co tam ten mizera prováděl -"

Rodgers ho přerušil. "Mohlo by to mít něco společného s tím, o čem jsi mi právě říkal," sdělil Hoodovi. "To, o čem Bob mluvil s Fenwickem -"

"Že se Írán obává teroristických útoků z Ázerbájdžánu," dopověděl Hood.

Rodgers přikývl.

"S tím souhlasím, taková možnost tu je," řekl Herbert. "Paule, jestli jde opravdu o Harpunáře, asi má v úmyslu dostat se do bývalého Sovětského svazu, nebo ven, a Moore ho chce při tom chytit. Doufá, že by mohlo pomoct ruské operační centrum."

"Ale jak? Orlov a já jsme se o své záznamy podělili už před lety; o Harpunářovi tam nic neměli."

"Tehdy byla ta Orlovova organizace nová," namítl Herbert. "Možná, že on nebo jeho lidé něco od té doby už našli ve svazcích KGB; něco, o čem nám třeba nepověděli."

"Může být," připustil Hood. Operační centrum samo mělo podstav a situace jeho ruského protějšku vypadala ještě hůř. Udržovat plynulý a pravidelný tok informací bylo obtížné.

"Moore si myslí, že vedle stávajících informací o Harpunářovi by Orlovovi lidé mohli sledovat severní a severozápadní části Ruska; má zato, že Harpunář by se mohl pokusit odtamtud zmizet přes Skandinávii."

Hood pohlédl na hodinky. "U nich je teď něco kolem třetí ráno."

"Můžete mu zavolat domů?" zeptal se Herbert. "Tohle je důležité, to přece víte," naléhal.

Měl pravdu; horoucně si přál, aby byl ten terorista chycen, postaven před soud a popraven. Harpunář patří k lidem, kteří si v každém případě zaslouží, aby je někdo sprovodil ze světa.

"Tak já tam zavolám," řekl Hood.

"Ještě než to uděláš - co s prezidentem?" zeptal se Rodgers. "Jak to vypadá tam?"

"O tom ti povím, až si promluvím s Orlovem." Hood si v počítači načetl zabezpečený telefonní seznam a vyhledal Orlovovo číslo. "Ale vypadá to tak či onak na prohru; buď prezident trpí nějakým druhem duševní ochablosti, nebo tady máme skupinu lidí z nejvyššího vedení, která provádí nějakou černou operaci -"

"Anebo obojí," poznamenal Herbert.

"Anebo obojí," souhlasil Hood. "Řekl jsem Liz Gordonové, ať sem později přijde, a promluvíme si o tom, co se asi tak s prezidentem může dít."

Než Hood namačkal Orlovovo číslo, zavolal do jazykového oddělení Operačního centra; ozvala se Orly Turnerová, jedna ze čtyř tlumočníků. Specializovala se na východní Evropu a Rusko. Hood ji na hovor napojil. Orlov sice mluvil anglicky docela obstojně, Hood však chtěl mít jistotu, že nedojde k žádnému nedorozumění či ke zdržení v případě, že by došlo na vysvětlování technických termínů nebo akronym.

"Chcete vědět, jaký z toho všeho mám pocit v zádech?" ozval se Herbert.

"No, jaký?" zeptal se Hood, zatímco volil Orlovovo číslo.

"Že jedno s druhým navzájem souvisí. Prezident je z kola venku, Fenwick potají vyjednává s Íránem, Harpunář se objeví v Baku. Všechno tohle patří do jedné vysoké hry, které jsme ještě nepřišli nakloub."

Herbert opustil kancelář; Hood proti jeho závěru nic neměl; naopak, i jeho vlastní pocit v zádech mu radil, aby udělal další krok.

A sděloval mu, že jde o vyšší hru, než si zatím dokážou představit.

21 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 03.58

Když Tom Moore padl na zem, Thomas se rozběhl ke dveřím vedoucím ven; už na půli cesty viděl, jak Mooreovi tryská z levé strany hlavy krev. Zarazil se a uskočil zpátky právě v okamžiku, kdy druhá kulka roztříštila sklo ve dveřích; zaryla se mu do levého stehna a srazila ho na zem. Dopadl do sedu a sunul se pryč od dveří. Další kulka rozštípla zelenou dlaždici jen centimetry od jeho chodidla. Spěšně se šoupal pozadu po podlaze, odstrkoval se dlaněmi a patou pravé nohy. Zranění ho ošklivě pálilo a každé hnutí se stávalo utrpením. Zanechával za sebou dlouhou krvavou šmouhu.

Pár vteřin nato se nemocniční personál vzpamatoval a uvědomil si, co se stalo; jedna ze sester, mladá žena, přiběhla k Thomasovi a společně s několika zřízenci ho odtáhla za stůl pro příjem pacientů. Jiná sestra volala policii.

K Thomasovi přiklekl plešatý lékař; měl bílošedé chirurgické rukavice a ázerbájdžánsky vykřikoval příkazy ostatnímu personálu, který zůstal před stolem. Z bílého pláště vytáhl kapesní nůž a opatrně odřízl látku kolem zranění.

Jak se khaki látka odtrhla od rány, Thomas sebou škubl; díval se, jak lékař ránu odkrývá.

"Je to zlé?" zeptal se.

Lékař neodpověděl. Náhle se začal zvedat, nevstal však, nýbrž rozkročil se nad Američanovýma nohama. Posadil se na zraněné místo; Thomasovi vystřelila bolest až do pasu, ale křičet nemohl, doktor mu vsunul ruku pod hlavu, přidržel ji a čepel nože mu vrazil do hrdla. Špička vnikla Thomasovi do kůže hned pod bradou a nedovolila mu ústa otevřít. Pronikala dál, až ji Thomas cítil pod jazykem.

Začal se dusit, rozkašlal se a do zavřených úst se mu nahrnula krev. Zvedl ruce a pokoušel se plešatého muže odstrčit, avšak již ho opouštěly síly. Plešatý muž klidně a rychle nůž v ráně otočil a zatlačil jej dolů, až k hrtanu. Prudkým pohybem řízl nožem doprava a doleva, podél hrany čelisti až k uším. Potom nůž vytáhl, vstal a nechal Thomase klesnout na zem. Nůž zastrčil do kapsy a aniž se ohlédl, vyšel ven.

Thomas ležel, paže ochablé, jeho prsty tápaly bezcílně kolem. Cítil, jak mu teplá krev vytéká po obou stranách hrdla a svaly okolo rány chladnou. Pokoušel se vykřiknout, ale vydal ze sebe jen tiché, kloktavé zachrčení. Potom si uvědomil, že se mu hruď zvedá, ale vzduch se do ní nedostává. Hrdlo měl plné krve.

V hlavě mu zmateně vířily myšlenky a vzpomínky; vybavil se mu let do Baku, schůzka s Moorem. Říkal si, jak se asi Mooreovi daří. A pak si vzpomněl na své děti. Ještě okamžik si s nimi hrál s míčem na trávníku před domem.

Potom zmizely.

22 KAPITOLA

Petrohrad, Rusko úterý, 04.01

Generál Sergej Orlov stál ve sněhu v městečku Narjan Mar, necelých sto kilometrů od pobřeží Barentsova moře. Při pípnutí ptáka sebou polekaně trhl; otočil se a pátral, odkud se pípnutí ozvalo. Vzápětí si uvědomil, že upírá oči

na budík.

Byl zpátky ve svém dvoupokojovém bytě v Petrohradě.

"Zatraceně," zamručel, když telefon zazvonil znovu. O městečku, v němž vyrůstal, se bývalému kosmonautovi zdálo jen zřídka; těžce na něj doléhalo, že je musel opustit, a s ním i své milující rodiče.

"Sergeji?" ozvala se vedle něj rozespale jeho žena Máša.

"Já to vezmu." Zvedl sluchátko bezšňůrového telefonu a přitiskl si je k hrudi, aby zdusil zvuk zvonku. "Spi dál."

Závistivě naslouchal vábivému šustění přikrývky, jak se manželka na své straně lůžka pod ni stulila. Vstal, z rámu dveří stáhl župan, přehodil si jej přes sebe a vyšel do obývacího pokoje. I kdyby šlo o omyl, po tomhle vyrušení by už asi stejně znovu neusnul.

Konečně se ohlásil. "Haló!" řekl poněkud rozladěně.

"Generál Orlov?" pronesl hlas na druhém konci; byl to mužský hlas.

"Ano?" řekl Orlov a volnou rukou si usilovně mnul oči. "Kdo volá?"

"Generále, tady Paul Hood."

Orlov se vmžiku zcela probral. "Paul!" téměř zařval. "Paul Hood, můj přítel! Jak se máte? Prý jste složil funkci. A doslechl jsem se i o té události v New Yorku. Dopadlo všechno dobře?"

Orlov přešel ke křeslu; tlumočnice zatím překládala. Generál hovořil obstojně anglicky; když skončil s létáním, několik roků pracoval v rámci "projektu dobré vůle" ve prospěch ruského kosmického programu. Nechal však tu ženu překládat, aby měl jistotu, že mu nic neušlo.

Posadil se. Byl malého vzrůstu, jen asi sto šedesát osm centimetrů, měl úzká ramena a pevnou postavu, která z něj dělala ideálního kosmonauta. Přesto však působil výrazným, nepřehlédnutelným dojmem. Jeho pronikavé hnědé oči, vysedlé lícní kosti a tmavá pleť, stejně jako dobrodružný duch, tvořily součást dědictví po mandžuských předcích. Při chůzi znatelně kulhal následkem vážné zlomeniny levé nohy a kyčle, kterou utrpěl, když se mu neotevřel padák; jak se nakonec ukázalo, bylo to naposledy, co se účastnil kosmického programu.

"Ano, mám se prima," odpověděl Hood. "Rezignaci jsem vzal zpátky."

Zatímco Turnerová překládala, Orlov rozsvítil lampu vedle křesla. Vzal do ruky pero a blok, ležící na malém stolku.

"To je dobře, moc dobře."

"Podívejte, generále," pokračoval Hood, "moc mě mrzí, že vám volám takhle časně a domů."

"To nic, Paule. Co pro vás můžu udělat?"

"Jde o teroristu, který si říká Harpunář. Jednou jsme o něm spolu mluvili."

"Ano, vzpomínám si. Před několika lety jsme ho hledali v souvislosti s těmi pumovými útoky v Moskvě."

"Generále, máme zato, že je v Ázerbájdžánu."

Orlov sevřel své plné rty. "To by mě vůbec nepřekvapilo. Nejspíš jsme ho před dvěma dny objevili v Moskvě. Jeden člen stráže, který právě stál poblíž Leninova mauzolea, si byl téměř jistý, že ho poznal. Přivolal na pomoc policii, ale než mohla nějak zasáhnout, podezřelý zmizel."

"Chcete tím říct, že se policii ztratil, nebo že věděl, že ho někdo sleduje, a podařilo se mu uniknout?"

"Policisté jsou ve sledování vcelku dobří," odtušil Orlov. "Sledovaný zašel za roh, a najednou zmizel. Mohl se nějak převléknout - nevím. Naposledy ho viděli na stanici metra Kijevskaja. Je možné, že šel tam."

"To je víc než možné," souhlasil Hood. "Právě tam ho objevil jeden člověk z našeho velvyslanectví."

"O tom mi povězte něco víc, prosím."

"Doslechli jsme se, že je v Moskvě. Náš člověk tu osobu, kterou považoval za Harpunáře, sledoval až do metra. Dojeli na přestupnou stanici, Harpunář vystoupil, nasedl do jiného vlaku, z něj vystoupil na stanici Paveleckaja a tam se doslova vypařil."

Orlov byl nyní plně zaujat. "Určitě to byla Paveleckaja?"

"Ano; je to důležité?"

"Snad."

"Generále - ať už se Harpunář dostal z Moskvy jakkoliv, možná zamířil zase zpátky, nebo se vydal do Petrohradu. Myslíte, že byste nám mohli pomoct, a pokusili se ho najít?"

"Toho netvora bych sám strašně rád chytil," prohlásil Orlov. "Spojím se s Moskvou a uvidím, co mají. A prosím vás, všechny další informace mi posílejte do kanceláře. Do hodiny tam jsem."

"Díky, generále. A ještě jednou se omlouvám, moc mě mrzí, že jsem vás vytáhl z postele. Nechtěl jsem ale ztrácet čas."

"Jednal jste správně," ujistil ho Orlov. "Rád jsem si s vámi pohovořil; ještě si promluvíme později."

Orlov vstal, vrátil se do ložnice, telefon položil, políbil svou spící Mášu na čelo a šel potichu do komory; tam si vzal uniformu, odnesl ji do obývacího pokoje a pak si došel pro ostatní oblečení. Rychle a tiše se oblékl a napsal ženě vzkaz. Po téměř třiceti letech si Máša na jeho příchody a odchody uprostřed noci již zvykla. Když byl pilotem stíhačky, často ho odvolávali do akce v těch nejneobvyklejších hodinách. Během doby, kdy působil jako kosmonaut, se stávalo, že se navlékl do skafandru ještě za tmy. Před svým prvním letem na oběžné dráze napsal ženě vzkaz, ve kterém stálo: "Má nejdražší - opouštím na několik dní Zemi; přišla bys mi v neděli ráno naproti na kosmodrom? Tvůj milující manžel Sergej. PS: Zkusím ti chytit nějaký meteor."

Samozřejmě že tam Máša čekala.

Vyšel z bytu a sestoupil do garáže v suterénu. Vláda mu po třech letech konečně přidělila auto, protože na autobusy se nedalo spolehnout. A při tom všem, co se dělo v Rusku i mimo ně, počínaje nepokoji v republikách, až po rozmáhající se bezohledné řádění gangsterů ve větších městech, bylo nanejvýš důležité, aby se na velitelství operačního centra Orlov dostal bez problémů.

A právě nyní to považoval za nanejvýš důležité. Harpunář znovu operuje v Rusku.

23 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 19.51

Liz Gordonová přišla do Hoodovy kanceláře ve chvíli, kdy právě ukončil hovor s Orlovem. Zavalitá žena s jiskřivýma očima a krátkými kudrnatými vlasy žvýkala nikotinovou žvýkačku a nesla si s sebou svůj nerozlučný šálek s kávou. Mike Rodgers tu zůstal, chtěl se rozhovoru zúčastnit.

Hood jí popsal, jakým dojmem na něj prezident během schůzky působil. Také ji stručně seznámil s možnou tajnou činností, kterou by se dalo vysvětlit to, co se jevilo jako prezidentovy přeludy.

Když skončil, Gordonová si z konvice, stojící v rohu kanceláře, nalila další šálek. Když Hood přišel do Operačního centra, měl o psychiatrii své pochybnosti, avšak způsob, jakým Liz dovedla sestavit psychologické profily lidí, na něj zapůsobil. Také si ho získala svou důkladností; do své práce vnesla matematicky přesné dokazování. To, spolu s jejím zaujetím, z ní udělalo stále více ceněnou a uznávanou členku týmu. Hood svou dceru svěřil do její péče naprosto bez obav.

"Prezidentovo chování neznamená nic extrémního," prohlásila Liz, "takže nějaké vážné narušení duševních schopností, které by ukazovalo na úplnou nebo alespoň značnou ztrátu intelektu, můžeme vyloučit. Tak se dostáváme k sice nebezpečným, ale pomíjivějším bludům; těch známe v podstatě šest typů: první je organický, způsobený například epilepsií nebo poraněním mozku. Druhý vyvolávají různé látky, především drogy. Třetí má původ somatický a patří do nej hypersenzitivita vzhledem k vlastnímu tělu - například anorexia nervosa

nebo hypochondrie. To, co jste mi popsal, nevypadá na nic z toho. A takové příznaky by prezidentův lékař určitě rozpoznal při pravidelných prohlídkách. Podobně můžeme vyloučit i bludné megalomanické představy - to by se projevilo na veřejnosti, a nic takového jsme nezaznamenali.

Jediné dvě možnosti, o kterých by se dalo uvažovat, jsou dva typy stihomamu," pokračovala Liz. Jeden z nich je slabší forma; projevuje se tím, že nevinné poznámky se nemocnému jeví jako kritické, zásadní. To ale zde asi také nepřipadá v úvahu; nijak kategoricky bych však nevylučovala těžší formu stihomamu."

"Proč ne?" zeptal se Hood.

"Protože postižený bude vyvíjet značné úsilí, aby její příznaky zakryl; domnívá se, že lidé okolo něj se pokoušejí ve všem mu bránit nebo mu chtějí nějak ublížit. Často trpí představami, že se ostatní proti němu spikli. Když se prezident bude bát, že po něm někdo pase, nebude mít k nikomu důvěru."

"Ale ten stres se přece jen může nějakými menšími záchvaty projevovat," ozval se Rodgers.

"Přesně tak," souhlasila Gordonová. "Pláč, stranění se druhých, roztržitost, výbuchy hněvu - všechno, jak to Paul popisoval."

"Mně se zdálo, že je ochoten mi důvěřovat," podotkl Hood.

"To je pravda, a také to patří k charakteristickým příznakům této choroby," odpověděla Liz. "Stihomam představuje určitou formu paranoie. Ale jak řekl jeden mudrc: ‚I paranoikové mají někdy skutečné nepřátele'."

"A měli bychom něco udělat?" zeptal se Hood. "Bez ohledu na pocity první dámy musíme něco podniknout, jestli za těchto okolností prezident nebude moci dál zastávat úřad a vykonávat svou funkci."

"Zatím to vypadá na počínající pokročilé stadium," řekla Gordonová. "Účinky zřejmě zatím nebudou trvalé."

V té chvíli se ozval Hoodův telefon.

"Jestli existuje nějaké spiknutí, a vám se ho podaří rychle odhalit, máme všechny důvody k domněnce, že prezident bude moci po krátkém odpočinku úřad zastávat dál. Ať už se stalo cokoli, pravděpodobně to nezanechá následky, dlouhodobé ani krátkodobé."

Hood přikývl a ohlásil se. "Ano?"

"Paule, tady Bob."

"Co se děje?"

"Mimořádka. Právě mi volal člověk z CIA, ten, co mi z Baku předával žádost Toma Moorea. Moorea a jednoho chlápka z moskevské CIA, Pata Thomase, právě vyřídili. Ti dva přivezli do nemocnice Davida Battata - toho, co ho Harpunář přepadl při tom sledování. Moorea dostal ostřelovač, ukrytý někde před nemocnicí, a Thomasovi podřízli v nemocniční hale hrdlo."

"Kdo?"

"Nevíme."

"To ho nikdo neviděl?"

"Podle všeho ne; nebo jestli ano, už se podruhé neukázal."

"Kde je Battat?"

"Ještě v nemocnici, a proto mi ten člověk volal. Velvyslanectví požádalo o policejní ochranu, jenže nevíme, jestli tam nejsou s někým spřažení. CIA přišla o lidi a bojí se, že Battat bude další, a brzy. V Baku nikoho nemáme, ale myslel jsem -"

"Orlov," vyrazil ze sebe Hood. "Hned mu volám."

24 KAPITOLA

Chačmas, Ázerbájdžán úterý, 04.44

Maurice Charles se jen nerad opakoval.

Přijel-li někam autem, odjížděl odtamtud autobusem nebo vlakem. Letěl-li na západ letadlem, na východ rád jel autem nebo autobusem. Měl-li dopoledne na hlavě klobouk, na odpoledne si jej sundal, nebo měl jiný, případně si přebarvil vlasy. Když zničil nějaké auto bombou podomácku vyrobenou z trubky, další zničil pomocí výbušniny C-4. Pokud sledoval nějaký objekt někde na pobřeží, na krátkou dobu se pak přesunul do vnitrozemí. Podnikatelé v jakékoli oblasti na opakování dojedou. Ustálené vzorce chování umožní i méně schopným mozkům předvídat, co ten druhý udělá; jedinou výjimkou pro nej byla lidnatá města, kde mohl být spatřen. Pokud nalezl nějakou poměrně skrytou trasu, po níž mohl takovým místem projít, použil ji víc než jednou. Riziko, spojené s tím, že ho někdo objeví a pozná, bylo větší, než když opakovaně použije nějakou zapadlou postranní silničku nebo tunel.

Jelikož Charles vrtnou plošinu v Kaspickém moři obhlížel z letadla, rozhodl se, že se tam vrátí na lodi. Americké a možná i ruské družice teď už po letadle jistě pátrají. On a jeho tým si vezmou motorovou jachtu, na jejímž boku bude jiné jméno, než jaké tam bylo předchozího dne. Jeden z členů jeho týmu to již v Baku zařídil. Jachta na ně bude čekat

v Chačmasu, přístavním městě vzdáleném asi osmdesát kilometrů severně od Baku. V Baku najali posádku bez pevného zaměstnání, která tam s jachtou odpluje spolu s jedním z Charlesových íránských námořníků. Chačmas nejenže je k jejich cíli blíž; existuje rovněž menší pravděpodobnost, že někdo pozná buď je, nebo loď.

Charlesovi stačil jen krátký spánek; potom on a jeho společníci nastoupili do skříňového automobilu, zaparkovaného za chatrčí. Veškeré zařízení a vybavení měli s sebou; z Gobustánu se vraceli zpátky směrem na Baku. Jeli po silnicích v tuto noční dobu zcela opuštěných. Charles neřídil, avšak nespal, seděl vzadu, s pětačtyřicítkou v klíně. Kdyby se někdo z jakéhokoli důvodu k automobilu přiblížil, chtěl být připraven.

Automobil dojel do ospalého Chačmasu krátce před půl pátou. Těch sto deset kilometrů urazili bez zastávky. Nikdo se k nim nepřiblížil.

Rachel - nyní Saint Elmo - čekala mezi dvěma moly ve zchátralém přístavišti. Kotvila blízko břehu; najatá posádka již byla propuštěna, odplula svou vlastní lodí, rybářským člunem, který motorovou jachtu provázel na sever.

Charles, vybavený brýlemi pro noční vidění, držel hlídku; ostatní zatím přenášeli věci z auta na jachtu. Když bylo vše hotovo, jeden z týmu s autem odjel. Bude přestříkáno a odvezeno do jiného města. Pak motorová jachta odplula.

Cesta k cíli potrvá padesát minut; dorazí k němu právě při východu slunce. To Charles považoval za důležité; když pracoval na moři, nerad používal umělé osvětlení; dá se ve tmě snadno objevit a odráží se ve vodě. Právě tak nerad pracoval v plném denním světle, kdy se mokrý oděv leskne. Nejlepší je časný rozbřesk. Budou tak mít dost času na to, aby udělali svou práci a odpluli, aniž by je někdo spatřil.

Harpunář potom Ázerbájdžán opustí a měsíc či dva si bude jen užívat života, vychutnávat mezinárodní dopady toho, co vykonal, jako vždy se kochat skutečností, že žádný světový vůdce, žádná armáda, žádné průmyslové odvětví neovlivnili mezinárodní dění tak výrazně, jak to dokázal on.

25 KAPITOLA

Petrohrad, Rusko úterý, 04.47

Po pádu Sovětského svazu se MBR, Ministerstva bezopasnosti Rossiji, Ruského ministerstva národní bezpečnosti, mnozí činitelé v Moskvě obávali; báli se jej

ještě víc, než když byla tato zpravodajská služba známa jako KGB, Komitet gosudarstvennoj bezopasnosti, jenž běžně odposlouchával jejich telefony a otvíral jim poštu. Tito činitelé se báli, že vedoucí představitelé bývalé sovětské špionážní agentury budou buď podporovat svržené komunisty v jejich snaze o znovuzískání moci, nebo se budou snažit chopit moci sami. Z tohoto důvodu nový režim, vládnoucí v Kremlu, ustavil autonomní zpravodajskou službu mimo Moskvu, stranou od bezprostředního dosahu MBR. Sídlila v Petrohradě a v souladu s úslovím, že pod svícnem bývá tma, bylo příslušné operační centrum zřízeno v jednom z nejnavštěvovanějších míst Ruska, v Ermitáži.

Ermitáž si dala postavit Kateřina Veliká, aby měla kam se uchylovat do ústraní. Bílá, neoklasicistní, do výše čnějící stavba byla obecně známa jako Bílý palác; tam se Kateřina mohla těšit z drahokamů, ze svých sbírek malířských děl starých mistrů, kreseb a soch. Mezi lety 1762 a 1772 získávala jedno takové dílo doslova každý druhý den. Když svůj domov poprvé zpřístupnila patricijské veřejnosti, jedinou její připodmínkou bylo, že návštěvníci by se měli veselit. Avšak, dodala, "návštěvníci nic nepoškodí, nerozbijí a na nic nebudou sahat". Ermitáž zůstala depozitářem carských sbírek až do roku 1917; po ruské revoluci byla zpřístupněna všemu lidu a sbírky se rozšířily o umělecká díla jiných výtvarných směrů a škol i o moderní umění. Nyní je v Ermitáži vystaveno přes osm tisíc maleb, čtyřicet tisíc leptů a pět set tisíc ilustrací. Pokud jde o rozsah sbírky, předčí ji pouze Louvre.

Ruské operační centrum sídlí pod běžně provozovaným televizním studiem. Vysílací zařízení bylo sice instalováno proto, aby při zřizování špionážního centra sloužilo jako krytí, satelitní antény však vysílaly proslavené pořady z Ermitáže do celého světa. Po většinu času však operační centrum využívalo technicky vyspělý elektronický systém v součinnosti s družicemi ke komunikaci jak ve vlastní zemi, tak v mezinárodním měřítku. Proudy návštěvníků a příchody i odchody zaměstnanců televize přispívaly k zamaskování přítomnosti pracovníků operačního centra. Kreml také došel k názoru, že v případě války nebo revoluce nebude Ermitáž bombardována; i kdyby nepříteli nebylo umění k užitku jakožto vlastnictví s estetickou hodnotou, malby a sochy vždy představují převoditelný majetek stejně dobrý, jako je měna.

Třiapadesátiletý Orlov dorazil na místo ještě za tmy. Ermitáž byla dosud zavřená, prošel tedy nenápadnými dveřmi studia na severovýchodní straně muzea. Cestou se zadíval přes temnou Něvu. Přímo naproti se velebně vypínaly budovy Akademie věd a Antropologického muzea. Nedaleko stála také budova Frunzeho námořní akademie. V ní studovali kadeti, ale pracoval tam rovněž tucet příslušníků centra, určených pro speciální operace; skupina se nazývala Molot, Kladivo.

Uvnitř televizního studia seděl za stolem strážný. Když ho Orlov míjel, pokynul mu; strážný vstal a zasalutoval. Generál došel k jedněm dveřím, vyťukal kód a vešel dovnitř. Prošel temnou přijímací kanceláří a sestoupil po krátkém schodišti. Dole namačkal nový čtyřmístný kód určený pro tento den, a dveře odskočily. Čísla Orlovovi na konci každého pracovního dne dával vedoucí zpravodajců. Když za sebou Orlov zavřel, automaticky se rozsvítilo stropní světlo. Měl před sebou ještě jedno, delší schodiště; sešel po něm dolů k dalším dveřím, opět zadal kód, a ocitl se v operačním centru.

Sestávalo z dlouhé chodby s kancelářemi po obou stranách; Orlovova byla až na konci, doslova na břehu Něvy. Stávalo se, že slyšel, jak nahoře proplouvají nákladní čluny.

Orlov zpravidla přicházel až v devět hodin. Pracovníky noční směny, jichž tu v tuto časnou dobu sloužil jen nejnutnější počet, generálův příchod překvapil; pozdravil je, avšak s nikým se nezastavil. Vstoupil do své malé, dřevem obložené kanceláře, zavřel dveře a šel ke stolu, stojícímu naproti dveřím. Na stěnách visely zarámované fotografie, které pořídil v kosmu. Fotografie jeho samotného tu nebyly. Pociťoval sice hrdost na to, co dokázal, nerad se však ohlížel do minulosti; myslíval spíš na to, jak se mu nepodařilo

dosáhnout svých cílů. Jak doufal, že se projde po Měsíci a že bude velet vesmírné lodi s lidskou posádkou, letící na Mars. Jak snil o tom, že se dočká doby, kdy se společenství kosmonautů bude rozrůstat a vzkvétat. Možná, že kdyby býval svou proslulost využíval konstruktivněji, útočněji, mohl přispět k tomu, aby se tak stalo. Kdyby se třeba dokázal vyslovit proti válce v Afghánistánu. Ta vyčerpala prostředky země, jako příval vzala s sebou její hrdost a uspíšila její pád.

Žádné fotografie jeho samotného tu nevisely, protože generál raději hleděl vpřed. Pohled vpřed v sobě nechová nic, čeho člověk lituje, nabízí jen příslib do budoucna.

Již došla hlasová pošta od Paula Hooda. V samotném vzkazu se toho moc neříkalo, pouze to, že záležitost spěchá. Orlov se posadil a zapnul počítač. Otevřel si soubor se seznamem čísel zabezpečených linek a automaticky se spojil s Hoodem; přitom vzpomínal, jak mu americké Operační centrum pomohlo překazit spiknutí temných sil pravicových ruských činitelů, chystajících se svrhnout vládu. Protiútok stál Hooda jednoho ze špičkových agentů, Charlese Squirese. Od té doby si obě operační centra příležitostně vyměňovala informace; nikdy se však nestala plně propojenými partnery, jak si Hood i Orlov přáli. Zdejší úřední místa bohužel nebyla dosud na něco podobného připravena. Podobně již dopadly i jiné Orlovovy sny o pokroku, neboť vzájemná nedůvěra mezi oběma zeměmi zůstávala stále ještě příliš hluboká.

Telefon pípl jen jednou; ohlásil se Hood.

"Haló?"

"Paule, tady Sergej."

Tlumočnice Operačního centra byla pohotová; napojila se ve vteřině.

"Generále, potřebuju vaše důvěrné přispění, a potřebuju ho rychle," řekl Hood; naléhavý tón jeho hlasu naznačoval, že na nějaké dlouhé vysvětlování mu nezbývá čas.

"Samozřejmě," odpověděl Orlov.

"Náš tým, který pátrá po Harpunáři, utrpěl v nemocnici v Baku hroznou ztrátu. Stalo se to před necelou hodinou. Zabili dva naše lidi, jednoho dostal ostřelovač ukrytý někde před nemocnicí, druhému podřízli hrdlo ve vstupní hale. Třetí je pacient, jmenuje se David Battat; ten onemocněl, dostal vysokou horečku."

Orlov si jméno zapsal.

"V nemocnici je policie, ale nevíme, kdo ty vraždy spáchal. Ten člověk může pořád ještě být v té nemocnici."

"Mohl ji spáchat i některý policista," zdůraznil Orlov.

"Přesně tak; generále, máte v Baku někoho?"

"Ano, máme," odpověděl Orlov bez váhání. "Na kterém pokoji pan Battat leží?"

"Číslo sedmapadesát."

"Hned tam někoho pošlu. S nikým o tom nemluvte."

Hood mu to slíbil a Orlov zavěsil.

Tři nejmocnější ruská zpravodajská uskupení mají svůj vlastní personál; tato uskupení jsou MBR; dále Glavnoje Razvedyvatelnoje Upravlenie, GRU, čili Ředitelství vojenské rozvědky; a MVD, Ministerstvo vnutrennich del, ministerstvo vnitra. Ruské operační centrum nemá finanční zdroje na udržování vlastní sítě zpravodajců a pracovníků kontrašpionáže, takže se musí dělit o lidi s jinými, poměrně malými zpravodajskými službami. Ty spravuje Jednotný systém získávání údajů o nepříteli, Sistema objedinennogo učeta dannych o protivnike, SOUD; ten také poskytuje personál pro SVR, Službu vnešnej razvedki, Zahraniční zpravodajskou službu, dále pro FSB, Federalnuju službu bezopasnosti čili Federální bezpečnostní službu, pro FSK, Federalnuju službu kontrrazvedki, to jest Federální kontrarozvědku, a FSO, Federalnuju službu ochrany, Federální obrannou agenturu.

Orlov si rychle otevřel soubory SOUD; vložil kód pro nejvyšší prioritu,

Červenou 13. To znamenalo, že požadavek nejenže přichází od vysoce postaveného pracovníka - úroveň 13 -, ale že se týká nanejvýš naléhavé záležitosti celonárodního dosahu: zajetí Harpunáře. Kód

Červená 13 Orlovovi umožnil přístup ke jménům, místům a telefonním číslům agentů v terénu po celém světě. I kdyby se agenti právě zabývali jinou činností, měl oprávnění převzít je pod své velení.

Potom přešel na soubor Baku, Ázerbájdžán.

Tam nalezl, co hledal.

Zaváhal.

Právě se chystá vyzvat agenta s vysokým stupněm krytí, aby se pokusil pomoci americkému špionovi. Jestli Američané mají v plánu zahájit v Baku nějakou operaci, naskýtá se jim ten nejrychlejší způsob, jak rozkrýt a neutralizovat ruské zpravodajské zdroje. Kdyby si však měl Orlov myslet tohle, musel by si rovněž myslet, že ho Paul Hood zradí.

Zavolal.

26 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 21.00

Když Paul Hood s Orlovem domluvil, měl vztek.

Měl vztek na systém, na společenství zpravodajců, i na sebe. Ti dva mrtví nepatří k jeho lidem; člověk, který se ocitl v ohrožení, není jeho agent. Jenže ti lidé neuspěli, a Harpunář ano, a to zčásti kvůli způsobu, jakým špioni pracují. Harpunář řídí tým; většina amerických agentů pracuje jako tým. Teoreticky by tak agenti měli mít k dispozici podpůrný systém. V praxi jsou nuceni pracovat v rámci úředních postupů, jež stanoví pravidla, určující jak se chovat a zodpovídat ředitelům, kteří sedí na hony daleko od bitevního pole. S takovýmhle nákladem na zádech nikdo s nepřítelem, jako je Harpunář, bojovat nemůže. A Hood se proviňuje tím, že tenhle systém podporuje. Jeho vina je stejná jako vina jeho protějšků v CIA, Národní bezpečnostní službě i jinde.

Ouřadové kontrolujou ouřady, myslel si roztrpčeně. Samozřejmě, právě teď by radši vůbec neměl myslet; zmocňovala se ho únava a událost s Battatem ho frustrovala. A ještě ani nezavolal domů a nezeptal se, jak se daří Harleigh.

Po dobu, která uplynula mezi jeho prvním telefonátem Orlovovi a generálovou odpovědí, Rodgers zůstal s ním; čekali, až se vrátí Bob

Herbert. Rodgers si odskočil pro sklenici sodové vody, Hood se rozhodl, že zavolá domů; náladu mu to nespravilo.

Právě dělal to, co Sharon vždy nenáviděla: zdržel se v práci do pozdních hodin a domů volá proto, že si jen náhodou, opožděně vzpomněl. V jejím hlase slyšel zlobu, usazenou hluboko v hrdle, vnímal napjaté sevření jejích rtů, úsečnost odpovědí.

"Já peru," řekla. "Harleigh je v pokoji, hraje na počítači pasiáns. Alexander je u sebe, dělá domácí úkoly a učí se na test z dějepisu."

"Jak dneska vypadá Harleigh?"

"Jak asi? Ta tvoje psycholožka přece povídala, že než uvidíme nějakou změnu, nějakou dobu to potrvá. Ale nedělej si starosti, Paule; však já všecko zvládnu," dodala.

"Já přece nikam neodcházím, Sharon. Chci pomoct."

"To jsem ráda. Chceš Alexandera?"

"Jestli se učí, tak ne, jen mu řekni, že jsem volal."

"Jistě."

"Tak dobrou noc."

Cítil, jak Sharon zaváhala; jen na okamžik, ale ten pocit jako kdyby přetrvával mnohem déle. "Dobrou, Paule," řekla a zavěsila.

Hood seděl a několik vteřin ještě držel sluchátko v ruce. Teď je ten mizera a ouřada on. Položil sluchátko do vidlice, založil si ruce na prsou a čekal, až se vrátí Rodgers. Jak tak seděl, uvnitř jako kdyby se v něm cosi roztikalo; nebyly to ani hodiny, ani bomba. Připomínalo to vačku s kyvnou páčkou; a při každém tiknutí jako kdyby se pero o něco víc natáhlo. Touha něco udělat - nejen se něčeho dohadovat nebo volat na pomoc Rusy. Musí jednat. Cosi neklape, a on potřebuje zjistit, co to je.

Rodgers a Herbert přišli společně; zastihli Hooda upírajícího zrak na zadní stěnu, na plakety, jež si tam kdysi dávno pověsil, a na zarámované fotografie, upomínky na roky ve vládních službách. Snímky s významnými světovými politiky. Fotografie, zachycující ho, jak klade základní kameny, jiné, jak pracuje na Den díkůvzdání v kuchyni, kde se připravovala polévka pro chudé.

Celý jeho život byl životem zatraceného ouřady; životem prožívaným jako součást problému, ne naplněným úsilím o jeho řešení.

"Copak - něco vám je?" zeptal se Herbert.

"Ne, vůbec nic," odpověděl Hood.

"Přišlo něco nového?" nedal se odbýt Herbert.

"Ne," odtušil Hood. "Ale já chci přijít s něčím novým."

"Víte, jak se k tomu stavím," řekl Herbert. "O čem uvažujete?"

"O Battatovi." Nebyla to tak docela pravda; uvažoval o tom, že tu rezignaci přece jen neměl brát zpátky. Měl z Operačního centra odejít a už po něm ani nevzdechnout. Nevěděl s určitostí, jestli tu rezignaci nepodal spíš kvůli sobě samotnému, než proto aby trávil víc času s rodinou, jak si namlouval. Ale je zpátky, a utíkat nebude.

Potom se jeho úvahy zastavily u Battata. "Ten člověk čímsi onemocněl, a dopravili ho do nemocnice, kde čekala dvojice atentátníků," řekl. "To nevypadá na shodu náhod."

"Ne, to určitě ne," souhlasil Herbert. "Můj mozkový trust už na tom dělá."

Herbertův "mozkový trust" tvořili čtyři lidé ve věku od devětadvaceti do sedmapadesáti - náměstci ředitelů zpravodajských služeb, tři muži a žena; do Operačního centra přešli z vojenské rozvědky, Národní bezpečnostní služby a CIA. V nich, navíc vybavených informacemi od Darrella McCaskeyho, styčného pracovníka pro FBI a Interpol, mělo Operační centrum ten nejlepší zpravodajský tým ve Washingtonu.

Herbert pokračoval: "Takže se nám to zatím jeví takhle: CIA si je na devětadevadesát procent jistá, že Harpunář byl v Moskvě a odtud se přesunul do Baku. Jeden agent z ministerstva zahraničí si myslí, že ho viděl v letadle do Moskvy; v tom ale mohl být nějaký Harpunářův záměr."

"Co by za tím záměrem mělo být?" zeptal se Rodgers.

"Už se přece stalo, že se nějaký terorista schválně nechal poznat; v roce 1959 se sovětský špion Igor Slavosk takhle ukázal na Grand Central Station v New Yorku; odvedl tak pozornost policie a lidi z FBI vylákal do svého bytu na Jane Street. Přišli tam, a ten byt vybouchnul. Slavosk se do bytu vrátil, posbíral odznaky a průkazy, dal si udělat dokonalé falzifikáty a s těmi se dostal až na ústředí FBI ve Washingtonu. Takže - ano, je možné, že Harpunář úmyslně dopustil, aby zpráva o jeho přítomnosti pronikla příslušnými kanály."

"No, tak dál!" vyzval ho tichým hlasem Hood. Zmocňovala se ho netrpělivost; jeho rozladění se netýkalo přímo Boba, vedoucí zpravodajců byl jen příhodným cílem, na který se dalo zaměřit. Hood potřeboval, aby mu Orlov už zavolal, potřeboval slyšet, že v té nemocnici je všechno v pořádku. Potřeboval pro změnu zase nějaké dobré zprávy.

"Pardon. Takže Harpunář nějakým způsobem dopustí, aby se vyzradilo, že se přemísťuje do Baku. Má v plánu nějakou operaci. Ví, že k tamnímu velvyslanectví patří i lidé z CIA. A taky ví, že CIA by se asi zrovna moc nehodilo, kdyby se na ně přišlo - policie z ázerbájdžánského ministerstva vnitra nejspíš pracovníky velvyslanectví sleduje a dává pozor, jestli neprovádějí nějaké špionážní operace. Takže CIA pošle někoho z Moskvy."

"Battata," doplnil ho Hood.

"Ano." Zdálo se, že Herbert je poněkud nesvůj. "David Battat byl vedoucím buňky CIA v New Yorku; ten, co najal Annabelle Hamptonovou."

"Tu mladou agentku, kterou jsme bouchli při tom obléhání budovy Spojených národů?" zeptal se Rodgers.

Herbert přikývl. "Battat byl v té době v Moskvě; prověřili jsme si ho, je čistý. Jeden z našich kontaktů v CIA mi řekl, že Battata do Baku poslali za trest, aby tam odčinil vinu za ten svůj průšvih."

Hood přikývl. "Tak dobrá: Battat je tedy v Baku."

"Jde do jisté cílové oblasti pátrat po Harpunářovi, a ten ho zmáčkne," pokračoval Herbert. "Ne rozmáčkne, což by ovšem pro něj nebyl problém. Battata pravděpodobně nakazí nějakým virem nebo chemikálií, něčím, po čem se Battat má v určitou dobu složit; musí to být něco tak vážného, aby s tím musel do nemocnice."

"V doprovodu svých druhů z CIA," dodal Hood.

"Přesně tak," odtušil Herbert. "Má je pěkně v řadě jak nevěsty, jen si vybrat."

"Čímž se Harpunář zbaví CIA, aby mu nemohla překážet v jeho plánech," navázal Hood.

"Ano, na něco takového to vypadá. V Baku mají nějaké zpravodajské služby jen Spojené státy, Rusko a pravděpodobně Irán."

"Kvůli naftě v Kaspickém moři?" zeptal se Rodgers.

Herbert přikývl. Jestli Harpunář napadl taky agenty z Moskvy a Teheránu, tak k nám se to zatím nedoneslo."

Hood se nad tím zamyslel. "Írán," pronesl tiše.

"Prosím?" nechápal Herbert.

"Dneska se o Íránu zmiňujeme už podruhé."

"Ale ne ze stejného -" Herbert se zarazil.

"Ne ze stejného důvodu?" dořekl Hood.

"Ále - kdepak," odpověděl Herbert za okamžik. "Ne."

"Moment; něco mi snad ušlo?" zeptal se Rodgers.

"Vy máte na mysli ty hrátky s telefonem - že ten hovor mohl jít od Harpunáře do Teheránu, odtud přes Jacka Fenwicka do Národní bezpečnostní služby a pak do CIA," řekl Herbert.

"Možné to je," odtušil Hood.

"Tím ovšem Fenwick vleze s nima pod jednu deku při něčem, v čem jede i Harpunář," uzavřel Herbert.

"A Fenwick nechce, aby se o tom prezident dozvěděl," dodal důrazně Hood.

Herbert potřásal hlavou. "Tak tohle teda v žádným případě! Nechci, aby někdo z našich pracoval s hajzlem, co mi zabil manželku!"

"No tak, Bobe, uklidněte se přece!" zasáhl Hood.

Herbert vztekle upíral zrak na Hoodův stůl.

Jestli Harpunář něco chystá v Baku, pořád ho ještě můžeme dostat," pokračoval Hood. "Ale jen když se na věc soustředíme!"

Herbert mlčel.

"Bobe?"

"Nojo, vždyť slyším. Soustředím se."

Hood pohlédl na Rodgerse; před chvílí měl chuť vybuchnout. Ale nyní, když se jednomu z jeho přátel vrátily bolestné vzpomínky, ho ta chuť opustila; přál si jediné - nějak Herbertovi pomoci.

Proč podobný pocit nikdy neměl vůči Sharon, když se zlobila?

"Miku," řekl, "musíme kápnout na to, co Fenwick chystá a s kým při tom případně spolupracuje."

"Zjistím to," prohlásil Rodgers. "Ale jedno ti povím: před šesti měsíci jsem našel ve svém počítači dva e-maily. Psali je Jack Fenwick a Burt Gable."

"A co v nich bylo?" zeptal se Hood.

"Reakce na jednu úřední zprávu z Pentagonu; týkala se minimální hrozby

možné vojenské aliance Ruska se sousedy, kteří nebyli součástí bývalého Sovětského svazu. Fenwick a Gable k ní měli výhrady."

"Vedoucí Národní bezpečnostní služby a šéf prezidentské kanceláře k tomu měli výhrady, a to nezávisle na sobě."

"Tak, správně," souhlasil Rodgers. "Ta memoranda šla všem členům Kongresu a různým nejvyšším vojenským činitelům."

"Zajímalo by mě, jestli se ti dva nějak myšlenkově shodli," poznamenal Hood. "Jaké byly na těch memorandech časové údaje, Miku?"

"Lišily se o pár hodin. Nezdálo se, že by šlo o něco vzájemně předem domluveného, ale rozhodně se oba shodovali na velmi důrazném nesouhlasu s tou zprávou."

"Řekl bych, že nezáleží na tom, jestli Fenwick a Gable napsali ta memoranda nezávisle na sobě, nebo jestli zjistili, že sdílejí společný názor, když je četli; otázkou zůstává, jestli se dali dohromady a něco spolu zosnovali," namítl Hood.

"Co vás vede k myšlence, že něco takového udělali?" zapojil se do hovoru Herbert.

"Když jsem dneska mluvil s prezidentem, padlo Gableovo jméno," odpověděl Hood. "Gable a Fenwickův asistent Don Roedner měli za úkol informovat kongresový Výbor pro dohled nad zpravodajskou činností o té iniciativě vůči OSN."

"A to neudělali," podotkl Herbert.

"Ne, neudělali." Hood vyťukával prsty na stolní desku jakýsi pomalý rytmus. "Máme tu dvě věci," pokračoval po chvíli. "Fenwickovu činnost v New Yorku a Harpunářovu v Baku."

"Za předpokladu, že se jedná o každou zvlášť," poznamenal Herbert. "Obě ty operace ale přece jen mají jedno společné - Irán. Harpunář předtím pracoval pro Teherán."

Hood přikývl. "A co když pro něj pracuje znova?"

"Proti Ázerbájdžánu," dodal Herbert.

"Možné to je," souhlasil Rodgers. "Existují dvě oblasti, kde může hrozit konflikt mezi Íránem a Ázerbájdžánem - zásoby nafty v Kaspickém moři a hranice s Náhorním Karabachem."

"Ale proč by se Fenwick zrovna do něčeho takového zamíchal?" zeptal se Herbert. Jen proto, aby dokázal, že se Pentagon mýlí? A co potom?"

"To nevím," odtušil Hood. Pohlédl na Rodgerse. "Ujmi se toho, jdi za ním, a ať kápne božskou; nejen o tom Íránu, ale taky proč prezidentovi lhal."

"Řekněte mu, že máte informace, které mu můžete sdělit jen mezi čtyřma očima," poradil mu Herbert.

"Dobře," souhlasil Hood. "A Liz Gordonová ať vypracuje prezidentův psychologický profil; takový, který se zakládá na poznatcích z první ruky, včetně mých, a napovídá, že Lawrence přestává mít situaci pod kontrolou. Jdi s tím za Fenwickem, dělej, jako že se jedná o důvěrnou záležitost. Zeptej se, jestli o tom něco slyšel."

Rodgers přikývl a vzdálil se.

Hood se obrátil k Herbertovi. "Jestli Irán chystá nějaké vojenské dobrodružství, možná už došlo na přesuny vojáků a materiálu. Národní úřad pro průzkum třeba něco zpozoroval. Už se tam Stephen Viens vrátil?"

"Jo, minulý týden."

Národní úřad pro průzkum, přísně utajená instituce, řídí činnost většiny amerických špionážních družic. Spadá pod ministerstvo obrany a pracuje v něm personál CIA, armády a občanští zaměstnanci ministerstva obrany. V září roku 1992, dvacet let po založení úřadu, byla jeho existence odtajněna. Stephen Viens se již od dob vysokoškolských studií kamarádil s Mattem Stollem, hlavním počítačovým odborníkem Operačního centra. Operačnímu centru prokázal neocenitelné služby; poskytoval mu informace v době, kdy lépe zavedená uskupení - vojenská rozvědka, CIA a Národní bezpečnostní služba - bojovala o

družicový čas. Viens byl obviněn z tajného převádění peněz na černé operace, později však byl zproštěn obvinění.

"Fajn. Podívejte se, jestli Viens na něco přišel. Úřad mohl zaznamenat nějakou činnost v Iránu, ale bez toho, že by ji chápal jako něco, co představuje bezprostřední nebezpečí."

"Hned na to jdu," odpověděl Herbert a vyjel ven.

Hood se opřel a pohlédl na telefon. Potřeboval, aby se mu ozval Orlov. Potřeboval slyšet, že Rus už tam na místě někoho má a že Battat bude v pořádku. Potřeboval slyšet, že se jim konečně podařilo zbrzdit příval špatných zpráv a že mohou začít obracet běh událostí opačným směrem.

Začít už musíme, říkal si. Něco se tam děje, něco velkého a nebezpečného. Netušil, co to je, ani kdo za tím vězí. Nevěděl, jestli kousky skládanky, které Operační centrum shromáždilo, do sebe zapadnou. Jedno však věděl s určitostí: ať jde o cokoli, musí to zarazit.

27 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 05.01

Davida Battata mrazilo a měl pocit, že se jeho hlava vznáší kdesi vysoko; srdce přitom cítil až v hrdle, jeho tlukot mu zněl v uších jako údery bucharu. Uvědomoval si, že ho někam odvážejí. Nad sebou měl obličeje, kolem se míhala světla. Pak cítil, jak ho zvedají. Uložili ho na lůžko, v něm však stále přetrvával dojem, že se pohybuje kamsi dopředu. Připoután nebyl, jen po stranách lůžka viděl kovové ohrádky.

Zavřel oči; nevěděl, co se s ním stalo. Vzpomínal si, že se na velvyslanectví probudil zpocený a roztřesený horečkou. Moore s Thomasem ho odnesli do auta, a pak už určitě spal. Ještě si také uvědomoval, že se probral na nemocničním vozíku.

Slyšel, jak se kolem něj pohybují lidé. Rozkašlal se a otevřel oči. Dolů na něj shlížel bělovlasý muž.

"Pane Battate, slyšíte mě?" zakřičel.

Battat přikývl.

"Teď vás svlékneme a dáme vám nemocniční košili," hovořil muž dál. "Pak dostanete infuzi; rozumíte mi?"

Battat opět přikývl. "Co... se stalo?"

"Jste nemocný," řekl mu lékař; k Battatovi přistoupili dva ošetřovatelé, zvedli ho a začali ho svlékat. "Máte hodně vysokou horečku. Musíme ji srazit."

"Dobrá," pronesl Battat; co jiného se dalo říct? Vzpouzet se nemohl, i kdyby chtěl. Nechápal však, jak mohl onemocnět. Přece se předtím cítil naprosto v pořádku.

Lékařský tým se mu věnoval několik minut; Battat si ne zcela jasně uvědomoval, co s ním provádějí, jen to, že jím strkají sem a tam, všelijak ho obracejí a šťouchají do něj. V pravé paži, blízko lokte, ucítil štípnutí, a potom už žádnou bolest nevnímal. Chvěl se a byla mu zima, podušku měl přitom promáčenou potem; ten rychle zteplal horkostí, vyvolanou horečkou. Hlava mu klesla a poduška zdusila zvuky kolem -řeč lidí i zvuky jejich činnosti. Znovu zavřel oči a nechal mysl bloudit, kam se jí zachtělo.

Zanedlouho nastalo ticho a tma. Začalo mu být trochu tepleji a ulevilo se mu. I bušení v uších ustalo. Byl vzhůru, avšak myšlenkami jako kdyby stále bloudil v říši snů. Mysl si vybavovala události posledních dnů. Valily se na něj krátké, míhavě rozplizlé vidiny, obrazy velvyslanectví v Moskvě, cesty do Baku, mořského břehu, náhlá bolest, když byl přepaden. Nevnímal běh času ani nemocniční pokoj, přetrvával jen jakýsi podivný, nikterak nepříjemný dojem, že je kamsi unášen. Do té infuze museli něco přidat. Něco, díky čemu se v něm všechno uvolňuje a vyvolává pocit lehkosti.

Potom uslyšel, jak cosi klaplo; znělo to jako cvaknutí natahovaného kohoutku zbraně. Otevřel oči. Nalevo od lůžka viděl okno, to však bylo zavřené. Vrhl pohled směrem k nohám postele. Když se tam díval minule, byly dveře dokořán; teď ne - musel je zavřít lékař nebo sestra. V pokoji panovalo hlubší ticho než předtím. Opět oči zavřel. Už žádné přeludy, jen tma; téměř okamžitě upadl do bezesného spánku.

Cvaknutí se ozvalo znovu. Ten zvuk ho probudil; uviděl, že dveře zůstávají zavřené. Nyní však v pokoji někdo byl. Battat rozeznal temnou postavu, stojící přede dveřmi. Černě se rýsovala na pozadí ještě hlubší temnoty.

Nebyl si jistý, zda bdí.

"Ahoj," řekl. Slyšel svůj hlas; je tedy vzhůru.

Stín se pomalu pohnul směrem k němu. To se určitě někdo přišel podívat, jak mu je.

"To je v pořádku," dostal ze sebe tiše; jazykem ještě náležitě nevládl. "Můžete klidně rozsvítit, já nespím."

Postava mlčela. Battat nedokázal rozpoznat, jestli je to muž či žena, jen to, že ten člověk má na sobě něco jako lékařský plášť. A že drží cosi dlouhého a tenkého. Ta věc, jejíž obrys Battat viděl u boku postavy, vypadala jako nůž.

"Mluvíte anglicky?" zeptal se.

Na stěně za Battatem byl monitor; zelený přísvit postavu matně osvětloval. Zastavila se vedle jeho lůžka. Je to muž. A nepochybně drží v ruce nůž. Dlouhá čepel se blyštěla v tlumeném světle.

"Co má tohle být?!" Do Battatovy obluzené mysli, jakoby omámeně plovoucí v mlze, začalo pronikat vědomí, že ten člověk není lékař.

Pokusil se pohnout, paže však měl ztěžklé jako pytle mokrého písku.

Mužova ruka se pohnula dozadu.

"Pojďte sem někdo!" Battat chtěl křičet, ale jeho úsilí bylo marné. "Pomozte -!"

A pak muž zmizel.

Vzápětí se z podlahy ozvaly jakési zvuky; tlumené hekání, přerývaná řeč a nakonec dlouhé zasténání. Pak následovalo ticho.

Battat se pokoušel zvednout na loket, paže se mu však roztřásla; klesl zpátky.

Náhle se kdosi vztyčil vedle lůžka.

"Můžou tu být další," pronesla postava. "Musíme pryč."

Ostrý hlas se silným cizím přízvukem patřil ženě. Těch lidí tu je strašná spousta, napadlo Battata.

"Myslel jsem, že tohle je soukromý pokoj," řekl.

Zena rychlými pohyby spustila ohrádku po straně lůžka, sňala z háčku láhev s infuzi a zvedla Battata do sedu; rukou mu podpírala záda.

"Dokážete jít?" zeptala se.

"Jestli mě pustíte... pochybuju, že vůbec dokážu sedět."

Zena ho uložila zpátky a odstoupila od lůžka. Byla vysoká, hubená, s širokými rameny. Teď viděl, že má na sobě policejní uniformu. Přistoupila k oknu a roztáhla závěsy, otočila kličkou a okno otevřela. Do pokoje zavanul chladný, solí nasycený větřík. Žena vyhlédla ven; potom šla ke dveřím, z háčku za nimi strhla koupací plášť a vrátila se k lůžku. Znovu Battata posadila a plášť mu přehodila přes ramena.

"Co to děláte?" vypravil ze sebe; bez infuze v paži se mu zdálo, že dokáže okolí vnímat líp. A také ho bolela hlava od toho, jak se posadil.

"Teď žádné řeči."

"Ale počkejte, co -"

"Zabili vaše společníky a pokoušejí se zabít i vás," odbyla ho úsečně.

"Že je zabili?"

"Tiše!" zasyčela.

Battat zmlkl.

Pomohla mu vstát; znovu ho rozbolela hlava.

Žena chvatně sebrala jeho šaty, potom ho levou paží vzala kolem ramen a pomáhala mu k oknu. Oba se tam potácivé, s námahou vlekli a Battat se snažil srovnat si v hlavě, co mu právě řekla. Ze jsou Moore a Thomas mrtví? Jestli ano, musel to být Harpunář; možná si myslel, že vědí víc, než skutečně věděli. Ale jestli jsou mrtví, kdo mu potom poslal na pomoc tuhle ženu? A jak si může být jistý, že nepracuje pro Harpunáře? Třeba ho odvádí někam, kde ten zabiják svou práci dokončí.

Současně však pochopil, že jí může důvěřovat; věděl, že v tuto chvíli a v tomto stavu se nezmůže na jakýkoli odpor. A ta žena s ním zachází ohleduplně. Kdyby chtěla, aby zemřel, mohla ho zabít už tam na posteli. Nebo mohla nechat tamtoho vetřelce, aby ho zabil on.

Když došli k oknu, žena ho vyzvala, aby se opřel o parapet. Uposlechl, avšak přesto zavrávoral; stále ho podpírala, aby se udržel rovně, protáhla se kolem něj a seskočila. Nehlučně dopadla mezi keře pod oknem a potom pomohla dolů i jemu. Opět ho vzala pod ramenem a oba se přikrčili; několik vteřin naslouchali.

Battat se zase roztřásl a zuby mu cvakaly. Ale aspoň byl víc při sobě než předtím. Za okamžik se hnuli dál. Měl dojem, že se vznáší a kamsi odplývá nocí. Vynořili se vzadu za nemocniční budovou a pokračovali kolem ní dál k severu. Zastavili se u jakéhosi auta; Battat si s údivem uvědomil, že na ně nečeká policejní auto, nýbrž malý černý hyundai.

Podle všeho to vůbec není policistka; nedokázal říct, jestli je to dobře nebo špatně. Žena ho uložila na zadní sedadlo a usedla za volant. V té chvíli věděl s určitostí jedno.

Pokud zůstane při vědomí, hodně brzy se dozví, kdo ta žena je.

28 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 22.03

Zrzavý muž seděl za svým širokým stolem; kancelář byla temná, až na tlumenou záři stolní lampy se zeleným stínidlem a červené světélko na telefonním přístroji; znamenalo to, že pracuje scrambler.

"Lidi se začínají vyptávat na tu Fenwickovu cestu," řekl zrzavý muž.

"Co za lidi?" zeptal se muž na druhém konci linky.

"Zpravodajci z Operačního centra."

"Operační centrum se k prezidentovi jen tak hned nedostane, nemá v rukou ty pravé provázky, za které by mohlo tahat, na rozdíl od CIA -"

"Tím si nejsem tak jistý," přerušil ho zrzavý muž.

"Co tím chcete říct?"

"Ředitel Hood prý před několika hodinami požádal prezidenta o soukromou schůzku, a prezident mu vyhověl."

"O tom vím."

"A víte taky, o čem mluvili?"

"Ne. Řekl bych, že o něčem dalším kolem té záležitosti se Spojenými národy. Máte důvod myslet si něco jiného?"

"Paul Hood včera večer krátce hovořil s první dámou. Zkontroloval jsem si jeho spis. Znali se už dřív," odpověděl zrzavý muž.

"Tak, že by se nám to mohlo hodit?"

"To ne; bylo to platonické. Ale možná si všimla, že se prezident nějak změnil; třeba o tom Hoodovi něco řekla. Prostě nevím."

"Aha."

Následovala dlouhá chvíle ticha. Zrzavý muž vyčkával. Nenadálý vstup Operačního centra na scénu ho znepokojoval. Ostatní agentury byly pod dohledem. On i jeho společníci počítali s jakýmsi přechodným obdobím mezi

rezignací Paula Hooda a převzetím řízení Operačního centra generálem Rodgersem, s tím, že si centrum bude hledět svých záležitostí. To se bohužel nestalo. Ale s tím, jak se blíží hodina H, spuštění té operace v zahraničí, si nemohou dovolit, aby jim někdo koukal na prsty. Harpunář zařídil vše, co se týkalo jeho; oni zase musí totéž udělat zde.

"Ta ostatní dokumentace je připravená?"

Zrzavý muž se podíval na hodinky. Takhle zblízka už opravdu potřeboval brýle, ale odmítal si to přiznat. Vůbec si odmítal přiznat spoustu věcí. Maličko natočil zápěstí. "Bude tak do hodiny."

"Dobrá. Nechci proti Operačnímu centru podnikat něco přímo, na to není čas. A bez pečlivého naplánování bychom mohli nadělat víc škody než užitku."

"S tím souhlasím," řekl zrzavý muž.

"Takže budeme pokračovat podle plánu. Jestli Operační centrum Fenwicka nebo prezidenta sleduje, a nemá přitom jasno o našich skutečných úmyslech, aspoň je to tam trochu zaměstná. Jen se postarejte, ať Fenwick neřekne nebo neudělá něco, z čeho by se Operační centrum dozvědělo víc."

"Rozumím," řekl zrzavý muž. "Fenwickovi to vyřídím."

Muž na druhém konci poděkoval a zavěsil.

Ryšavec položil sluchátko do vidlice; za chvilku Fenwickovi zavolá. Tohle je vážná věc, jaká nemá obdoby. Potřeboval trochu času na to, aby si znovu připomněl, že toto vše se děje z dobrého důvodu: je třeba zaručit, že Spojené státy přežijí nové tisíciletí.

Navzdory tomuto menšímu zádrhelu všechno pořád ještě šlo tak, jak si to naplánovali. Do kanceláře mu již dříve telefonovali reportéři a vyptávali se na tu novou iniciativu vůči OSN, iniciativu, o které zřejmě věděl jen prezident. Členové Výboru pro dohled nad zpravodajskou činností, a dokonce ani lidé z OSN se o ní očividně nedozvěděli. Jeden zvlášť neodbytný televizní reportér volal dokonce dnes večer a chtěl vědět, jestli si "to celé" prezident taky vycucal z prstu. A Red Gable, vedoucí prezidentské kanceláře, odpověděl mimo záznam takto: "Nevím, Same, fakt netuším, co s prezidentem je."

Výrok sice šel mimo záznam, Gable však věděl, že o tomto jeho náznaku, o tom, že "netuší", přesto padne při vysílání zmínka. Reportér Redovi připomněl, že tenhle týden je to už třetí případ, co prezident něco vážně popletl. Poprvé se tak stalo při jedné snídani s reportéry; tam se vyslovil k legislativě ohledně státních dotací farmářům, kterou má údajně na stole Kongres. Neměl. Podruhé, před dvěma dny, se tak stalo na tiskové konferenci; prezident se v úvodu zmínil o případu sporu ohledně občanských práv, který měl údajně ležet u Nejvyššího soudu. Žádný takový případ neexistoval. Gable ale reportérovi neřekl, že soubor dokumentů, který prezident dostal během denního hlášení, byl jiný než ten, který měl dostat. Ten pravý. Gable mu ony dokumenty podstrčil do spisů poté, co prezident pronesl na veřejnosti ona mylná prohlášení. Když si Lawrence dal přinést pravé dokumenty, nedokázal pochopit, odkud se ty falešné informace vzaly. Vyšetřování, které Gable a jeho asistenti provedli, neodhalilo nic podezřelého.

Gable se nad tím neusmíval; nemohl, situace byla příliš vážná. Ale pociťoval uspokojení - reportér i mnozí jeho kolegové chovají vážné obavy ohledně prezidentovy duševní vyrovnanosti. Do zítřka odpoledne bude mít vážné obavy už celá země. Události, které se začnou odvíjet ve světě i ve Washingtonu, měly podle plánu probíhat ve velmi pečlivě propracované návaznosti. Události, jež si každý vyloží mylně, kromě třetího a nejdůležitějšího vůdce jejich týmu: viceprezidenta. Prezident bude s naprostým přesvědčením tvrdit, že Ázerbájdžán zaútočil na íránskou vrtnou plošinu. Doporučí držet se od tohoto konfliktu stranou, protože se jedná o záležitost místního dosahu. Až Írán do té oblasti stáhne vojsko, viceprezident bude veřejně naléhat na to, aby se přikročilo k přímému zákroku. Prohlásí, že Íránu nedůvěřuje, a bude důrazně radit, aby Amerika vyslala do oblasti Kaspického moře vojenské síly. Fenwick viceprezidenta podpoří. Prohlásí, že Íránci se při

jeho schůzkách s nimi neurčitými narážkami zmiňovali o jakýchsi událostech, které jsou na obzoru. Řekne, že žádají Spojené státy, aby nic nepodnikaly, dokud oni neupevní svou moc nad zásobami nafty v té oblasti.

Íránci to samozřejmě popřou; ale nikdo v Americe jim neuvěří.

Rozpor mezi prezidentem a viceprezidentem způsobí, že veřejnost se výrazně rozdělí na dva tábory.

A až budou nalezeny mrtvoly Harpunářových íránských spolčenců, u kterých se najdou fotografie a další důkazy sabotáže - povraždí je sám Harpunář -, viceprezidentova i Fenwickova prohlášení se ukážou jako oprávněná.

Reportéři potom začnou otevřeně hovořit o prezidentově narušené schopnosti úsudku. Washington se rozezvučí jako úl různými dohady o tom, jestli prezidentovo postavení lze nadále považovat za pevné. Senátoři, jako třeba Barbara Foxová, nebudou mít jinou volbu než podporovat návrh na ústavní obžalobu. Sexuální skandály jsou jedna věc; duševní choroba znamená něco zcela jiného. Začnou se ozývat hlasy volající po Lawrenceově odstoupení, a tomu nezbude, než aby v zájmu země a jejího blaha abdikoval.

Prezidentem se stane viceprezident Cotten. Požádá Jacka Fenwicka, aby funkci nového viceprezidenta vykonával on. Kongres se za tu jeho volbu rychle postaví. Zatím se do oblasti Kaspického moře přesunou americká vojska; budou Ázerbájdžáncům pomáhat chránit jejich vrtné plošiny.

V rozvášněném ovzduší stoupajícího napětí prezident Cotten zachová pevný postoj a projeví se jako silná osobnost.

A potom se stane ještě něco dalšího. Něco, co si od Ameriky vyžádá odpověď tak rozhodnou, tak zničující, že náboženští fanatici už nikdy nenapadnou cíl, zaštítěný americkou ochranou.

Koneckonců, kariéra prezidenta za celou tuhle oběť stojí, říkal si Gable.

29 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 08.15

Když sedmačtyřicetiletý Ron Friday přiletěl do Baku poprvé, připadal si jako vržený do středověku.

Nešlo o architekturu; zastupitelské úřady se nacházely ve velmi moderní části města. Moderní budovy sem mohly být docela klidně celé přeneseny z Washingtonu, Londýna nebo třeba Tokia, anebo z kterékoli jiné moderní metropole. Baku však nebylo jako ta města, v nichž strávil tolik času. Jakmile člověk opustil velvyslaneckou čtvrť a obchodní a podnikatelské centrum města, začal výrazně pociťovat přítomnost věků; mnohé budovy tu stály již od dob, kdy Kolumbus připlul k americkým břehům.

Ne, architektura nezpůsobovala, že Baku připomínalo doby tak dávné, tak feudální; panovalo tu ovzduší jakési odevzdanosti téměř nevyhnutelnému osudu, která jako kdyby všechny doslova pohlcovala. Ázerbájdžán byl tak dlouho ovládán zvenčí - a nyní, když se lidem dostalo svobody a nezávislosti, se zdá, že postrádají motivaci, že nikam nesměřují. Nebýt petrodolarů, pravděpodobně by se propadli někam do třetího světa.

Alespoň takový dojem u Fridayho veškeré tyto okolnosti vyvolávaly. Naštěstí až bývalý příslušník armádního komanda a jeho lidé dokončí to, co tu podnikají, Ázerbájdžán nebude tak úplně nezávislý.

Friday vešel do sedmipatrového činžáku, v němž bydlel; deset let stará cihlová budova stála dva bloky od velvyslanectví. Stoupal po mramorovém schodišti. Byt měl v horním patře, ale výtahem jezdil nerad; i když sem přišel ve společnosti ostatních pracovníků velvyslanectví, kteří tu rovněž bydleli, používal schodiště. Ve výtahu je člověk ze všech stran uzavřený a zranitelný.

Ani se mu nechtělo věřit, že zde žije už téměř šest měsíců, připadalo mu to

mnohem dále, a byl docela rád, že tu brzy skončí. Ne proto, že by ho zástupkyně velvyslance Williamsonová nepotřebovala, naopak, Friday se velmi osvědčil zvláště při jejích snahách umírnit ázerbájdžánské nároky na kaspickou naftu. Dobře mu přitom posloužily zkušenosti z let, kdy pracoval jako právník pro velkou mezinárodní naftařskou společnost. Jeho skutečný šéf ho však bude potřebovat jinde, na jiném místě, kde se schyluje ke konfliktu. Postará se, aby tam byl Friday přemístěn.

Asi do Indie nebo Pákistánu; právě tam Friday také toužil jít. I tam se jedná o naftu - v Arabském moři a na rozhraní mezi Velkou indickou pouští v provincii Rádžastán a pouští Thar v Pákistánu. Ale nejen to; indický subkontinent představuje oblast, kde začne příští velká válka, možná rozpoutaná jaderným konfliktem. Friday tam chtěl být, účastnit se zásahů do politiky této oblasti. O tom snil již od studií na vysoké škole. Ode dne, kdy začal pracovat v Národní bezpečnostní službě.

Došel ke dveřím, zasunul do zámku klíč a naslouchal. Slyšel zamňoukat kočku; obvykle ho tak vítala, což pro něho znamenalo velmi dobrý důkaz, že se uvnitř nikdo neskrývá a nečeká na něj.

Národní bezpečnostní služba Fridayho naverbovala již jako studenta na právnické fakultě; jeden z jeho profesorů, Vincent Van Heusen, působil během druhé světové války jako agent Úřadu strategických služeb a po válce se v roce 1947 podílel na vypracování návrhu zákona o národní bezpečnosti, jenž se stal podkladem pro založení Ústřední zpravodajské služby.

Profesor Van Heusen objevil ve Fridaym některé z vlastností, jež měl v mládí on sám. Patřila mezi ně samostatnost; té se Friday naučil, když vyrůstal v lesích Michiganu, kde navštěvoval jednotřídku a každý víkend chodil s otcem na lov - nejen s puškou, ale také s lukem. Po absolvování Newyorské univerzity prošel výcvikem v Národní bezpečnostní službě, rok nato začal pracovat v naftařském průmyslu a současně dělal špiona. Vybudoval si kontakty v Evropě, na Blízkém východě a v oblasti Kaspického moře, a navíc dostal jména agentů CIA, působících v tamních zemích. Občas dostal příkaz dávat na ně pozor - špehovat špehy, aby byla záruka, že pracují pouze pro Spojené státy.

Ze soukromého sektoru odešel před pěti lety, když ho práce v naftařském průmyslu začala nudit. Ten se začal víc zajímat o zisky v mezinárodním měřítku než o životní zájmy Ameriky a jejího hospodářství. To však nebyl jediný důvod; soukromý sektor Friday opustil z vlasteneckých pohnutek, chtěl pro Národní bezpečnostní službu pracovat na plný úvazek. Zažil období, kdy výzvědné operace v zahraničí šly k čertu; práci agentů přímo v terénu nahradila elektronická špionáž. Vyplynulo z toho mnohem méně účinné shromažďování zpravodajských informací, prováděné v masovém měřítku, jako na běžícím pásu. Fridaymu to připadalo jako kupovat si maso na jatkách, namísto toho, aby si je člověk sám ulovil. Jídlo vyrobené na běžícím pásu nechutná tak dobře. Prožitky jsou chudší. A jak čas běží, z lovce se stává měkkota.

A stát se měkkotou neměl Friday v úmyslu, takže když mu jeho kontakt ve Washingtonu sdělil, že s ním chce mluvit Jack Fenwick, Friday se schůzkou nadšeně souhlasil. Sešli se v baru hotelu Hay-Adams, kde je nikdo nemohl sledovat; stalo se tak v týdnu, kdy probíhala inaugurace prezidenta, takže v baru popíjela spousta lidí a jich dvou si nikdo nevšímal. A tam Fenwick navrhl plán tak smělý, že jej Friday považoval za vtip. Nebo za jakousi zkoušku.

Potom Friday souhlasil se setkáním s dalšími členy skupiny. A plánu uvěřil.

Bezvýhradně uvěřil. Poslali ho sem, a zde se prostřednictvím kontaktů v Iránu spojil s Harpunářem. Irán netušil, že bude podveden, že jakmile získá záminku k zásahu v Kaspickém moři, zakročí proti němu nový americký prezident.

A Harpunář? To, co je zač, Fridaymu nevadilo. On a Harpunář úzce spolupracovali při přepadení Battata a zorganizovali dezinformační operaci proti CIA.

Friday měl ještě na sobě oděv z předchozího dne; kdyby ho někdo viděl, ten oděv podpoří legendu, kterou má pro ten případ připravenou.

Poslouží mu jako jedna z mnohých, které si za léta dokonale vypracoval jako krytí svých schůzek s agenty.

Nebo s těmi, kdo pro něj představovali cíle.

Friday byl rád, že Harpunář nasadil do nemocnice jednoho ze svých lidí jako zálohu. Představovali si, že Friday dostane oba, Moorea i Thomase, dokud budou ještě venku, jenže automobil zaparkoval tak, že ve výstřelu na Thomase překážel. Friday doufal, že se íránskému atentátníkovi podařilo vyřídit i toho druhého. Pro Fridayho by samozřejmě bylo snazší, kdyby všechny tři vyřídil rovnou na velvyslanectví, tím by se však mohl prozradit; velvyslanectví nebylo nijak velké a někdo je tam už mohl vidět. A všechno sledovaly bezpečnostní kamery. Takhle se to provedlo čistěji, snáz.

Pušky, kterou mu Harpunář dal, se Friday po střelbě zbavil. Šlo o model G3 Heckler & Koch íránské výroby. Pro případ, že by ještě nějakou potřeboval, měl k dispozici další. Pušku hodil do mělkého rybníčku nedaleko nemocnice; věděl, že místní policie oblast prohledá, bude chtít nalézt nějaké stopy, a pravděpodobně ji najde. Potřeboval, aby původ zbraně vysledovala, aby stopy vedly k Teheránu. Friday a jeho lidé chtěli mít jistotu, že se svět dozví, jak Irán dal zavraždit dva pracovníky velvyslanectví Spojených států. Iránci se samozřejmě zapřísáhnou, že to není pravda, jenže Íráncům Amerika neuvěří; Národní bezpečnostní služba se o to postará.

Íránci, kteří pracovali s Harpunářem, si spolu během několika minulých dnů telefonovali mobilními telefony; hovořili o přepadení vrtné plošiny a popisovali dvě podpěry, které je třeba zničit, "cíl jedna" a "cíl dva". Netušili, že Harpunář zařídil, aby Národní bezpečnostní úřad telefonáty odposlouchával, že se hovory nahrávaly a digitálně upravily. Cíle, o nichž Irán ci hovořili, prošly proměnou; na záznamu na páskách se těmi cíli stali pracovníci velvyslanectví, nikoli podpěry.

Harpunář pak ještě ve svém vlastním telefonátu dodal, že ta úmrtí budou varováním, jehož cílem je odradit Američany od jakéhokoli zásahu proti Íránu v chystaných válkách o naftu. Zdůraznil, že kdyby Washington trval na své účasti, dojde k atentátům na význačné americké činitele na celém světě.

Ta výhrůžka samozřejmě vyvolá odvetu. Až prezident Lawrence odstoupí, budoucí nový prezident Spojených států využije těchto dvou surových vražd k tomu, aby volal do zbraně; není to člověk, který zastává zásadu "žít a nechat žít", tak jak to dělá ten nynější - člověk ochotný spolupracovat se Spojenými národy ke škodě vlastní země. Atentáty, stejně jako útoky na vrtné plošiny, zdůrazní skutečnost, že Spojeným státům ještě zůstaly nějaké "nedodělky" z předchozího století: nutnost rozhodně, v plném rozsahu udeřit proti teroristickým režimům a teroristickým uskupením, kterým tyto režimy poskytují ochranu.

Friday vešel do bytu. Světélko záznamníku blikalo; přehrál si vzkaz, jen jeden, od zástupkyně velvyslance Williamsonové. Žádala ho, aby se hned dostavil na velvyslanectví; prý se ho pokoušela zastihnout na mobilu, ale nepodařilo se jí to.

No, ovšemže se jí to nemohlo podařit. Mobil nechal v saku, přehozeném přes židli ve vedlejším pokoji, a byl v ložnici se ženou, s níž se seznámil v baru International, takže jej tak jako tak nemohl slyšet.

Zavolal na velvyslanectví. Williamsonová se ho ani neptala, kde byl, jen mu rovnou sdělila špatnou zprávu. Toma Moorea zabil ostřelovač ukrytý před nemocnicí, Patu Thomasovi podřízl hrdlo atentátník v nemocnici.

Friday se spokojeně pousmál; vrah, vyslaný Harpunářem, tedy úkol splnil.

"David Battat se naštěstí ubránil člověku, který přišel zabít i jeho," pokračovala Williamsonová.

Fridayho výraz potemněl. "Jak?"

"Ten člověk měl podříznuté hrdlo; svým vlastním nožem."

"Ale Battat tam přece ležel nemocný, v deliriu -"

"Ano, to ležel; a v tom stavu buď ani pořádně nevěděl, co dělá, nebo se

neznal strachem; když toho vraha vyřídil, utekl z nemocnice oknem. Policie po něm pátrá. Zatím našla jen pušku, kterou byl zabit pan Moore. Nalezla ji pomocí detektoru kovu v nějakém rybníčku."

"Chápu." Zabitý atentátník neuměl anglicky, a i kdyby byl Battat jednal při jasném vědomí, nic se od vraha nemohl dozvědět. Ale to, že Battat ještě žije, Fenwicka a Harpunáře rozzuří. "Snad abych se k pátrání připojil," navrhl.

"Ne; potřebuju vás zde, na velvyslanectví. Někdo musí obstarávat spojení mezi policií v Baku a Washingtonem. Musím něco udělat s politickými dopady."

"Jakými?" zeptal se Friday nevinně. Tohle bude krása. Náramná krása.

"Policie přece nalezla pušku, kterou byl zastřelen Moore. Nechci o tom mluvit otevřenou linkou. Povím vám víc, až tu budete."

Aspoň tohle byla dobrá zpráva. Zástupkyně velvyslance dospěla k závěru, že k vraždám došlo z politických důvodů, ne náhodně.

"Už tam jdu," řekl.

"Dávejte na sebe pozor."

"To já vždycky," odtušil Friday a zavěsil. Pak vyšel ven. "To já vždycky," opakoval sám pro sebe v duchu.

30 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 08.16

Harpunář a jeho skupina dorazili k vrtné plošině těsně před rozedněním. Tři sta metrů od nejbližší ze čtyř podpěr vypnuli motory. Potom Harpunář a čtyři íránští členové skupiny vklouzli do vody. Všichni měli neoprenové obleky a bomby se stlačeným vzduchem. Ponořili se pod temnou hladinu moře a plavali k plošině.

Dva z nich měli s sebou vodotěsné váčky s brizantní trhavinou, plastifikovanou vodou. Harpunář do modrých tyčinek opatrně injekční jehlou vpravil pentanitroanilin, citlivý na teplo. Až vyjde slunce, jeho paprsky váčky zahřejí; detonaci vyvolá samotné sluneční světlo.

Ostatní dva nesli nafukovací vor; tak budou moci pod plošinou stát aspoň trochu pevně. Mnohé vrtné plošiny jsou vybaveny čidly na podpěrách a detektory pohybu na úrovni hladiny. Nejjistější způsob, jak se dostat dovnitř chráněného okruhu, byl vyhnout se podpěrám a proplavat pod detektory pohybu. Až bude trhavina dopravena na určené místo, osádka plošiny nebude mít v podstatě žádnou možnost dostat se k náložím včas.

Harpunář měl harpunu a brýle pro noční vidění. Harpunou vystřelí balíčky s trhavinou na podpěry tak, aby uvázly nahoře pod plošinou. Vzal si s sebou jen asi tucet tyčinek o průměru 2,25 centimetrů. Již dávno věděl, že ke zničení něčeho velkého není nutné použít také něco velkého. V boji holýma rukama lze protivníka odrazit mohutným, rozmáchlým úderem, avšak rychleji, účinněji a "řízeným" způsobem ho lze vyřídit tak, se mu vtlačí prst do hrdla, těsně pod hrtanem a nad klíční kostí. Nohou, zaháknutou pod kolenem, a trhnutím do strany se člověk dá složit rychleji než úderem baseballovou pálkou; a kromě toho, k odražení takového úderu stačí dostat se blízko k útočníkovi.

Íránské vrtné plošiny v Kaspickém moři jsou většinou instalované na mohutných ponořených pontonech a mají čtyři tlusté podpěry. Nahoře na podpěrách spočívá plošina. Vrtné zařízení se spouští z vrtné věže, umístěné na plošině. Zásadní pro zničení takové plošiny není rozbít podpěry, nýbrž narušit a zeslabit střed plošiny. Když se tak stane, o to ostatní se postará samotná váha zařízení. Harpunářově skupině se podařilo získat kopie technických výkresů; terorista věděl přesně, kam trhavinu dopravit.

Pod vrtnou plošinu se dostali bez nehody; pod vodou sice byla tma, na výše položených částech konstrukce podpěr se však již zrcadlily první třpytivé

záblesky rozbřesku. Harpunář pozorně sledoval objekt; dva muži nafoukli vor, druzí dva zatím připevnili pod hroty tří šípů po dvojici tyčinek trhaviny; třicet centimetrů dlouhé tyčinky pečlivě upevnili těsně k sobě páskou. Šípy se tak daly zasunout do ústí hlavně a současně se zaručilo, že tyčinky neporuší vyvážení šípů. Tohle vše by se určitě dalo snáz udělat ještě na lodi, Harpunář však chtěl balíčky s trhavinou uchovat co nejdéle v suchu. Vlhkost by sice trhavině neuškodila, ale trvalo by déle, než slunce vlhký obal zahřeje, a balíčky budou vystaveny přímému slunci jen půl hodiny. Musel dbát na to, aby byly co nejsušší - a tím také dost rozpálené -, aby explodovaly během této doby.

Šestiúhelný vor unesl šest lidí; Harpunářovi však nezáleželo na tom, aby se do něj vešlo právě šest lidí, větší rozměr potřeboval kvůli lepší stabilitě. Větším vorům také nevadí malé vlny, což bude důležité, až si Harpunář lehne na záda a začne střílet šípy. Již předem sundal z voru stříšku, aby jej odlehčil, a zbavil se i velkého obalu, ve kterém sem vor dopravili. Vyhoupl se na vor; ostatní zůstali ve vodě zavěšeni rukama za boky voru, aby byl co nejstabilnější.

Harpuna byla zhotovena z nerezové oceli a opatřena matným černým nátěrem; tak bude co nejméně odrážet sluneční paprsky. I šípy byly černé. Zbraň měla metr dlouhou hlaveň, na konci se žlutým držadlem a spouští. Z ústí hlavně vyčnívala část šípu dlouhá jen třicet centimetrů. Při normálním lovu je ke konci šípu připevněno lanko, aby si lovec mohl kořist přitáhnout; lanka však Harpunář odstranil již na lodi.

Pod plošinou byly ve výšce šestnácti metrů namontovány tlumiče hluku, desky zhotovené z tvrzené pryže a tlusté patnáct centimetrů, jež měly zajistit, aby pracovníky, ubytované na vrtné plošině, co nejméně obtěžoval rámus provázející činnost zařízení. Harpunář si podle výkresů zvolil své cíle; vystřelí dva šípy, první do tlumiče na severovýchod od vrtné věže. Ta stála v jihozápadním rohu plošiny. Až dojde k výbuchu, věž se skácí směrem k jejímu středu. Druhý šíp půjde do plošiny v místech, kam dopadne těžký střed věže. Druhá exploze, spolu s nárazem padající věže, plošinu rozrazí a ta se uprostřed zbortí. Všechno na plošině se sveze k jejímu středu a zřítí se do moře.

Třetí šíp nebude Harpunář potřebovat ke zničení plošiny, to však svým lidem neřekl.

Terorista si nasadil brýle pro noční vidění a lehl si na záda; při výstřelu z harpuny dojde ke zpětnému nárazu stejnému jako při výstřelu z brokovnice ráže 12; to s ním pořádně hodí, ale jeho rameno náraz ztlumí. Zamířil a vypálil; ozval se zvuk podobný kovově znějícímu zakašlání a šíp se nesl tmou.

Cíl zasáhl; ozval se zvuk připomínající tiché dunk, a Harpunář se rychle přemístil, aby mohl vypálit druhý šíp. I ten zasáhl cíl. Potom terorista pokynem vyzval své lidi, aby se vydali zpátky. Jakmile se ponořili, z třetího šípu stáhl pásku, uchopil jeden z vaků, které si s sebou vzali na různé věci, a tyčinky trhaviny do něj zastrčil. Pak také sklouzl do vody a následoval ostatní zpět k lodi.

Když se vrátili na palubu, hodili do moře mrtvolu Sergeje Čerkasova. Cestou sem ji popálil!, aby vypadala jako tělo člověka zabitého explozí. V Čerkasovově kapse se najdou i fotografie, pořízené z letadla. Íránci, kteří akci provedli společně s Harpunářem, žili v domnění, že vina za útok padne na Rusy a na Ázerbájdžánce.

Harpunář věděl něco jiného.

Když hodili mrtvého Čerkasova do vody, loď odplula. Ve chvíli, kdy na vrtné plošině došlo k výbuchu, byli téměř mimo dohled.

Harpunář ji pozoroval silným triedrem; spatřil obláček rudožlutého kouře pod plošinou, viděl, jak se věž zachvěla a potom se v pomalé piruetě skácela směrem ke středu plošiny. Po krátké chvíli se k lodi doneslo zdušené lupnutí první exploze.

Všichni Íránci na palubě vyrazili vítězný pokřik. Zvláštní, pomyslel si

Harpunář; i když si myslí, že tohle zde dělají pro dobro své země, radují se ze smrti nejméně stovky svých krajanů.

Okamžik předtím, než věž dopadla, explodoval i druhý balíček. Harpunář vystřelil obě nálože na místa, kde vybuchnou téměř současně. Bylo třeba zabránit tomu, aby náraz při pádu věže druhý ze šípů vyrazil z pryžového bloku a aby šíp i s trhavinou spadly do vody. Objevil se druhý obláček rudožlutého kouře, avšak kácející se věž jej při dopadu rozehnala do všech stran; udeřila do plošiny se slabě slyšitelným chrupnutím. Do ranní oblohy vylétly trosky a zaplašily racky, kroužící v blízkosti plošiny.

Celá konstrukce se zachvěla; Harpunářovi ten pohled připomněl scénu, kterou viděl ještě jako dítě. Při bouři blesk rozčísl topol a ten se skácel na elektrické vedení; dopadl na dráty, zhoupl se do výše a klesl zpátky. Dráty okamžik vydržely, potom se prověsily a urvaly se z obou stožárů. Přesně něco podobného se stalo zde. Když věž dopadla na plošinu, ta ještě okamžik vydržela, pak však ocel a beton, narušené druhou explozí, povolily a plošina se prohnula dolů. Přístřešky, jeřáby, nádrže a dokonce i vrtulník začaly sklouzávat do vzniklé prohlubně. Jejich váha ještě zvýšila deformační pnutí v plošině. Harpunář i z té dálky slyšel ošklivý, kovově znějící zvuk, jak na sebe jednotlivé předměty narážely, viděl rozdrcené kusy dřeva a pláty kovu, vymrštované do vzduchu.

A potom se to stalo; plošina celou tu váhu nedokázala unést. Rozlomila se a všechno, co nesla, se zřítilo do moře. Loď byla nyní příliš daleko a Harpunář nestačil vše sledovat. Zhroucení celé konstrukce vypadalo jako vzdálený vodopád, zvlášť když kaskáda stříbřitě bílých trosek dopadla na vodu a vyvrhla do výše vlny a vodní tříšť.

Plošina zmizela pod obzorem a Harpunář viděl jen ohromnou kouli mlhy, visící ve světle nového dne.

Odvrátil se a přijímal blahopřání svých společníků; jednali s ním jako s hrdinou fotbalového zápasu, on si však připadal spíš jako umělec. Za pomoci trhaviny a malířského plátna z oceli a betonu vytvořil dílo zobrazující dokonalé zničení.

Odešel se dolů umýt. Po dokončení díla se pokaždé potřeboval umýt. Vykonal tak jakýsi symbolický akt jeho dokončení a přípravy k další tvorbě. K té dojde brzy. Velmi brzy.

Když loď dorazila do přístavu, Harpunář sdělil posádce, že potřebuje jít na břeh; chce se přesvědčit, že se ázerbájdžánská policie ještě o explozi nedozvěděla. Kdyby ano, mohla by kontrolovat připlouvající lodě, hledat případné teroristy a také očité svědky.

Íránci to považovali za dobrý nápad.

Harpunář jim řekl, že když se do pěti minut nevrátí, mají opustit přístav a vyplout na otevřené moře. Kdyby policie lidi zpovídala a bránila jim v odchodu z okolí přístavu, on si už najde způsob, jak se jí vyhnout.

Muži souhlasili a Harpunář odešel na břeh.

Za šest minut došlo v přístavu k ohromné explozi. Harpunář zastrčil do jedné z tyčinek trhaviny časovač, nastavil jej a nálož nechal v podpalubí pod jedním z lůžek. Na palubě zůstaly důkazy o útoku. Sice to bude nějakou dobu trvat, ale úřady nakonec najdou na lodi i na troskách plošiny stopy trhaviny a dojdou k závěru, že Íránci za pomoci ruského teroristy zaútočili na své vlastní zařízení. Íránci se samozřejmě budou nařčení bránit a napětí ještě vzroste. Spojené státy budou podezřívat Rusy a Íránce, že se spolčili a chtějí se zmocnit nafty v Kaspickém moři. A z toho, co přijde, nebude úniku.

Harpunář nasedl do přestříkaného skříňového automobilu a odjel z přístavu. Policie dosud nedorazila. Zatím ještě ne. V tuto denní dobu si policisté v Baku hledí hlavně řízení dopravy a vyšetřování nehod. A kromě toho se dosud nevědělo nic o tom, že na vrtnou plošinu zaútočila loď, nebo že nějaká taková loď připlula do přístavu. Na to vše dojde později, až najdou toho Rusa a až Američané pošlou družicové snímky této oblasti.

Zamířil ke Starému městu. Jel po Inšatčilarském prospektu směrem k hotelům na Bakichanov Kučasi. Před dvěma dny se v jednom z hotelů ubytoval; zapsal se pod falešným jménem, nyní byl Ivan Ganijev, poradce v oboru telekomunikací. Jméno i profesi si zvolil pečlivě; kdyby ho zastavila policie nebo celníci, mohl by tak vysvětlit, proč cestuje s technicky špičkovým vybavením. A být Rusem znamenalo další výhodu, zvlášť zde. Výhodu, která mu napomůže dostat se ven ze země, až přijde čas.

V pokoji měl šaty, cestovní potřeby i hotové peníze, a na dveře zavěsil cedulku s nápisem "Nevyrušovat". Dá si do pořádku zevnějšek, přebarví si vlasy a potom si pořádně zdřímne. Až se probudí, přidělá si falešný knír, na oči si nasadí jinak zbarvené kontaktní čočky a zavolá si taxíka, který ho odveze na nádraží; taxíkář slouží vždycky jako dobré rukojmí pro případ, že by ho odhalili a obklíčili. Z města odjede na falešný pas.

Zaparkoval automobil v uličce nedaleko nemocnice; z kapsy vytáhl balíček s dentální nití a protahoval ji hluboko mezi dvěma zuby, až se mu ústa naplnila krví. Vyplivl ji na podlahu kabiny, na přístrojovou desku a na sedadlo. Pomocí nitě se krvácení vyvolá nejsnáze; přitom nezůstanou otevřené rány, které by ho mohly prozradit, kdyby ho policie zastavila a prohlížela, jestli není zraněn. Nijak moc krve nebylo třeba, jen stopy, které najdou soudní lékaři. Když byl hotov, hodil do palivové nádrže plastový mikročip a víčko zašrouboval.

Když byl hotov i s touto "výstrojí" auta, sebral baťůžek s telefonem Zet-4 a odešel. Až úřady automobil najdou, objeví uvnitř také důkazy ukazující na spojení mezi tímhle vozem a Íránci -jejich otisky prstů na volantu, na přihrádce pod přístrojovou deskou a na klikách dveří. Usoudí, že jeden nebo víc jich uniklo. Krev napoví, že někdo z těch lidí byl zraněn. Policisté pak budou při hledání pachatele ztrácet čas prohlížením záznamů příjmů v nemocnici.

On se zatím vrátí do Moskvy. Potom opustí Rusko a dopřeje si odpočinek. Možná dovolenou v některé ze zemí, kde nespáchal žádný teroristický čin. Někde, kde ho nebudou hledat.

Někde, kde se bude moci pohodlně uvelebit v křesle a číst noviny.

A opět si vychutnávat následky, které ve světě vyvolalo jeho umění.

31 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 23.11

Paula Hooda se zmocňovaly obavy, zmatená nejistota a únava.

Bob Herbert právě dotelefonoval se Stephenem Viensem z Národního úřadu pro průzkum; Viens se zdržel v kanceláři, aby dohnal vyřizování papírů, které se během jeho nepřítomnosti nahromadily. Byl v plné práci, když jedna z družic Národního úřadu pro průzkum zaznamenala explozi v Kaspickém moři. Protože Herbert chtěl vědět, jestli se v té oblasti nepřihodilo něco mimořádného, Viens mu o explozi pověděl. Herbert pak zavolal Paulu Hoodovi.

"Podle našich záznamů se souřadnice místa té exploze shodují s polohou íránské vrtné plošiny Madžídí-2," hlásil.

"Mohlo by jit o nehodu?" zeptal se Hood.

"To zrovna prověřujeme. Od té plošiny máme nějaké slabé rádiové signály; to by znamenalo, že tam možná někdo přežil."

"Možná?"

"Spousta těchhle plošin má automatické radiomajáky k přivolání záchranných lodí. Třeba slyšíme právě tohle. Záznam pořád vypadává, takže se nedá tvrdit, jestli je to nahrávka."

"Rozumím. Bobe... mám z toho špatný pocit. Podívejte - Fenwick jde na íránský zastupitelský úřad, a pak je napadena íránská vrtná plošina."

"Já vím. Snažil jsem se mu dovolat, ale nic. Tak si říkám, jestli Národní bezpečnostní úřad o tom útoku nevěděl a jestli Fenwick nešel s tou zprávou právě na íránské zastupitelství."

"Kdyby něco takového měl, nepokusili by se Íránci útoku zabránit?"

"To není tak jisté," odtušil Herbert. "Teherán se jen třese na to, aby měl nějaký důvod k posílení své vojenské přítomnosti v Kaspickém moři. Útok Ázerbájdžánu by mu takový důvod poskytl. Nijak se to neliší od toho, co říkají historici - že Franklin Roosevelt dopustil, aby Japonci zaútočili na Pearl Harbor a my abychom měli důvod ke vstupu do druhé světové války."

"Ale nač potom všechny ty pletichy kolem prezidenta, celé to obelhávání?"

"Co třeba věrohodné popření spoluúčasti?" poznamenal zkusmo Herbert. "Tvrzení, že prezident dostává dezinformace."

"Ano, ale Jack Fenwick by něco tak velkého nepodnikl jen sám o sobě," namítl Hood.

"A proč by ne? Podplukovník Oliver North přece takovou uberoperaci během aféry Irángate uskutečnil."

"Na to by sebral odvahu leda nějaký armádní důstojník, ale ne Jack Fenwick," odporoval Hood. "Kouknul jsem se do jeho papírů. Ten chlap je pan Podpůrný systém. V Národním bezpečnostním úřadě založil podpůrné systémy podpůrných systémů. Z Kongresu vyrazil rozpočet na příští rok vyšší o patnáct procent; do CIA Kongres přihrál jen osm, a my dostali šest."

"Působivé."

"Jo, a celkově se mi nejeví jako typ chlápka, který by si na něco takového troufl. Určitě ne bez podpory."

"No, a co? Třeba ji má," poznamenal Herbert.

Do pytle, pomyslel si Hood. Třeba ji má.

Herbert pokračoval: "Uvažujte: zvýšení, co dostal, dělá dvojnásobek toho, co dostali všichni ostatní. Kdo dokáže takhle s Kongresem mávat? Prezident Lawrence určitě ne, to je hotovka. Pro rozpočtáře není dost konzervativní."

"Ne, to není," souhlasil Hood. "Bobe, zjistěte, jestli by se Matt nedostal do Fenwickových záznamů telefonických hovorů a do diáře. Podívejte se, s kým během posledních pár dní a týdnů asi tak mohl telefonovat a s kým se sešel."

"Jo; jenže z toho těžko něco vyvodíte. Šéf Národního bezpečnostního úřadu se schází prakticky s každým."

"Ano, přesně tak," odtušil Hood.

"Nějak mi uniká, co máte na mysli."

"Kdyby Fenwick jel v nějaké černé operaci, asi by se scházel se svými lidmi někde mimo svou kancelář. Asi takhle - sejde se s někým, s kým se stýkat přestal, myslím úředně, a z toho bychom možná usoudili, s kým se tedy schází potají."

"No to je nápad, Paule! Na to bych nepřišel."

"Ale tohle mě netrápí," pokračoval Hood. Cinkl telefon. "Promiňte, Bobe. Mohl byste s tímhle seznámit Mika?"

"Jo, povím mu to."

Hood zvedl sluchátko. Volal Sergej Orlov.

"Paule, dobré zprávy; máme vašeho člověka."

"Jak to myslíte - máme?" divil se Hood. Ten ruský agent měl na Battata jen dávat pozor.

"Náš agent přišel právě včas; zachránil ho, jinak by ho býval stihl osud jeho druhů. S atentátníkem je to vyřízené, zůstal tam v pokoji. Vašeho člověka vzali z nemocnice na jiné místo. Teď je tam."

"Generále - nevím, co na to říct. Děkuju."

,,,Děkuju' stačí; ale co dál? Může nám nějak pomoct dostat Harpunáře?"

"To doufám. Harpunář tam určitě pořád ještě je, jinak by býval nemusel ty lidi vylákat ven a zavraždit je. Generále - slyšel jste o tom, co se stalo v Kaspickém moři?"

"Ano, byla zničena íránská vrtná plošina. Irán z toho zřejmě obviní

Ázerbájdžánce, ať už to udělali nebo ne. Víte o tom něco víc?"

Já zatím ne, ale možná ten agent, kterého jste zachránili - jestli ten útok zorganizoval Harpunář, potřebujeme to vědět. Můžete zařídit, aby mi sem ten americký agent zavolal?"

"Můžu."

Hood Orlovovi znovu poděkoval a řekl, že bude čekat na telefonu.

Orlov měl pravdu. Podezření padne na Ázerbájdžán; právě ten má námitky proti přítomnosti Iránu na jihu Kaspiku. Právě Ázerbájdžán může z té události získat nejvíc. Jenže Harpunář většinu své činnosti prováděl ve prospěch blízkovýchodních zemí. Co když Ázerbájdžán za tím útokem není? Co když si nějaká jiná země přeje, aby to tak vypadalo?

Hood se znovu spojil s Herbertem; k hovoru přibral také Mika Rodgerse a oběma sdělil, co se právě dozvěděl. Když skončil, následovala krátká chvíle ticha.

"Z toho jsem teda jelen," prohlásil Herbert. "Potřebujeme víc informací."

"Souhlasím," řekl Hood. "Ale možná, že jich máme víc, než si myslíme."

"A jakpak to?" divil se Herbert.

"Nu, třeba tak, že Národní bezpečnostní úřad pracuje s Iránem," odtušil Hood. "A dál - máme tu cosi, co Národní bezpečnostní úřad podniká, a jde to mimo prezidenta. Máme tu teroristu, který pracuje s Íránem a v Ázerbájdžánu zabíjí agenty CIA. Dojde k útoku na íránské vrtné zařízení v blízkosti ázerbájdžánského pobřeží. Tohle je spousta informací. Možná, že si je jen nedáváme správně dohromady."

"Paule - víme, kdo z CIA první zjistil, že se Harpunář objevil v Baku?" zeptal se Rodgers.

"To ne," řekl Hood. "Vidíš, dobrá připomínka."

"Někoho seženu, ať se na to fofrem koukne," nabídl se Herbert.

Hood s Rodgersem čekali, zatímco Herbert telefonoval. Hood se snažil nalézt ve zjištěných faktech nějaký smysl, ale ta mu stále do sebe nijak nezapadala. Obavy, zmatená nejistota a únava; opravdu špatná kombinace, zvlášť u člověka po čtyřicítce. Bývaly doby, kdy celonoční práci zmákl bez problémů. Teď už ne.

Znovu se ozval Herbert. "Sehnal jsem někoho, kdo zavolá řediteli, kód Červená-jedna. Hned to budeme mít."

Kód Červená-jedna znamenal bezprostřední ohrožení národních zájmů; soupeření jednotlivých agentur šlo stranou, požadavku s kódem Červená-jedna se zpravidla vyhovovalo.

"Díky."

"Paule, znáš tu historku o Člověku, který nikdy nebyl?" zeptal se Rodgers.

"Tu z druhé světové války? Jo, četl jsem o tom ještě na střední škole. Ten člověk se během války podílel na dezinformační kampani."

"Správně. Skupina britských zpravodajců sebrala mrtvolu bezdomovce, dali mu falešnou totožnost a šoupli mu do kapes papíry, kde se psalo, že spojenci provedou invazi do Řecka, ne na Sicílii. Mrtvolu nechali někde, kde ji Němci najdou. Tím se síly Osy odvedly od Sicílie. Mluvím o tom proto, že v té operaci sehrál roli britský generál jménem Howard Tower. Představoval klíčovou osobu právě v tom smyslu, že mu taky dodávali dezinformace."

"Z jakého důvodu?"

"Hlášení generála Towera zachycovali Němci; o to se postarala britská zpravodajská služba."

"Jsem nějak mimo," ozval se Herbert. "Proč se tu bavíme o druhé světové válce?"

"Když se Tower dozvěděl, co se stalo, strčil si do ucha hlaveň pistole a zmáčkl spoušť," sdělil mu Rodgers.

"Protože ho tak zneužili?" zeptal se Hood.

"Ne; protože si myslel, že něco pohnojil," odtušil Rodgers.

"Pořád mi to nedochází."

"Paule, říkals, že prezident vypadal pořádně rozrušený, když jsi s ním

mluvil," pokračoval Rodgers. "A když jsi hovořil s první dámou, vyjadřovala se o něm, jako kdyby se měl zhroutit."

"Pravda."

"To může znamenat cokoli," namítl Herbert. "Je prezidentem Spojených států, a taková práce člověku přidává na letech."

"Moment, Bobe; Mike možná na něco kápnul," zarazil ho Hood. Cosi v něm někde uvnitř hlodalo, cosi, co nabývalo stále hrozivějších rozměrů, čím déle o tom uvažoval. "Když jsem s prezidentem mluvil, nevypadal unaveně. Vypadal znepokojeně."

"Tomu se nedivím," řekl Herbert. "Drželi ho stranou dění, a s OSN prokazatelně šlápl vedle. Nevěděl kudy kam."

"Ale je v tom ještě něco dalšího," upozornil ho Hood. "Dezinformace vyvolává kumulativní psychologické účinky. Co když věrohodné popření spoluúčasti a zmatek v úředním postupu nejsou důvodem, proč prezidenta obelhávají? Co když mají jiný důvod?"

"Třeba...?"

"Co když dezinformace nepředstavují účel, ale prostředek?" odpověděl Hood. "Což jestli se někdo pokouší Lawrence přesvědčit, že se mu věci vymykají z rukou?"

"To jako myslíte, že se někdo pokouší prezidenta Spojených států nějak obalamutit?"

"Ano.

"No, to mě budete muset hodně moc přesvědčovat, než tohle zbaštím," prohlásil Herbert. "Za prvé - tomu, kdo by něco takového opravdu zkoušel, by to nikdy nemohlo projít. Kolem prezidenta se pohybuje spousta lidí -"

"Bobe, už jsme se přece shodli na tom, že tohle je něco, co by Jack Fenwick neprováděl - pravděpodobně nemohl provádět - bez nějakého přispění," připomněl mu Hood.

"Jo, jenže k tomu, aby mu to vyšlo, by potřeboval menší armádu lidí z prezidentova nejbližšího okolí," namítl Herbert.

"Koho třeba? Vedoucího jeho kanceláře?" zeptal se Hood.

"To za prvé," souhlasil Herbert. "Tomu jde většina stejných hlášení, jaké chodí i prezidentovi."

"No dobrá; Gablea už na svém seznamu nespolehlivých osob mám. Kdo další? Koho by bylo absolutně zapotřebí k tomu, aby nějaký takovýhle plán vyšel?"

Než Herbert stačil odpovědět, ozval se jeho telefon. Ohlásil se; hovor netrval ani minutu.

"Teď nechci slyšet 'Já vám to říkal'," pronesl.

"Proč ne... oč jde?" zeptal se Hood.

"Jeden z vysoce postavených činitelů CIA ve Washingtonu dostal od Národního bezpečnostního úřadu informaci o Harpunářovi," oznámil Herbert. "Národní bezpečnostní úřad nikoho v Baku neměl - no, a tak teda upozornil CIA; a CIA poslala Davida Battata."

"O kterém Harpunář věděl, kde ho najít," dodal Rodgers. "Nezabil ho, jen něčím přiotrávil; a potom Battat posloužil k tomu, že Moore a Thomas jeli do té nemocnice."

"Podle všeho to tak vypadá," poznamenal Herbert.

"Paule, před chvilkou ses na něco ptal," řekl Rodgers. "Chtěl jsi vědět, kdo další by byl potřeba k těm psychologickým hrám, prováděným s prezidentem. Dobrá otázka, ale ne ta hlavní, na kterou potřebujeme odpověd."

"Ne? A která to je?"

"Kdo by měl největší prospěch z toho, kdyby byl prezident prohlášen za člověka s narušenou psychikou? A současně s tím - kdo má dokonalou možnost napomoci k tomu, aby k nějakým dezinformacím došlo?"

To, co v Hoodovi uvnitř hlodalo, se nyní ozývalo plnou silou. Odpověď se nabízela sama.

Viceprezident Spojených států.

32 KAPITOLA

Washington, D.C. pondělí, 23.24

Viceprezident Charles Cotten seděl v obývacím pokoji v přízemí své rezidence. Stála na Massachusetts Avenue, na doširoka se rozprostírajícím pozemku Námořní observatoře Spojených států. Do dvou viceprezidentových kanceláří to odtud bylo dvacet minut jízdy; jednu kancelář měl v Bílém domě, druhou v jeho sousedství, ve staré vládní budově Old Executive Office Building. Ze svého sídla to měl kousek pěšky k Národní katedrále. V katedrále Cotten v poslední době trávil více času než obvykle.

Modlil se.

Zaklepala asistentka, vešla dovnitř a oznámila mu, že jeho auto čeká. Poděkoval jí, vstal z koženého křesla, vyšel do dřevem obložené haly a zamířil k předním dveřím. Nahoře spala manželka a děti.

Manželka a děti. Cotten si nikdy nepomyslel, že se tahle slova stanou součástí jeho života. Jako senátor za New York všemožně vyhledával společnost žen; každou jeho novou funkci provázela známost s novou, oslňující kráskou. Tisk se o těch mladých ženách zmiňoval jako o "Cottenových bonboncích". S oblibou se žertovalo o tom, co se děje, když si Cotten spustí opasek. Později, při dojednávání příspěvků do fondu pro Muzeum moderního umění, potkal na Manhattanu Marshu Arnellovou, a všechno se změnilo. Bylo jí sedmadvacet, o jedenáct let méně než jemu. Byla malířkou a historičkou umění. Vyprávěla skupině návštěvníků o umění konce dvacátého století a o tom, jak díla reklamních grafiků, jako jsou Frank Frazetta, James Bama a Rich Corben, vymezila novou americkou vizi: sílu obrazu lidského těla a tváře, protínajících se s krajinami snů a fantazie. Cottena hlas mladé ženy, její myšlenky a optimistický pohled na Ameriku, pohled plný života, doslova hypnotizovaly.

Za čtyři měsíce se vzali.

Již téměř deset let Marsha a dvojčata, dcery, představovaly pro Charlese Cottena základ jeho života. Kolem nich se točily všechny jeho myšlenky, ony byly jeho srdcem, a Cotten nikdy nepustil ze zřetele starost o jejich budoucnost.

Ony se staly příčinou toho, že viceprezident vymyslel tenhle plán. Uchovat Ameriku pro svou rodinu.

Vycházel ze skutečnosti, že se Amerika ocitla v postavení ohroženého, a to ne pouze útoky teroristů, ačkoliv ty představovaly stále větší a velmi reálnou hrozbu. Nebezpečí, před nímž Spojené státy stojí, spočívá v tom, že se dostaly na samu hranici bezvýznamnosti. Jejich ozbrojené síly mohou zničit svět třeba několikrát po sobě; ostatní země však vědí, že to nikdy neudělají, takže se. jich nebojí. Hospodářství je poměrně silné, takové však mají i mnohé jiné země a jejich sdružení. Eurodolar sílí, nová Jihoamerická liga a její oběživo zpevňují a nabývají vlivu. Střední Amerika a Mexiko hovoří o nové konfederaci. Kanada je v pokušení zapojit se do evropského hospodářství. Tato společenství, tyto země nečelí onomu druhu podezřívavosti a nechuti, s jakým se po celém světě setkává Amerika. A důvod? Amerika je obr, kterého si všichni přejí vidět na kolenou. Ne zničeného; až moc ho potřebují jako mezinárodního policajta. Prostě ho chtějí vidět pokořeného a poníženého. Amerika se stala jakýmsi rabijátem, který se do všeho míchá - to pro nepřátele - a namyšleným Velkým bratrem pro domnělé spojence.

V dobách velké hospodářské krize nebo světové války leckoho z té druhé skupiny podobné problémy samozřejmě netrápily; provést invazi do Francie a osvobodit ji od Hitlera bylo v pořádku - ale v pořádku už nebylo přelétat nad

jejím územím při bombardování Libye, domova despoty jiného typu. Je v pořádku udržovat vojsko v Saúdské Arábii, aby ji chránilo před Saddámem Husajnem - ale není už v pořádku vzlétat s tryskovými letouny z Rijádu, aby chránily také toto vojsko.

Nepožíváme úcty a nejsme obávaní, uvažoval Cotten. To se musí změnit. A musí se to změnit dlouho předtím, než Michael Lawrence za tři roky odejde z Bílého domu. To už bude pozdě něco podniknout.

Tenhle problém samozřejmě nezpůsobil výlučně Michael Lawrence; ten je nyní pouze tím posledním, kdo nese pochodeň povýseneckého, přezíravého izolacionismu. Když Cotten působil v Senátě, získal pocit, že by měly existovaly takové Spojené státy, které jsou líp integrované se světem. Takové, jaké si přál Teddy Roosevelt. Takové, které třímají velký klacek, a nebojí se ho použít. Ale rovněž takové, které dovedou promlouvat mírným hlasem. Amerika, která umí používat diplomacii a vyvíjet hospodářský tlak. Odhodlaná k atentátům a vydírání, prováděným v tichosti, namísto vyvolávání miniválek, které jsou veřejnosti příliš na očích a narážejí na její odpor.

Když byl senátor Cotten vyzván, aby se ucházel o úřad na kandidátské listině společně s Michaelem Lawrencem, přijal. Veřejnosti se zamlouvalo Lawrenceovo heslo "Jsem pro národ", i jeho styl, jeho chápání věcí jakožto náhled člověka, jenž se vrátil z politické divočiny, aby sloužil veřejnosti. Svůj poměrně upřímně míněný, přímočarý a nezávislý způsob jednání potřeboval vyvážit někým, kdo se vyzná v zákulisí Kongresu a kuloárech moci v zahraničí.

Cotten vyšel z rezidence a nasedl do auta; šofér zavřel dveře a automobil vyjel do temné, tiché noci. Cottenovou duší zmítaly protichůdné pocity. Z toho, k čemu se on a jeho spojenci chystají, žádnou radost neměl. Vzpomínal si, jak se na ně nejprve jednotlivě obracel. Padaly zdánlivě mimochodem a nezávazně pronášené narážky. Když se jim nedostalo pozornosti, nechal celou věc být; když ano, šel dál, navazoval narážkami již určitěji vymezenými. Uvědomoval si, že takhle nějak to musí vypadat, když ženatý mužský oslovuje ženu, se kterou chce navázat známost. Zajde příliš daleko s nesprávným protějškem - a všechno může jít k čertu.

Každý z jeho společníků se do věci zapojil ze stejného důvodu: z vlastenectví. Z touhy vytvořit Ameriku, která světové společenství povede, nikoliv že na ně bude jen reagovat. Ameriku, která mír odmění prosperitou, a podněcovatele války potrestá - ne veřejným výpraskem a předváděním vlastní věrohodnosti, nýbrž tichou smrtí, která je zastihne osamělé a všemi opuštěné. Lawrence není ochoten překročit dělicí čáru mezi legální válkou a nelegální vraždou, i kdyby se tím krokem zachraňovaly životy. Avšak úsvit jedenadvacátého století není doba na válčení. Válčení plodí krátkodobé útrapy a dlouhotrvající nenávist. Svět se zmenšuje a je příliš zalidněný na to, aby na něj padaly bomby. Ať je toto všechno, co se chystá, jakkoliv odpudivé, změna musí přijít. Kvůli vlasti i kvůli jejím dětem. Kvůli jeho dětem.

Automobil rychle projížděl prázdnými ulicemi. Takhle vylidněný je v noci Washington vždycky; bdí jen špioni a pletichán. Připadalo mu divné uvažovat o sobě jako o někom takovém. Vždy se choval jako rovný chlap. Když člověk cítí vášnivé zaujetí pro nějakou věc, otevřeně se k ní postaví. Pokud nic takového necítí, nemá pravděpodobně význam ji provést. Tohle však je něco jiného. Tahle operace se musí udržet co nejvíc v tajnosti, jen mezi těmi, kdo se aktivně podílejí na jejím naplánování a uskutečnění.

A teď to přišlo, pomyslel si Cotten. Poslední etapa operace. Podle sdělení prezidentových poradců vyhlášení neexistující zpravodajské iniciativy vůči OSN prezidentem vážně otřáslo, víc než když mu Fenwick a Gable věšeli na nos všemožné další bulíky, a pak zase vše popřeli; obyčejně se tak dělo při zasedáních kabinetu nebo schůzkách v Oválné pracovně.

"Ne, pane prezidente," promlouval tichým hlasem Cotten, zdánlivě uveden do rozpaků tím, jak je prezident zmaten. "Hlášení Pentagonu, že Rusové a Číňani na sebe přes Amur střílejí z děl, se nikdy neobjevilo. Pane," pokračoval,

"neslyšeli jsme, že by ředitel FBI vyhrožoval, že odstoupí. Kdy se to stalo? Nevzpomínáte si, pane prezidente? Dohodli jsme se přece, že pan Fenwick tuhle novou informaci předá Iránu."

Otázka sdílení zpravodajských informací s Íránem byla pro konečnou fázi operace důležitá. Jack Fenwick řekl íránskému velvyslanci, že podle zpravodajských zdrojů Spojených států dojde k nějakému útoku ze strany Azerbájdžánu. Nevědí s určitostí, jaký bude jeho cíl, ale pravděpodobně půjde o teroristický útok v srdci Teheránu. Fenwick ujistil Irán, že když na ten útok odpoví odvetou, Spojené státy se budou držet stranou. Přejí si pěstovat těsnější svazky s íránskou islámskou republikou, ne jí stát v cestě, bude-li se bránit.

Na Lawrence bude ovšem vyvíjen tlak, aby se choval méně vstřícně. A až si uvědomí, kam až jeho popletenost zemi dostala, bude nucen odstoupit.

To, že Lawrence o tom setkání nic nevěděl, považoval za zcela vedlejší. Na dnešním setkání "Přísně tajná" skupina - Gable, Fenwick a viceprezident - prezidenta přesvědčí, že byl neustále o všem informován. Předloží mu memoranda, která viděl a podepsal. Ukážou mu diář, který má jeho sekretářka v počítači. Datum setkání tam uložili dodatečně, když po práci odešla domů. Pak bez průtahů přejdou rovnou k nynější krizi. Oni vkládají v prezidenta důvěru, prezident je vede. Než nastane ráno, Michael Lawrence bude nucen veřejně se zavázat k nastoupení cesty střetu se dvěma z nej nestabilnějších zemí světa.

Následujícího rána, za přispění nejmenovaných pramenů z Národního bezpečnostního úřadu, uvede, Washington Post jako hlavní zprávu dne článek o prezidentově duševním zdraví. Zaměření článku bude sice takové, aby vynikla spojitost s blamáží ohledně iniciativy vůči OSN, přinese však také exkluzivní podrobnosti o některých prezidentových stále výraznějších a v plném rozsahu doložených přehmatech. Lidé nebudou vrchnímu veliteli tolerovat nevyrovnanost a nepevný postoj, zvlášť když se chystá poslat zemi do války.

Pak už všechno půjde hodně rychle. Ústava neobsahuje ustanovení o tom, že prezident může požádat o dočasné vyvázání z povinnosti. A krátkodobé léčení duševní choroby neexistuje. Lawrence bude nucen odstoupit; nedojde-li k tomu na nátlak veřejnosti, stane se tak prostřednictvím kongresového zákona. Cotten bude prezidentem. Ozbrojené síly Spojených států bezprostředně poté zaujmou v oblasti Kaspického moře smírný postoj a ustoupí, aby se vyhnuly střetu s Iránem a Ruskem. Namísto toho se prostřednictvím zpravodajské činnosti doloží, že duchovním otcem celé operace byl v prvé řadě Irán. Teherán bude protestovat, ale důvěryhodnost vlády bude vážně narušena. Spojené státy potom diplomatickou cestou naleznou způsoby, jak umírněné síly v Íránu podnítit k tomu, aby si přivlastnily více moci. Ázerbájdžán, ušetřený drtivých úderů od Íránu a Ruska, se tak stane dlužníkem Ameriky.

Až se hrozící válečná mračna rozplynou, prezident Cotten se postará o něco dalšího. Aby se Ázerbájdžán a Amerika dělily o zásoby nafty v Kaspickém moři. Blízký východ už nikdy nebude znovu držet Spojené státy jako rukojmí, ani na velvyslanectvích, ani u čerpacích stanic.

Až bude nastolen pořádek a americký vliv a důvěryhodnost dosáhnou vrcholu, prezident Charles Cotten se obrátí k národům světa. Vyzve je, aby se k USA připojily na cestě trvalého míru a prosperity. Až lidé těchto zemí poprvé okusí svobody a prospěchu ze vzestupu ekonomiky, své vlády zapudí. Nakonec si dá říct i Čína; bude muset. Lidé jsou chamtiví, touží po majetku, a komunisté, držící se starých praktik, tam tak jako tak nakonec vymřou. Když Spojené státy přestanou Čínu popuzovat a provokovat, když její vládě vezmou možnost ukazovat na ně jako na škůdce společnosti, Peking to oslabí a vývoj nabere jiný směr.

Takový svět chce Charles Cotten pro Ameriku. Takový svět chce pro své děti. Přemýšlel o něm celá léta. Pracoval na tom, aby se jej domohl. Modlil se za něj.

A už brzy se takového světa dočká.

33 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 08.09

David Battat ležel na tvrdém dvojlůžku v malém, skromně zařízeném podkrovním bytě. Žaluzie v okně na levé straně byly sklopené, místnost se však rozjasňovala světlem, pronikajícím nyní mezi lištami.

Celý se třásl, byl však při plném vědomí. Žena - jeho únosce, hostitelka nebo zachránkyně... dosud nevěděl s jistotou, ve které z těch rolí vystupuje - byla v kuchyňce. Chystala vajíčka, uzeninu a čaj; v té chvíli zazvonil telefon.

Battat doufal, že hovor bude krátký. Jídlo pěkně vonělo, pomyšlení na čaj však bylo ještě lepší. Potřeboval se vnitřně zahřát, udělat něco, čím ten třes zastaví. Připadal si jako nemocný chřipkou; byl zesláblý a vše, co viděl nebo slyšel, pronikalo do jeho vědomí jakoby ve snu. Měl však i silný svíravý pocit v hlavě a v prsou, silnější, než jaký kdy při nějaké své nemoci zažil. Až něco sní a napije se čaje, snad bude schopen líp se soustředit a snad konečně pochopí, co se to tam v nemocnici odehrálo.

Žena přistoupila k jeho lůžku; v ruce držela sluchátko bezšňůrového telefonu. Byla vysoká asi sto sedmdesát tři centimetrů, hubený, snědý obličej jí rámovaly husté černé vlasy, sahající na ramena. Lícní kosti měla vysedlé, oči modré. Battat by se vsadil, že jí v žilách proudí litevská krev. Podala mu sluchátko.

"Někdo si přeje s vámi mluvit," řekla anglicky se silným cizím přízvukem.

"Děkuju," dostal ze sebe Battat slabým, krákoravým hlasem. Vzal si sluchátko; nezeptal se, kdo volá, stejně se to brzy dozví. "Haló?"

"David Battat?" zeptal se volající.

"Ano -".

"Davide, tady Paul Hood, ředitel Operačního centra."

"Paul Hood?" Battat byl zmaten. Operační centrum ho tu našlo a volá mu sem, aby se vyptávalo na - tamto? "Pane, moc mě mrzí, co se stalo," řekl, "ale nevěděl jsem, že Annabelle Hamptonová pracuje s -"

"Tady nejde o přepadení budovy Spojených národů," přerušil ho Hood. "Davide, poslouchejte: máme důvodné podezření, že Národní bezpečnostní úřad vám a vašim kolegům nachystal léčku."

Battatovi okamžik trvalo, než pochopil smysl toho, co Hood říká. "Ty vraždy - to že nastrojili tam? A proč?"

"To vám teď nemůžu říct. Zatím je důležité to, že jste mimo nebezpečí."

Žena k němu přistoupila s šálkem čaje a postavila jej na noční stolek vedle postele. Battat se zvedl na loket a pokoušel se posadit. Šlo to ztěžka; žena mu pomohla, silnýma rukama ho uchopila v podpaží, vyzvedla ho a opřela o čelo lůžka.

"Já potřebuju vědět tohle," pokračoval Hood. "Jestli dokážeme najít Harpunáře, myslíte, že byste nám mohl pomoct vyřídit ho?"

"Jestli existuje způsob, jak ho dostat, tak jsem připravený," odtušil Battat; už jen pomyšlení na to mu dodávalo sil.

"Fajn. Pracujeme na tom společně s ruským výzvědným týmem. Nevím, kdy dojdou nějaké další informace, ale jakmile něco budeme mít, dám vám a vaší společnici vědět."

Battat na mladou ženu pohlédl; stála v kuchyňce a lžící přendávala vejce na talířek. Když Battat pracoval naposled v terénu, Rusové byli nepřátelé. Jsou to opravdu prapodivné vztahy, všechno převrácené úplně naruby, uvažoval.

"Než zavěsím - můžete nám ještě něco o Harpunářovi povědět?" zeptal se Hood. "Cokoli, co jste snad zaslechl, když jste ho hledal? Něco, co třeba říkali Moore nebo Thomas?"

"Ne." Battat upil trochu čaje; nápoj byl silnější, než na jaký byl zvyklý, zapůsobil jako injekce adrenalinu. "Vím jen, že mě někdo začal zezadu škrtit, a dál si už pamatuju jen to, že jsem ležel na zemi. Pokud jde o Moorea a Thomase, tak ti z toho byli stejně vedle jako já."

"Protože -?"

"Harpunář mě nechal naživu," dořekl Battat.

"Za předpokladu, že to byl skutečně Harpunář," upřesnil Hood. "Poslyšte - zatím odpočívejte. Nevíme, kde se Harpunář může objevit, ani kolik času byste tak mohl mít na to, abyste se za ním vypravil. Ale potřebujeme, abyste byl připravený vyrazit."

"Budu."

Hood mu poděkoval a zavěsil, Battat odložil sluchátko na stolek. Potom se znovu napil čaje. Dosud se cítil slabý, třásl se však o trochu méně než předtím.

Žena mu donesla talířek; přihlížel, jak mu jej staví na kolena a jak na stolek rozprostírá ubrousek a klade příbor. Vypadala unaveně.

"Já jsem David Battat," řekl.

"Já vím."

"A vy jste-"

"V Baku jsem Odette Kolkerová." Její hlas dával najevo, že tím to končí; prozradil mu však dvě věci: za prvé, že není Ázerbájdžánka naverbovaná Rusy. A za druhé, její pravé jméno se nedozví. Tedy aspoň ne od ní.

"Rád vás poznávám," řekl a podával jí ruku. "A jsem vám nesmírně vděčný za to, co jste pro mě udělala."

"Není zač."

Pevně, avšak zběžně mu rukou potřásla. Battat si přitom všiml několika malých krvavých skvrn na rukávu její šedobílé policejní blůzy. Na ruce ani na předloktí však neviděl žádná, ani drobná poranění. Není to tedy její krev.

"Vy jste opravdu policistka?" zeptal se.

"Ano."

"Měla jste noční službu?"

"Ne. Na tohle mě zavolali." Maličko se pousmála. "A nemůžu to hlásit jako práci přesčas."

Battat opět trochu upil a úsměv jí oplatil. "Pak mě tedy mrzí, že vás museli budit." Odložil talířek na noční stolek a chystal se odhodit přikrývku. "Neměl bych vám okupovat postel -"

"Ne, to je v pořádku. Ani ne za hodinu nastupuju do služby. A kromě toho jsem na nečekané hosty zvyklá."

"Riziko povolání," poznamenal Battat.

"To ano," přitakala Odette. "A teď prominete, najím se. Vy byste měl taky. Najezte se a pak odpočívejte."

"Ano, jistě."

"Chcete ještě něco? Sůl nebo -"

"Ne, díky."

Odette se odvrátila a pomalu šla do kuchyňky.

Před necelou hodinou zabila člověka. Teď servíruje Battatovi snídani. Je to divný podnik. Opravdu, moc divný podnik.

34 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 00.10

"Ahoj!"

Sharonin hlas na druhém konci linky zněl chraplavě a chladně. Hood pohlédl na hodiny na počítači. "Ahoj," odpověděl; v jeho hlase zaznělo obezřelé

vyčkávání. "Děje se něco?"
"Děje. Právě jsem se vrátila z nemocnice."
"Co se stalo?"
"Krátce řečeno, Harleigh asi před hodinou a půl dostala záchvat. Zavolala jsem sanitku - na nic jiného jsem nepřišla."
"Tos udělala správně. Jak jí je?"
"Teď spí, doktor Basralian jí dal sedativum."
"Co si o tom myslí? Je to nějaká fyzická -"
"Není si jistý. Ráno udělají testy. Říkal, že traumatický zážitek se může někdy zpětně projevit fyzickým poškozením, třeba štítné žlázy; ta se zvětší. Anebo prý remise vyvolá přebytek adrenalinu. Ale stejně - nevolám ti proto, abys všeho nechal a jel se za ní podívat. Jen jsem chtěla, abys o tom věděl."
"Děkuju. Přesto tam pojedu, hned jak to půjde."
"Není třeba," odtušila Sharon. "Všechno je v klidu. Jestli se něco změní, dám ti vědět."
"Tak dobrá; když to tak chceš..."
"Chci. Jde jen o takový menší výpadek z normálu. Pověz mi, Paule - nějaký problém?" "S čím?"
"Se světem."
"Ten je pořád."
"Nejdřív jsem zkusila zavolat do hotelu, a když jsem tě nezastihla, napadlo mě, že určitě zase někde hasíš nějaký požár."
Hood nevěděl, jak si má její poznámku vyložit. Snažil se však raději za ní nic nevidět.
"Máme problém s Blízkým východem," řekl. "A může to být zlé."
"Tak to tě nebudu zdržovat. Jen se moc nehoň; už nejsi mladík. Potřebuješ pořádně spát. A děti tě potřebujou."
"Dám na sebe pozor," přislíbil Hood.
Sharon zavěsila. Když žili společně, bývala frustrovaná a zlobilo ji, kdykoli se Hood zdržel dlouho v práci. Teď, když bydlí odděleně, působí klidným a starostlivým dojmem. Nebo se snaží udržet to všechno pohromadě kvůli Harleigh. Ať je důvod jakýkoli, život si s Hoodovou rodinou smutně, krutě zažertoval.
Hoodovi však nebylo souzeno, aby mohl uvažovat nad nespravedlností toho všeho, dokonce ani nad stavem své dcery - vzápětí poté, co položil sluchátko, telefon zazvonil znovu. Hovor přišel od jiné, tentokrát vystrašené a starostlivé manželky.
Prezidentovy.

35 KAPITOLA

Petrohrad, Rusko úterý, 08.30

Generál Orlov cítil pýchu nad tím, že jeho agentka Američana zachránila. Pýchu, nikoli však překvapení.
Odette - Natálie Basovová - s ním pracovala již tři roky. Dvaatřicetiletá žena bývala odbornicí na dešifrování. Svou kariéru začala v GRU, vojenské výzvědné službě; její manžel Viktor byl důstojníkem ruských speciálních jednotek Specnaz, "special'noje naznačenije". Zahynul při operaci v Čečensku a jeho smrt Basovovou hluboce zarmoutila. Chtěla pryč od práce za stolem; protože se GRU rozpouštěla a její složky se redukovaly, Basovová šla za Orlovem a ten ji rád nasadil jako agentku do terénu. Basovová nejenže se vyznala v elektronické špionáži, ale manžel ji rovněž naučil sebeobraně, technice sistěma - orientálním bojovým uměním jednotek Specnaz, uměním, jak člověka usmrtit holýma rukama či v kombinaci se zbraní. Orlov sám se učil

základům tohoto umění jako prostředku, jak se udržet ve formě. Sistěma se nezakládala na nacvičených pohybech nebo fyzické síle; učila, že při přepadení obranný pohyb přepadeného určuje, jaký by měl být protiútok. Jestliže úder míří na pravou stranu prsou, člověk se automaticky odvrátí doprava, aby se úderu vyhnul. Tím se automaticky natočí dopředu levá strana těla, a napadený tudíž vede protiútok levou paží. A neomezí se na jediný úder; použije trojúder, třeba pěstí do brady, loktem do čelisti a švihem hřbetu ruky, to vše rychle za sebou. Mezitím zaujme postavení k dalšímu trojúderu. Protivník má obvykle šanci jen k jedinému, prvnímu úderu. Je-li protivníků víc, mají co dělat, aby uhnuli před svým padajícím společníkem, a nestačí se k útoku připojit.

Basovová tohle všechno skvěle zvládla. A v Azerbájdžánu se velmi osvědčila. Orlovovi lidé jí obstarali falešnou totožnost; v Baku pak dostala práci u policie. Ta znamenala sledování a vytěžování různých lidí, ostatních policejních důstojníků, strážných a nočních hlídačů v továrnách a na vojenských základnách. Rovněž se dozvídala, co se odehrává v kuloárech moci ve městě a v armádě. Protože to byla hezká žena, muži se s ní celkem ochotně bavili, zvláště v barech. A měli tendenci ji podceňovat.

Basovová Orlovovi sdělila, že její host je v bezpečí; o ty dva se však generál v téhle chvíli nijak zvlášť neobával, nejvíc mu leželo na srdci, jak najít Harpunáře. Basovová mu oznámila, že ve vysílačkách bakuské policie se hovoří o explozi v přístavu. Vyletěla tam do povětří jakási loď a všechny, kdo byli na palubě, výbuch zabil. Orlov by se klidně vsadil, že ta loď patřila Harpunářovi. Tohle byl celý on - zničit veškeré důkazy a s nimi i některé spolupachatele, anebo rovnou všechny. Vina za útok na vrtnou plošinu pravděpodobně padne na mrtvé z té lodi. Orlov si lámal hlavu nad tím, co to mohlo být za lidi. Ázerbájdžánci? Iráčané? Rusové? Těch, které by Harpunář mohl na takovouhle práci najmout, je spousta. Ti lidé ale nesmějí mít ani potuchy o tom, co se Harpunářovým zaměstnancům přiházívá.

Většina Orlovových lidí začala přicházet do práce v půl osmé; dvěma klíčovým členům svého zpravodajského týmu, Borisovi a Pjotrovi, generál poslal e-mail se vzkazem, aby se k němu co nejdřív dostavili. Pokud útok na vrtnou plošinu má na svědomí Harpunář, pravděpodobně se nepokusí Baku okamžitě opustit; v minulosti obvykle den či dva po útoku vyčkával, a když se konečně hnul, často cestoval přes Moskvu. Nikdo netušil, proč. Bohužel než se úřady dozvěděly, že je ve městě, vždycky zmizel. Generál Orlov si nepřál, aby k tomuhle došlo znovu. Otázkou zůstávalo, jak Harpunáře najít. A Paul Hood jim možná nevědomky poskytl k té otázce klíč.

Boris Groskij byl zamračený, šedovlasý zpravodajský veterán, kterému chyběla studená válka. Pjotr Kosov byl naopak horlivý nováček; vystudoval na Technionu v izraelské Haifě a byl nadšený tím, že pracuje v oboru, který si oblíbil, a navíc pro člověka, jenž měl podíl na průkopnické cestě do vesmíru. Groskij a Kosov vešli do generálovy pracovny minutu po sobě a posadili se na gauč naproti Orlovovu stolu; Boris pil čaj, Pjotr seděl s notebookem na kolenou.

Orlov je seznámil se situací. Groského očividně zaujala generálova zmínka o tom, že s operací v Kaspickém moři mají možná něco do činění Národní bezpečnostní úřad a CIA.

"Já chci vědět tohle: my jsme už dřív odposlouchávali telefony amerických agentů. Pronikli jsme do mnoha jejich zabezpečených linek," pokračoval Orlov.

"Dostali jsme se do většiny z nich," podotkl důrazně Groskij.

"Pokoušejí se zamezit nám to tím, že vteřinu od vteřiny obměňují signál. Ty posuny jsou vždycky v rozmezí jen několika málo megahertzů při supervysokých kmitočtech," dodal Kosov. "Na to, jak si s většinou těch posunů poradit, jsme přišli."

"Potíž je s dešifrováním vzkazů, jsou elektronicky rušené," navázal Groskij. "Americké výzvědné služby používají velmi složité kódy. Naše počítače

ne vždycky na dešifrování stačí."
"Používají titíž volající obvykle tytéž signály, tatáž schémata?" zeptal se generál Kosova.
"Obvykle ano. Jinak by došlo ke křížení a volající by se pořád jeden druhému pletli do vysílání."
"Uchováváme si záznamy těch hovorů?" zajímal se Orlov.
"Hovorů? Ano, a pracujeme na nich, snažíme se je dekódovat -" řekl Groskij.
,Já myslím signály," přerušil ho Orlov.
"Zajisté; vysíláme je na Lajku, aby po nich mohla neustále pátrat."
Lajka byla geostacionární hlídkovací družice ruského operačního centra, pojmenovaná po prvním sovětském psu, vyslaném do kosmu, umístěná vysoko nad Washingtonem. Dokázala zachycovat signály ze Spojených států, celé Evropy a z některých částí Asie.
"Takže jestli Harpunář mluvil s nějakou výzvědnou sekcí ve Washingtonu, možná, že jsme zachytili aspoň signál, když už ne obsah," řekl Orlov.
"Ano, správně," souhlasil Kosov.
"Vynikající. Jděte do záznamů počítače za poslední dva týdny. Vyhledejte komunikaci mezi Ázerbájdžánem a Národním bezpečnostním úřadem ve Washingtonu. Všechno, co zjistíte, mi pak předejte."
"I když jsme je nedešifrovali," dodal Kosov.
"Ano. Chci vědět přesně, odkud Harpunář nebo jeho lidé mohli asi tak volat."
"A až to budete vědět, co podniknete?" zeptal se Groskij.
"Zavolám do amerického Operačního centra a řeknu jim, ať si projdou všechny družicové snímky, které z té oblasti mají," odpověděl Orlov. "Harpunář musel na to místo dopravit trhavinu a lidi. Když se nám podaří přesně určit místo, kde byl, mohly by existovat i fotografie toho místa -"
"A taky klíč ke zjištění, kde mohl být," dořekl Groskij.
Orlov přikývl.
"Ty informace vám dáme co nejdřív," prohlásil snaživě Kosov. "To by teda byla pecka, kdybychom toho lumpa chytili!"
"To by teda byla," souhlasil Orlov.
Oba muži odešli. Orlov zavolal Paulu Hoodovi a o všem ho informoval.
Chycení Harpunáře by znamenalo vrchol generálovy kariéry. A víc než to - říkal si, jestli by se těsná součinnost obou operačních center nemohla změnit v cosi stále běžnějšího. Jestli by důvěra a sdílení informací nevedly k menší podezřívavosti a k větší mezinárodní bezpečnosti.
To už by byla opravdová "pecka".

36 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 00.30

"Paule, to jsem ráda, že jsem vás zastihla," řekla Megan Lawrenceová. "Myslím, že byste sem měl přijít. Něco se děje."
První dáma se ohlásila pevně znějícím hlasem, Hood ji však znal natolik dobře, aby věděl, že v jejím hlase zaznívá ono "musím být silná". Ten tón slyšel během kampaně, kdy tisk tvrdě dotíral otázkami ohledně potratu, který měla, než se poznala s prezidentem; stejně jako tehdy před lety, i nyní Megan tuto sílu dobývala ze samých hlubin své bytosti. Sesype se, teprve až to nebude nebezpečné.
"Tak mi o tom povězte," vyzval ji Hood. I on sám bude muset čerpat ze svých psychických a citových rezerv, má-li s problémem první dámy něco udělat. Hovor se Sharon jím otřásl.
"Právě jsme se chystali jít spát, když Michaelovi volal Jack Fenwick,"

začala Megan. "Nevím, co řikal, ale manžela to hrozně rozrušilo. Když spolu mluvili, měl hlas klidný, i potom, ale já viděla, jak zase dostal ten výraz."

"Jaký výraz?"

"To se těžko popisuje."

"Obezřelý a nejistý, vylekaný, pochybovačný?"

"Všechno dohromady."

Hood porozuměl; právě tohle viděl v Oválné pracovně. "Kde je prezident teď?"

"Šel dolů za Fenwickem, viceprezidentem a Redem Gablem."

"Řekl, kvůli čemu se mají sejít?"

"Ne; ale řekl, že na něj nemám čekat."

Pravděpodobně jde o situaci v Kaspickém moři. Maličká část Hoodovy mysli, ta, jež odhlédla od podezření, že se někde osnuje nějaké spiknutí, mu říkala, že nemusí jít o nic, čím by se měl znepokojovat. Na druhé straně - prezident je na schůzce s lidmi, kteří ho už předtím zkresleně informovali. Možná, že právě tohle Megan v prezidentově výrazu viděla: strach, aby se znovu neukázalo, že něco je úplně jinak.

"Paule, ať už se děje, co chce, myslím, že Michael potřebuje mít kolem sebe přátele," pokračovala Megan. "Měl by být s lidmi, které zná a kterým může důvěřovat. Ne jenom politické poradce."

V té chvíli se ozvala Hoodova asistentka Stef Van Cleefová; prý volá generál Orlov. Hood ji poprosil, aby ho u generála omluvila, že si hovor hned vezme.

"Megan, s tím souhlasím, ale nemůžu se jen tak sám od sebe pozvat na nějakou schůzku v Oválné pracovně -"

"Máte přece bezpečnostní prověření."

"Do Západního křídla, ne do Oválné pracovny," upozornil ji. Zarazil se. Jeho zrak spočinul na blikajícím světélku telefonního přístroje. Možná, že se vůbec nebude muset někam zvát.

"Paule?"

"Ano, jsem tady. Megan - poslouchejte: teď si vezmu jeden hovor, a pak půjdu do Bílého domu. Potom vám ještě zavolám na soukromou linku a povím vám, jak to pokračuje."

"Dobrá. Díky."

Hood zavěsil a ohlásil se Orlovovi. Rus ho seznámil s plánem jak najít místo, kde se Harpunář zdržuje. Také mu pověděl o zničené lodi v přístavu; vyslovil názor, že ázerbájdžánská policie najde ve vodě mrtvoly buď lidí skutečně najatých Harpunářem, nebo těch, kdo byli na loď zavlečeni, aby je policie za takové považovala.

Hood generálovi poděkoval a ujistil ho, že se mu od Operačního centra dostane veškeré spolupráce. Upozornil ho, že bude nějakou dobu mimo kancelář; kdyby měl generál nějaké nové informace, ať se obrátí na Mika Rodgerse. Zavěsil a spěchal na parkoviště; cestou se mobilem spojil současně s Herbertem a Rodgersem a seznámil je s posledním vývojem situace.

"Mám prezidenta uvědomit, že za ním jdeš?" zeptal se Rodgers.

"Ne; nechci dát Fenwickovi záminku, aby tu schůzku ukončil předčasně."

"Ale přitom dáváš Fenwickovi a jeho lidem víc času k tomu, aby jednali," prohlásil důrazně Rodgers.

"To už musíme risknout. Jestli Fenwick s Gablem chystají nějaký šach mat, chci jim poskytnout čas, aby s ním vyrukovali. Třeba je přistihneme při činu."

"Já si ale pořád myslím, že riskujeme," namítal Rodgers. "Fenwick může na prezidenta tlačit, aby jednal dřív, než stačí konzultovat ještě jiné poradce."

"Možná že právě proto je to celé takhle načasované," ozval se naléhavě Herbert. "Jestli tu jde o nějaké spiknutí, určitě chtějí, aby se to tady stalo právě teď, uprostřed noci."

"A jestli to má nějakou spojitost se situací v Kaspickém moři, prezident bude muset jednat rychle," pokračoval Rodgers.

"Podívejte, já přece souhlasím s tím, co říkáte," hájil se Hood. "A sám taky nechci dopustit, aby ti prevíti mohli předem, ještě než se tam dostanu, zpochybnit cokoli z toho, o čem tam třeba budu muset mluvit."

"Ale moc trumfů v ruce nemáte, co?" prohlásil Herbert. "Spíš žádné. O té situaci venku toho víte málo."

"To nepochybně," odtušil Hood. "Doufejme, že zanedlouho budeme vědět víc."

"No, budu se za vás modlit," poznamenal Herbert. "A když Bůh nepomůže, budu to zkoušet u někoho jiného."

"Tak díky. Zůstanu ve spojení."

Hood ujížděl pustými ulicemi. V přihrádce pod přístrojovou deskou měl pro případ nouze plechovku coca-coly; sáhl po ní a zatlačil uzávěr dovnitř. Kofein už opravdu potřeboval. I když byl nápoj zteplalý, udělal jeho žaludku dobře.

Rodgers má pravdu; Hood riskuje - ale před Fenwickem přece už prezidenta varoval. Vysledoval Fenwickův telefonát, odhalil jeho návštěvu na íránském zastupitelském úřadě, to, že Fenwick nekomunikoval se senátorkou Foxovou ani s kongresovým Výborem pro dohled nad zpravodajskou činností. Existuje tedy naděje, že se Lawrence na všechny předkládané údaje podívá opravdu důkladně. Také by si mohl udělat čas na to, aby informace nechal projít Operačním centrem, čistě pro jistotu, pro ověření jejich věrohodnosti.

Hoodovy naděje však nic neměnily na tom, že prezident je vystaven nezvykle silnému psychickému tlaku. Existoval pouze jeden způsob, jak Hood mohl získat jistotu ohledně toho, co Michael Lawrence udělá: bylo mu naprosto jasné, že do Oválné pracovny musí přijít s novými zpravodajskými poznatky. A potom se musí postarat, aby prezident všechno, co mu bude Fenwick říkat, nechal projít důkladným sítem.

A musí udělat ještě jednu věc; modlit se za to, aby se Mike Rodgers mýlil.

Aby přece jen ještě byl čas.

37 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 09.01

Maurice Charles se ubytoval ve svém malém pokoji v Hyattu; měl tu rozměrnou postel a vysoký ozdobný stolek s televizí a malým barem, nalevo stál pracovní stůl, po obou stranách postele noční stolky a v koutě naproti stolu se krčilo křeslo. Bylo tu velmi málo místa, to však Charlesovi nevadilo. Apartmány neměl rád, je v nich příliš mnoho otevřeného prostoru. Příliš mnoho míst, kde se někdo může schovat.

Nejdřív ze všeho Charles přivázal k noze pracovního stolu nylonové lano; stůl stál blízko okna. Pokoj byl ve třetím poschodí desetipatrového hotelu. Kdyby zde policisté Charlese přece jen dostihli, jen stěží by dokázali vyšplhat sem nahoru nebo slaňovat ze střechy bezhlučně. K vniknutí dovnitř tak zbývaly jen dveře. I na to byl připraven. Měl s sebou nádobky s pěnou na holení, jež ve skutečnosti obsahovaly vysoce hořlavý tekutý metanol. Když jej rozlije pod dveře a zapálí, bude hořet rychle, vyvine vysokou teplotu a ta pronásledovatele zažene. Charles tak bude mít čas zastřelit každého, kdo by na něj čekal venku před oknem, a potom slézt po laně dolů. Metanol je rovněž vysoce jedovatý; výpary z něj mohou i při krátké době působení vyvolat slepotu.

Charles rozsvítil lampu vedle postele a zatáhl těžké závěsy. Paklíčem otevřel zámek spojovacích dveří mezi svým pokojem a pokojem sousedním; tady se mu nabízela další úniková cesta pro případ potřeby. Přitáhl k nim dřevěnou židli a opěradlo zapřel pod dveřní knoflík. Může ji rychle odstranit a uprchnout, kdyby však někdo zkoušel dveře otevřít z druhé strany, bude si myslet, že jsou zamčené.

Udělat všechna tato bezpečnostní opatření mu trvalo téměř půl hodiny. Když skončil, posadil se na postel. Ze zavazadla vytáhl pětačtyřicítku a položil ji na podlahu u postele, z kapsy vytáhl švýcarský vojenský nůž a ten si dal na noční stolek. Měl s sebou také kabelu s několika plyšovými zvířátky, oblečenými do šatiček. Zvířátka koupil, když přišel do Baku poprvé. Kdyby ho vyslýchali, řekne, že hračky má pro dceru. V náprsní tašce nosil fotografie malého děvčátka; samozřejmě to nebyla jeho dcera, na tom však nezáleželo. Potom otevřel Zet-4; zbýval ještě poslední telefonát.

Ten půjde do skříňového automobilu, zanechaného na ulici. Mikročip, který Harpunář vhodil do palivové nádrže, byla dálkově odpalovaná rozbuška. Tchajwanec, jenž ji vynalezl, jí dal přezdívku "celulární telefon kamikaze"; CTK měl jedinou funkci: zachytit signál, udělat svou práci a zemřít. Mikročip v nádrži byl naprogramován tak, aby se při aktivaci ohřál na teplotu 63 stupňů Celsia. Některé čipy se dají naprogramovat tak, aby vysílaly vysoké tóny, které ruší elektronické signály, nebo dokonce matou policejní psy, jiné zase generují a vysílají silné magnetické impulzy, které způsobí, že se radary nebo navigační přístroje začnou chovat jako zblázněné.

Tenhle se roztaví a nezůstane po něm ani stopy. A zapálí palivo v nádrži. Na telefonáty, ohlašující hořící automobil, budou muset policie i hasiči reagovat okamžitě. Dorazí ještě včas, aby část vozidla stačili zachránit, a s ní i tu trochu důkazů, které tam pro ně Charles nechal, včetně stop své krve. Žárem ohně se z ní odpaří voda a zbudou jen čisté skvrny na kovové kličce dveří, na knoflíku přihrádky pod přístrojovou deskou a na ostatních částech vozidla, které neshořely. Policisté z toho vyvodí, že se zraněný terorista pokoušel automobil i s důkazy zničit, než jej opustil. Budou se domnívat, že rychlý zásah jim umožnil zachránit to, co vlastně neměli nalézt.

Charles vyťukal číslo CTK a čekal; signál zatím putoval třicet pět tisíc kilometrů do vesmíru a odrazil se zpět do ulice tři bloky odtud. V přístroji dvakrát krátce cvaklo a pak se vrátil oznamovací tón. To znamenalo, že "hovor" byl spojen. Čip byl nastaven tak, aby se od Zet-4 odpojil, jakmile se začne zahřívat.

Charles telefon zaklapl. Všechno uložil zpátky do batůžku, kromě Pětačtyřicítky. V té chvíli uslyšel sirény. Zůstaly na místě a zmlkly přesně tam, kde měly.

U hořícího skříňového automobilu.

Maurice Charles, pln pocitu nevýslovného uspokojení z dobře vykonané práce, přikročil k posledním přípravám na svůj pobyt zde. Z postele sundal jeden polštář a položil jej na podlahu mezi postel a okno, přímo před noční stolek. Potom si lehl a podíval se doprava, směrem k posteli. Lem přikrývky dosahoval téměř až k podlaze. Mezírkou viděl na přední dveře. Kdyby někdo z nějakého důvodu vešel dovnitř, Charles by viděl jeho nohy, což by zcela stačilo k tomu, aby se s takovým člověkem vypořádal.

Šaty i boty si nechal na sobě, pro případ že by musel pokoj opustit ve spěchu; ani oděv, ani boty mu nijak nepřekážely. Teď ho vlastně nerušilo nic. V takovýchto chvílích vždy prožíval největší potěšení. Doba, kdy si již vysloužil odpočinek i svůj plat.

Zanedlouho do jeho hlubokého, rovněž zaslouženého spánku nepronikal zvuk ani policejních, ani hasičských sirén.

38 KAPITOLA

Petrohrad, Rusko úterý, 09.31

V 9.22 dopoledne odeslal Pjotr Kosov generálu Orlovovi elektronickou poštou krátký soubor dat. Obsahoval seznam zakódovaných telefonátů mezi Ázerbájdžánem

a Washingtonem z posledních několika týdnů; většina z nich se uskutečnila mezi americkým velvyslanectvím a CIA nebo Národním bezpečnostním úřadem. Ruské operační centrum nedokázalo žádný z delších rozhovorů dešifrovat, ty však Orlov uměl ze svého seznamu vyškrtat; vypadaly jako naprosto běžné a nevzbuzovaly podezření, že volal zrovna Harpunář.

Vyskytly se však i jiné telefonáty z několika posledních dnů; šly z Gobustánu, vesnice jižně od Baku, do Národního bezpečnostního úřadu. Všechny pocházely z doby před útokem na vrtnou plošinu. Telefonáty z velvyslanectví do Spojených států se od telefonátů z Gobustánu poněkud lišily šířkou pásma. To znamenalo, že nešly ze stejného zakódovaného přístroje. V poznámce, připojené k souboru, Kosov psal, že sleduje i nové hovory na každé z linek.

Orlov si od toho všeho moc nesliboval. Harpunář asi sotva bude svým spojencům volat, že měl úspěch. Každý, kdo se s ním spřáhl, se o tom dozví ze svých vlastních zpravodajských zdrojů.

Samotný fakt, že v téhle záležitosti hrálo tak významnou roli zakódované spojení přes družici, však Orlova silně znepokojoval i rozlaďoval osobně; užívají přece techniku, k jejímuž rozvoji napomohly jeho lety do vesmíru, neboť byly v jistém smyslu průkopnické. To, že ji tak promyšleně a odborně zneužili takoví teroristé jako Harpunář, v něm vyvolávalo pochybnosti, jestli se měla vůbec vyvinout. Byl to argument stejný, jaký lidé vyslovují proti rozštěpení atomu; přispělo k výrobě poměrně čisté jaderné energie, navíc v hojném množství, současně však také ke zrození atomové pumy. Na tom však Orlov podíl necítil. Pouze na zneužití, k němuž došlo zde.

Na druhé straně však Boris Pasternak v románu Doktor Živago napsal: "Nemám rád lidi, kteří nikdy mravně neklesli nebo neklopýtli. Jejich ctnost je bezživotná a nemá valnou hodnotu. Život před nimi neodhalil své krásy." Pokrok musí dopustit, aby právě takoví netvoři jako Harpunář odhalili svou pravou tvář; tak se tvůrcům ukážou možnosti zneužití.

Orlov právě dokončil prohlížení materiálů, když se ozval jeho interní soukromý telefon. Volal Kosov.

"Zachytili jsme pinknutí," hlásil vzrušeně.

"Jaké pinknutí?" zeptal se Orlov. Jako pinknutí zpravodajští důstojníci označovali všechny druhy elektronického spojení.

"Stejné, jaké jsme zaznamenali jakožto vyslané z Gobustánu."

"A ten telefonát šel z Gobustánu?"

"Ne," odpověděl Kosov. "Sel z Baku do nějakého velmi blízkého místa. To místo je také v Baku."

"Jak moc blízkého?"

"Volající a přijímač byli od sebe méně než čtyři sta metrů; kratší vzdálenosti už nedokážeme zaměřit."

"Možná, že to Harpunář volal svým komplicům, kteří mají další zabezpečenou linku," dohadoval se Orlov.

"Neřekl bych," namítl Kosov. "Ten signál trval jen tři vteřiny. A zřejmě nešlo o verbální komunikaci."

"A co se tedy vyslalo?"

"Jen prázdný signál. Dali jsme do počítače kartografické údaje. Groskij ten signál segmentuje a snaží se určit přesnou polohu, odkud vyšel."

"Dobrá; dejte mi vědět, až to budete mít," přikázal Orlov.

Zavěsil a okamžitě volal Miku Rodgersovi; pověděl mu o možném propojení mezi Národním bezpečnostním úřadem a Harpunářem, a o místě, kde se Harpunář pravděpodobně skrývá. Potom zavolal Odette. Doufal, že ten Američan, kterého zachránila, už je schopen akce. Nechtěl Odette poslat proti Harpunářovi samotnou, ale kdyby musel, udělá to. Protože nejméně ze všeho stál o to, aby mu Harpunář unikl.

Když vyťukával Odettino číslo, vracela se mu naděje a zmocňoval se ho povznášející pocit. Technika, při jejímž zavedení do kosmu pomáhal, představuje skutečně dvojsečnou zbraň. Harpunář využívá zakódované spojení

přes družici k ničení životů; nyní, bude-li Orlovovi přát štěstí, bude toto spojení použito nečekaným způsobem.

Určí přesně, kde Harpunář je, a přispěje k jeho zničení.

39 KAPITOLA

Teherán, Írán úterý, 10.07

Náčelníkovi Rady vrchního velení ozbrojených sil Íránské islámské republiky zavolali domů krátce po rozednění. Teherán měl na mnoha ze svých vrtných plošin v Kaspickém moři odposlouchávací zařízení; ta elektronicky sledovala provoz cizích lodí a vojenských zařízení při pobřeží. Každé takové zařízení vysílalo v pětiminutových intervalech impulz na znamení, že stále pracuje. Náhlý výpadek bodu Čtyři se stal pro Teherán prvním signálem, že se v Kaspickém moři něco děje.

Ze základny Došan Tapeh nedaleko Teheránu okamžitě vzlétla F-14 Tomcat, jedna z deseti, zbylých ze sedmasedmdesáti, které kdysi tvořily součást šáhova moderního letectva. Pilot potvrdil, že vrtná plošina byla zničena. Do oblasti byli z transportního letounu Kawasaki C-l neprodleně vysazeni na padácích záchranáři a ženisté; k plošině se také hnaly záchranné hlídkové čluny z velitelství kaspické flotily v Bandar-e Anzali. Ženisté objevili v troskách plošiny spálená místa, svědčící o použití brizantní výbušniny. To, že úder směřoval zespodu, napovídalo, že útok přišel z ponorky, jež jakýmsi způsobem unikla sonarům. V půl desáté záchranáři nalezli něco dalšího. Mrtvolu ruského teroristy Sergeje Čerkasova.

Důstojníky vrchního velení, z nichž mnozí zastávali frakcionářská stanoviska, i ministra Islámského sboru revolučních gard, ministra zahraničí, ministra vnitra a ministra pro zpravodajství tato zpráva doslova elektrizovala. Umírnění se připojili k extremistům a v deset hodin byl vydán rozkaz: armáda íránské islámské republiky bude bránit zájmy Iránu v Kaspickém moři za každou cenu.

Prvním opatřením na moři bude protiponorková obrana; úderné čelo vytvoří letouny a vrtulníky pro boj proti ponorkám. Mobilizace byla vyhlášena rovněž námořním jednotkám v oblasti. Druhou vlnu vytvoří torpédoborce a fregaty; ty se rozmístí kolem ostatních vrtných plošin. Silám, bránícím Kaspické moře, byly urychleně dodány čínské střely Bourec.

Nad oblastí prováděly pravidelné hlídkové lety letouny čínské výroby F-6 Šen-jang ze základny v Došan Tapeh a v Mehrábádu, a do stavu nejvyšší pohotovosti byly rovněž uvedeny tři prapory vybavené raketami země-vzduch.

Mezitím íránská velvyslanectví v Moskvě a v Baku dostala příkaz upozornit vlády Ruska a Ázerbájdžánu, že po dobu, kdy se útok vyšetřuje, se jakékoli další akce proti íránským zájmům budou považovat za vyhlášení války ze strany těchto vlád. Íránským diplomatům se od obou dostalo ujištění, že ony na napadení íránského těžního zařízení nemají žádný podíl. Představitelé Moskvy a Baku k tomu ještě dodali, že zesílená vojenská přítomnost Íránu není vítaná. Obě země daly najevo, že jejich námořní síly a letectvo budou uvedeny do stavu pohotovosti a zesílí hlídkovou činnost v oblasti.

V pozdním dopoledni již vody, které až do předchozí noci poskytovaly obživu rybářům a naftařům, oplývaly čímsi dalším.

Příslibem smrti.

40 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 01.33

Orlovuv telefonát zastihl Mikea Rodgerse v jeho kanceláři. Rodgers vyslechl Rusovo sdělení a neprodleně zavolal Paulu Hoodovi do auta a seznámil ho s tím, co se o Harpunářovi dozvěděl.

"Jak moc si je generál Orlov jistý, že existuje spojitost mezi Harpunářem a Národním bezpečnostním úřadem?" zeptal se Hood.

"Na to jsem se ho ptal; prý si je hodně jistý. Jenže já si nejsem jistý, že prezident dá nějak moc na to, co si myslí nějaký ruský generál."

"Zvlášť když pár prezidentových nejvýš postavených poradců bude ty informace vyvracet," dodal Hood.

"Paule, jestli má Orlov pravdu, musíme udělat něco víc, než o tom prezidentovi jen vykládat," pokračoval Rodgers. "Národní bezpečnostní úřad se bude muset pořádně pročistit a provětrat. Nemůžeme dopustit, aby si americké zpravodajské služby najímaly teroristy, kteří ohrozili americké zájmy a zabíjeli Američany."

"Neděla li jsme snad po druhé světové válce něco podobného s německými raketovými vědci?" podotkl Hood.

"Zdůrazněme ale slova ‚po druhé světové válce'," upozornil ho Rodgers. "Německé vědce jsme nenajímali v době, kdy ještě vyvíjeli rakety pro útok na Británii."

"No, to je pravda."

"Paule, Harpunář se podílel na smrti manželky Boba Herberta," pokračoval Rodgers. Jestli jsou Orlovovy informace správné, Národní bezpečnostní úřad se z tohohle bude muset zodpovídat."

"Jo, beru na vědomí. Podívej - za chvíli jsem v Bílém domě. Pokus se obstarat mi cokoli, co budu moct použít jako podklad. Poohlédni se, jestli by Bob nevydoloval nějaké informace, kterými by se dalo podepřít Orlovovo tvrzení."

"Už na tom dělá."

Hood zavěsil; Rodgers se zvedl od stolu a z konvice na servírovacím vozíku, stojícím vzadu v kanceláři, si nalil kávu. Vozík byl z hliníku a pocházel z padesátých let. Rodgers si jej před deseti lety vybral při výprodeji věcí z Pentagonu. Říkal si, jestli někde hluboko uvnitř struktury tohoto kovu ještě doznívají ozvěny tehdejší krize. Živé diskuse a rozhodnutí týkající se Koreje, studené války a Vietnamu.

Anebo to byly diskuse o tom, na kom je řada, aby zaplatil kávu a pečivo z lístkového těsta? ptal se Rodgers sám sebe v duchu. I to samozřejmě patřilo k válce; chvíle uvolnění, oddechový čas před dalšími rozhodnutími o tom, že se udělá něco skutečného, ne teoretického. Čas potřebný k tomu, aby si lidé připomněli, že mluví o lidských životech, ne o statistice.

Zase se posadil a dal se do probírání materiálů o nejvyšších činitelích Národního bezpečnostního úřadu. Pátral po lidech, kteří měli v minulosti nějaké vztahy s Jackem Fenwickem, nebo kteří někdy vyšetřovali záležitosti týkající se blízkovýchodních teroristických skupin. Národní bezpečnostní úřad nemohl Harpunáře kontaktovat, aniž by přitom přispěl někdo z některé takové skupiny. Kdyby se ukázalo, že se Orlov nemýlí, Rodgers chtěl mít pohromadě vše, čím by mohl při čistce pomoci; čistce, jež je zbaví Američanů, kteří kolaborovali s člověkem, který vraždil Američany - muže i ženy, vojáky i civilisty.

Chystal se k odplatě, a chtěl na ni být připraven.

41 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 01.34

Bílý dům je stárnoucí památník, neustále vyžadující opravy. Ze sloupů na jihu se loupe barva a dřevo teras ve druhém poschodí je rozpraskané.

V Západním křídle, zvlášť pak v Oválné pracovně, však panuje duch neustálé obnovy. Na ty, kdo do věcí náležitě nevidí, Oválná pracovna nejsilněji působí atmosférou moci, na zasvěcence naopak vědomím, že se tu každý den v každé jeho hodině odehrává nové, napínavé drama; ať již jde o drobné, obezřelé tahy proti politickým protivníkům nebo o mobilizaci ozbrojených sil k hromadné ofenzivě spojené s možnými ztrátami, každá taková kritická situace začíná, narůstá a končí. Pro člověka, jenž žije tím, že přechytračí nějakého soupeře, a pro kterého je takové soupeření živnou půdou, anebo pro někoho, kdo si na základě nenápadně a v tichosti připravených rozhodnutí dopředu vypočítává bezprostřední nebo výhledové výsledky, představuje Oválná pracovna vrcholnou, konečnou výzvu. Tam se každých několik minut smetou figurky ze šachovnice a nabídne se možnost nové soutěže s novými pravidly. Některým prezidentům tohle přidává na letech a ubírá na životní síle, pro jiné je toto vše naopak právě takovouto živnou půdou.

Prezidentu Michaelu Lawrenceovi problémy, které mu přicházely na stůl, ještě donedávna životní sílu dodávaly. Krize, dokonce ani ty, které vyžadovaly rychlou vojenskou akci i s očekávanými možnými ztrátami, ho nezastrašovaly. To patřilo k popisu jeho práce. Prezident má za úkol minimalizovat škody, způsobené nevyhnutelnou agresí.

Za posledních uplynulých několik dnů se však cosi změnilo. Lawrence měl vždy dojem, že ať se situace stala jakkoli tíživou a stresující, přinejmenším si nad ní udržel kontrolu. Schůzkám předsedal se sebedůvěrou. V poslední době tomu tak nebylo; stěží se dokázal vůbec na něco soustředit.

S Jackem Fenwickem a Redem Gablem pracoval již mnoho let. Byli to dávní přátelé viceprezidenta, a Jacku Cottenovi prezident důvěřoval. Měl důvěru v jeho úsudek, jinak by si ho nevybral za partnera na kandidátce. Cotten byl jakožto viceprezident úzce zapojen do činnosti Národního bezpečnostního úřadu, a to víc než kterýkoli jiný viceprezident; Lawrence si to tak přál. CIA, FBI a vojenská zpravodajská služba měly po celá léta své vlastní agendy; výkonná složka vlády potřebovala mít v zahraničí své vlastní oči a uši. Lawrence s Cottenem si pro tento účel Národní bezpečnostní úřad víceméně přivlastnili. Armáda mohla stále využívat prostředky, dané stanovami Národního bezpečnostního úřadu; tyto prostředky zahrnovaly centralizovanou koordinaci a směrování technických funkcí a komunikace v rámci výzvědné činnosti americké vlády. Za Cottena se role úřadu nenápadně rozrostla, čímž se zpravodajské informace, přicházející přímo prezidentovi, rozšířily a obsahovaly více podrobností. Spíš se ale dalo říci, že Fenwickovi a viceprezidentovi přicházely dřív než prezidentovi.

Prezident upřeně zíral na otevřený notebook na svém stole; Jack Fenwick hovořil o Iránu. Z Národního bezpečnostního úřadu rychle přicházely údaje. Fenwick měl nějaká fakta a k nim spoustu předpokladů. Rovněž měl určitý náskok; dělal dojem, že kamsi směřuje, třebaže ještě nedal najevo kam.

Lawrence pálily oči a vše viděl jako v mlze. Jen obtížně se dokázal soustředit. Cítil se unavený, ale také jako rozpolcený; nevěděl, komu věřit, či vůbec čemu věřit. Jsou údaje od Národního bezpečnostního úřadu pravdivé, nebo zfalšované? Jsou Fenwickovy zpravodajské informace přesné, nebo vykonstruované?

Paul Hood podezřívá Fenwicka z obelhávání. Zdá se, že pro to má důkazy. Ale co když si právě Hoodovy důkazy nezaslouží důvěry? Hood prochází psychicky nesmírně náročným obdobím; rezignoval na místo ředitele Operačního centra, a potom se vrátil. Ocitl se přímo v epicentru krize s rukojmími v budově OSN. Rozvádí se, jeho dcera trpí závažnou posttraumatickou stresovou poruchou...

Což jestli tady svou hru hraje Hood, a ne Fenwick, uvažoval. Když předtím Fenwick dorazil do Bílého domu, přiznal, že byl na íránském zastupitelském

úřadě. Přiznal to otevřeně, prohlašoval však, že prezident byl o tom informován. Viceprezident to potvrdil, stejně jako to dosvědčoval i zápis v diáři v prezidentově počítači. A pokud jde o telefonát ohledně iniciativy vůči Spojeným národům, Fenwick rozhodně trval na tom, že on nevolal. Řekl, že Národní bezpečnostní úřad to prověří. Ze by tedy volal Hood?

"Pane prezidente?" ozval se Fenwick.

Prezident na něj pohlédl. Poradce pro národní bezpečnost seděl v křesle po levé straně stolu; Gable seděl napravo, viceprezident uprostřed.

"Ano, Jacku?"

"Není vám něco?"

"Ne; pokračujte," vyzval ho Lawrence.

Fenwick se usmál, pokývl a hovořil dál.

Prezident se poněkud napřímil; musí se soustředit na událost, kterou má před sebou. Až se touhle krizí prokouše, udělá si čas na krátkou dovolenou. Brzy. A pozve si svého přítele z dětství a parťáka při golfu, doktora Edmonda Leidesdorfa a jeho manželku. Leidesdorf byl psychiatr, spolupracující s nemocnicí Waltera Reeda. Prezident za ním nechtěl jít se svým problémem úředně, protože by se o tom dozvěděl tisk; a to by znamenalo konec Lawrenceovy politické kariéry. Ale golf spolu hráli a na plachetnici se společně plavili už dřív. Promluví si s ním na golfovém hřišti nebo na lodi; tak žádné podezření nevzbudí.

"Podle posledních zpravodajských poznatků byl na místě, kde došlo k explozi, přítomen ruský terorista Sergej Čerkasov," pokračoval Fenwick. "Tři dny před útokem na vrtnou plošinu uprchl z vězení; jeho mrtvola se našla v moři. Měla na sobě stopy popálení, odpovídající účinku výbušniny. Mrtvola byla také jen velmi málo nafouklá; Čerkasov tedy neležel ve vodě dlouho."

"Mají tuhle informaci Ázerbájdžánci?" zeptal se prezident.

"Máme zato, že ano," odpověděl Fenwick. "íránská námořní hlídka, která Čerkasova nalezla, to hlásila na pevninu otevřeným rádiovým kanálem. Tyto kanály Ázerbájdžánci běžně monitorují."

"Možná, že Teherán chtěl, aby se to dozvěděl i ostatní svět," poznamenal prezident. "Mohlo by jej to poštvat proti Rusku."

"To nelze vyloučit," připustil Fenwick. "A také nelze vyloučit, že Čerkasov pracoval pro Ázerbájdžán."

"Byl zavřený v ázerbájdžánském vězení," podotkl viceprezident. "Mohli ho propustit, aby vina za ten útok padla na něj."

"Jak jisté to je?" zeptal se prezident.

"Právě to prověřujeme u zdrojů v tom vězení; ale vypadá to nanejvýš pravděpodobně," řekl Fenwick.

"Což znamená, že místo toho, aby ten útok poštval Írán proti Rusku, se Ázerbájdžánu naopak podařilo obě země sjednotit proti sobě samému," poznamenal prezident.

Fenwick se nahnul dopředu. "Pane prezidente, musím ještě dodat tohle: máme podezření, že konečným cílem ázerbájdžánské vlády může být právě vytvoření spojenectví Ruska s Íránem."

"Proč by to ksakru dělala?" vyhrkl prezident.

"Protože v oblasti Náhorního Karabachu je v podstatě ve válečném stavu s Íránem," odpověděl Fenwick. "A jak Rusko, tak Írán důrazně prosazují nároky na některá její naftová pole v Kaspickém moři."

"Ázerbájdžán by proti žádné z těch dvou zemí neměl šanci, i kdyby vystupovala každá zvlášť," zdůraznil prezident. "Tak proč je ještě sjednocovat?"

Už když to vyslovoval, věděl, proč.

Proto, aby získal spojence.

"Kolik nafty k nám z té oblasti jde?" ptal se prezident dál.

"Letos je to až sedmnáct procent, s výhledem na dvacet v příštím roce," řekl Gable. "Od Baku máme mnohem lepší ceny než z Blízkého východu; tak to

zaručuje obchodní dohoda, kterou jsme v Baku podepsali v březnu 1993. A oni tu dohodu ze své strany velmi uspokojivě dodržují."

"Krucifix - a co ostatní země Společenství nezávislých států? Na kterou stranu se postaví, jestli dva z jeho členů budou spolu válčit?"

"Než jsem přišel sem, dovolil jsem si přikázat svým lidem, aby zavolali všem našim velvyslancům," řekl viceprezident. "Právě si přesně zjišťujeme, na které straně kdo stojí, ale předběžně se dohaduji, že to bude zhruba napůl. Pět či šest z menších, chudších republik se postaví na stranu Ázerbájdžánu v naději, že vytvoří nové společenství s podílem na penězích z nafty. Druhá polovina půjde s Ruskem z velmi podobného důvodu."

"Takže také riskujeme rozsáhlejší válku," poznamenal prezident.

"Tady je ale ve hře víc než jen možnost, že přijdeme o naftu a budeme nečinně přihlížet vypuknutí války," zdůraznil Fenwick. "Bojím se hlavně toho, aby se petrodolarů nezmocnil íránský a ruský černý trh," prohlásil.

Prezident zavrtěl hlavou. "S tímhle budu muset před Sbor náčelníků štábů."

Viceprezident přikývl. "Budeme muset jednat neprodleně. U Kaspiku je teď dopoledne; a věci půjdou kupředu hodně rychle. Jestli nás předstihnou -"

"Já vím," odtušil prezident. Náhle byl plný energie, hotov situaci řešit. Pohlédl na hodinky a potom na Gablea. "Rede, vyrozuměl byste náčelníky štábů, aby sem ve tři přišli? A vytáhněte z postele tiskového tajemníka. Toho tu chci taky." Otočil se k viceprezidentovi. "Bude třeba vyhlásit pohotovost Devětatřicátému leteckému křídlu v Incirliku a námořním silám v té oblasti."

"To bude Constellation v severním Arabském moři a Ronald Reagan v Perském zálivu, pane," sdělil mu Fenwick.

"Vyhlásím jim pohotovost," řekl viceprezident. Omluvil se a odešel do prezidentovy soukromé studovny, malé místnosti sousedící s Oválnou pracovnou. Na té straně se rovněž nacházela prezidentova soukromá toaleta a jídelna.

"Budeme také muset vyrozumět velitelství NATO," řekl prezident Gableovi. "Nechci, aby nás zdržovali, jestli se rozhodneme jednat. A budeme potřebovat kompletní informace o chemické a biologické výzbroji ázerbájdžánské armády, abychom viděli, jak daleko půjde, když se my nezapojíme."

"Ty už mám, pane," řekl Fenwick. "Disponuje značnými zásobami antraxu, metylkyanidu a acetonitrilu. Má prostředky pro odpalování střel země-země. Většina těch zásob je uskladněná v Náhorním Karabachu nebo v jeho blízkosti. Sledujeme, jestli se něco z nich někam nepřepravuje."

Prezident přikývl; v té chvíli se ozval interkom. Volala zástupkyně jeho výkonné sekretářky Charlotte Parkerová.

"Pane prezidente, rád by s vámi mluvil Paul Hood. Prý je to velmi důležité."

Nezdálo se, že Fenwick nějak zareagoval; otočil se ke Gableovi, tiše s ním hovořil a ukazoval na údaje ve svém zápisníku.

Mluví o Kaspickém moři, nebo o Hoodovi? říkal si prezident. Okamžik uvažoval. Jestli z cesty sešel Hood - ať již úmyslně nebo vlivem tlaku zvnějšku -, zjistí to; teď pro to nastal ten pravý čas, a Oválná pracovna je to pravé místo.

"Ať jde dál," řekl.

42 KAPITOLA

Petrohrad, Rusko úterý, 09.56

"Už to máme - místo, kde je Harpunář!" zakřičel Kosov.

Orlov vzhlédl; Kosov se právě vřítil do jeho kanceláře. Mladého zpravodajského důstojníka následoval Boris Groskij; tvářil se méně ponuře, než jak ho Orlov kdy viděl, sice nikterak nadšeně, ale také ne zoufale. Kosov

držel v ruce několik listů papíru.
"Kde je?" zeptal se Orlov.
Kosov hodil na Orlovův stůl tištěný výstup z počítače, až to plesklo. Byla na něm mapa s šipkou, mířící na jednu z budov. Jiná šipka ukazovala na ulici o několik bloků dál.
"Signál vyšel z jednoho hotelu v Baku," hlásil Kosov. "Odtud putoval na Sulejman Ragimov Kučasi. To je široká ulice rovnoběžná s Bakichanov Kučasi, místem, kde stojí ten hotel."
"Volal někomu na mobil?" zeptal se Orlov.
"Myslíme si, že ne," odtušil Groskij. "Sledovali jsme policejní vysílání z té oblasti, jestli se o explozi na vrtné plošině nedozvíme něco víc; přitom jsme slyšeli také o výbuchu jakéhosi skříňového automobilu na Sulejman Ragimovově. Zrovna to tam vyšetřují."
"Tohle nevypadá na shodu náhod," dodal Kosov.
"To tedy ne," souhlasil Orlov.
"Předpokládejme, že za tím vězí Harpunář," pokračoval Kosov. "Třeba ten výbuch chtěl ze svého hotelového pokoje vidět -"
"To ani zrovna nemusel, pokud jej mohl slyšet," umírňoval ho Orlov. "Ne; jestli je Harpunář v hotelovém pokoji, dá si hodně moc záležet na bezpečnostním zajištění. Dokázali bychom přesně určit polohu místa, odkud ten signál vyšel?"
"Ne," odpověděl Kosov. "Byl krátký, a naše zařízení se nedá tak jemně vyladit, aby dokázalo rozlišit výšku po úsecích menších než sedmdesát metrů."
"Můžeme sehnat plánek toho hotelu?" zeptal se Orlov.
"Ten mám," řekl Kosov, ze svazečku papírů, který držel v ruce, vytáhl jeden list a položil jej vedle mapy. Byl na něm desetiposchoďový hotel.
"Nataša se zkouší nabourat do knihy hostů," řekl Groskij. Nataša Revská byla třiadvacetiletý počítačový génius operačního centra. Jestli se jí to podaří, dá nám jména všech svobodných mužských hostů."
"Ať sežene taky jména svobodných ženských," řekl Orlov. "O Harpunářovi se ví, že používá spoustu převleků."
Groskij přikývl.
"Jste si tímhle hodně jistý?" zeptal se generál Kosova.
Kosov se předtím opíral o stůl; nyní se povojensku napřímil, hruď vypjatou. "Naprosto!" prohlásil.
"Tak dobrá; ten plánek hotelu mi tu nechte. Tohle byla moc dobrá práce. Děkuju vám oběma."
Groskij s Kosovem odešli. Orlov zvedl telefon; chtěl si o tom hotelu promluvit s Odette a potom ji tam poslat. Doufal, že ten Američan už bude dost silný na to, aby šel s ní.
Harpunář není člověk, na kterého si někdo může troufnout sám.

43 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 10.07

Odette Kolkerová právě sklízela talířky od snídaně, když se ozval telefon - pevná linka, ne mobilní telefon. Znamenalo to, že nevolá generál Orlov.
Počkala, až se zapojí záznamník. Ohlásil se kapitán Kilar, velitel jejího policejního útvaru. Když volala službu konajícímu seržantovi, že jí není dobře a že zůstane doma, kapitán nebyl v kanceláři. Nyní volal proto, aby jí sdělil, že je dobrá, pracovitá a snaživá policistka, že jí přeje brzké uzdravení a že má zůstat doma tak dlouho, jak bude potřebovat, aby se dala dohromady.
Odette se cítila provinile. Je pracovitá a snaživá. A třebaže jí bakuské oddělení městské policie platilo poměrně dobře - dvacet tisíc manatů,

rovnajících se osmi tisícům amerických dolarů -, přesčasy neplatilo. Svou práci Odette nedělala vždy jen pro bakuské oddělení městské policie. Čas, který trávila u svého počítače nebo na ulici, nezřídka patřil generálu Orlovovi. Baku bylo výchozím shromaždištěm mnoha překupníků zbraní a teroristů působících v Rusku a v bývalých sovětských republikách. Prověřování žádostí o víza, činnosti celnice a seznamů cestujících na lodích, v letadlech a vlacích jí umožňovalo mít přehled o cestách a aktivitě mnoha z těchto lidí.

Odette sklidila těch pár talířků a pohlédla na svého hosta. Američan spal a dýchal rovnoměrně; než usnul, dala mu na čelo studenou žínku, takže se již také potil méně, než když ho přivedla. Viděla odřeniny na jeho hrdle; odpovídaly otlačeninám po rdoušení. Ta událost v nemocnici očividně nebyla prvním případem, kdy se ho někdo pokoušel zabít. Na krku objevila zarudlou skvrnku; vypadá to jako vpich, říkala si. Vrtalo jí hlavou, jestli tu jeho nemoc nezpůsobila injekce nějakého viru. KGB a východoevropské zpravodajské služby tohle dělávaly dost často, zpravidla použily nějaký smrtelný virus nebo jed. Toxin se vpravil do mikroskopické kuličky; tato tělíska byla kovová, potažená cukrem, s četnými otvůrky v plášti. Injektovala se špičkou deštníku, hrotem pera nebo nějakým jiným ostrým předmětem. Než tělní tekutina vrstvičku cukru rozrušila, trvalo to několik minut, někdy i jednu až dvě hodiny. To poskytlo atentátníkovi čas, aby uprchl. Jestli tomuhle člověku někdo nějaký takový virus píchl, pravděpodobně to neudělal s úmyslem zabít ho, účelem bylo vylákat jeho kolegy ven - to úkladné přepadení v nemocnici zjevně někdo velmi dobře a promyšleně připravil.

Přesně jako přepadení, při kterém mi v Čečensku zabili manžela, uvažovala. Viktor jí byl nejen manželem, ale i milencem, učitelem, nejdražším přítelem: a ti všichni zahynuli ve chvíli, kdy Viktor zemřel na studeném, temném a opuštěném horském svahu.

Úspěšně infiltrovat do řad čečenských mudžáhidů. Po sedm měsíců dokázal získávat neustále se měnící frekvence vysílání, jímž se vzbouřenecké frakce domlouvaly. Informace zapisoval a potom ukrýval na místě, kde si je vyzvedával člen KGB a rádiem je předával do Moskvy. Po čase ten pitomý důstojník z KGB přestal být pozorný a popletl si frekvenci, kterou měl použít ke spojení s Moskvou; namísto svému nadřízenému volal rovnou do jednoho z táborů vzbouřenců. Ti důstojníka KGB zajali a mučili ho tak dlouho, až z něj dostali přiznání; pak ho zabili. Viktorovo jméno neznal, ale věděl, do které jednotky infiltroval a kdy se do ní dostal. Vůdcové vzbouřenců si dali lehce dohromady, kdo ten ruský agent je. Viktor své informace vždy nechával pod kamenem, který určitým, výrazným způsobem odštípl. Jedné noci, když byl pryč od své jednotky, údajně na hlídce, se ho zmocnilo deset mužů; odvedli ho do hor, tam mu přeřezali Achillovy šlachy a podřezali zápěstí. Než se doplazil někam, kde by se mu dostalo pomoci, vykrvácel.

Poslední vzkaz manželce napsal vlastní krví na kmen stromu - srdíčko, uvnitř s jejími iniciálami.

Odettin mobilní telefon slabě pípl. Vzala si jej z kuchyňského pultu a otočila se zády ke svému hostu. Hovořila potichu, aby ho neprobudila.

"Ano?"

"Myslím, že jsme našli Harpunáře."

To Odette zaujalo. "Kde?"

"V hotelu, nedaleko od vás," řekl Orlov. "Teď se pokoušíme přesně vysledovat jeho pokoj."

Odette tiše přistoupila k lůžku; každý večer, když odcházela z policejního velitelství, měla za povinnost odevzdat svůj služební revolver. Na nočním stolku však měla rezervní zbraň. Ta zůstávala neustále nabitá; žena, která žije sama, si musí dávat pozor, a špionka, ať už ve své zemi nebo v zahraničí, dvojnásob.

"Jaký je úkol?" zeptala se.

"Skoncovat s ním," odtušil Orlov. "Nemůžeme riskovat, že unikne."

"Rozumím," odpověděla nevzrušeně. Věřila v práci, kterou dělá; střeží zájmy své země. Nerozpakovala se zabít, pokud tím zachránila život někoho jiného. Člověk, se kterým "skoncovala" před pár hodinami, pro ni znamenal sotva víc než náhodný kolemjdoucí.

"Až zúžíme počet hostů, mezi kterými by mohl Harpunář být, konečný tah provedete vy," pokračoval Orlov. "Potom už bude všechno záležet na tom, co ten člověk udělá, jak bude jednat. Na tom, co uvidíte v jeho očích. Pravděpodobně se už vysprchoval, ale bude pořád ještě vypadat unaveně."

"No, činil se hodně, mizera," poznamenala Odette. "To já na mužském poznám."

"Nikomu z hotelového personálu nejspíš neotevře," pokračoval Orlov. "A kdybyste předstírala, že jste uklízečka nebo od hotelové ochranky, jen začne být ještě opatrnější."

"Ano, s tím souhlasím; však já už přijdu na něco, jak se dostat dovnitř a překvapit ho."

"Promluvil jsem si s naším psychologem," hovořil dál Orlov. "Jestli se vám přece jen podaří nějak se k tomu člověku dostat, pravděpodobně zachová klid, možná bude dokonce milý a projeví ochotu spolupracovat. Mohl by taky zkusit podplatit vás, nebo ve vás vzbudit pocit přehnané sebedůvěry. Zkuste dělat, že si nedáváte pozor, aby si myslel, že může zaútočit. Vůbec neposlouchejte, co bude říkat. Vyhodnoťte si situaci a udělejte svou práci. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby měl v záloze nachystané nástrahy - kanystr s benzinem ve větracím systému, nějakou výbušninu, nebo třeba jen magneziový blesk, aby vás oslepil. Mohl by to předtím napojit na vypínač, nebo mít v podpatku dálkový ovladač, něco, co by spustil, když si bude zavazovat botu. Nevíme o něm tolik, abychom mohli s určitostí říct, jak si pokoj zabezpečí."

"To je v pořádku," řekla Odette. "Já si jeho totožnost už nějak zjistím a zneškodním ho."

"Nejradši bych vás tam poslal s četou policistů," pokračoval Orlov omluvně, "ale to nedoporučuju; nějaký křik, odklonění dopravy, cokoli, co se vymyká z normálu, by ho mohlo varovat. Možná by dokonce jejich přítomnost nějak vycítil a utekl ještě dřív, než se k němu dostanete. Únikové cesty si určitě pečlivě naplánoval. Nebo může zkusit zmocnit se nějakých rukojmí."

"Rozumím. Tak dobrá. Kam se tedy zapsal?"

"Než vám to povím - jak se daří vašemu hostovi?"

"Spí." Odette pohlédla na muže na posteli. Ležel na zádech, paže podle těla. Dýchal pomalu a ztěžka. "To, co se mu stalo, bylo pravděpodobně vyvoláno uměle, podle všeho nějakou injekcí."

"Co ta jeho horečka?"

"Maličko klesla; to se spraví."

"Prima; vzbuďte ho."

"Prosím?" Orlovův příkaz ji ohromil.

"Říkám, abyste ho vzbudila," opakoval Orlov. "Vezmete ho s sebou."

"Ale to nejde!" protestovala Odette. "Vždyť se ani nedokáže postavit!"

"Však on se zvedne," odtušil Orlov. "Musí."

"Pane, tohle mi nepomůže -"

"Nepošlu vás na Harpunáře bez podpory někoho zkušeného," přerušil ji Orlov. "No... jak se to dělá, víte. Tak se do toho dejte."

Odette váhala. Jak se to dělá, opravdu věděla, Viktor ji to naučil. K chodidlům se přikládají hořící sirky. Nemocného nebo někoho zmučeného do bezvědomí to nejen vzbudí, ale bolest při chůzi ho udrží v bdělém stavu a nedovolí, aby jeho pozornost ochabla.

Znovu odmítavě zavrtěla hlavou. Operace v terénu je už sama o sobě práce pouze pro jednoho člověka; to, co se přihodilo Viktorovi, jen zdůraznilo skutečnost, jak nebezpečné je pracovat s někým dalším, byť i jen krátce. I kdyby tomu Američanovi nic nebylo, ona by s sebou stejně nikoho nechtěla. A takhle, nemocný, bude spíš překážet, než aby byl něco platný.

"Tak dobrá." Odvrátila se a vykročila ke kuchyňce. "Kde je?"

"Máme zato, že v Hyattu. Teď se snažíme dostat do hotelových počítačových záznamů; jestli se něco z těch souborů dozvíme, dám vám vědět."

"Budu tam do deseti minut. Ještě něco, pane generále?"

"No - jen tohle: skoro si vyčítám, že vás za tím člověkem posílám. Dávejte na sebe oba dobrý pozor."

"Dáme. A děkuju."

Zavěsila a mobilní telefon si zahákla za opasek. Z nočního stolku vzala pouzdro s pistolí a připevnila si je na kotník. Dlouhá sukně policejní uniformy zbraň skryje. Do pravé kapsy zastrčila tlumič. Do nemocnice si vzala vystřelovací nůž; ten stále ještě měla v levé kapse sukně. Kdyby se nehodil k sebeobraně, dá se použít aspoň k zastrašení. Kdyby ji někdo z nějakého důvodu zastavil, třeba hotelová ochranka, může říct, že jde navštívit přítelkyni - samozřejmě vymyšlenou; někoho, kdo svůj pobyt v hotelu skončil a je už pryč. Mohla by říct, že si spletla dveře, a Harpunář ji napadl. S jejím přispěním - za použití informací, které jí dal Orlov a Američané - si policie dá toho mrtvého do souvislosti s teroristickým útokem.

Nejvíc ze všeho však doufala, že nebude třeba nikomu vůbec nic vysvětlovat. Bude-li mít na své straně výhodu momentu překvapení, mohla by Harpunáře nachytat nepřipraveného.

Opatrně a po špičkách, s koleny pokrčenými, šla ke dveřím. Pod nohama jí hlasitě vrzala podlahová prkna z tvrdého dřeva. Je to divné, pomyslela si; nikdy předtím se tu nemusela chovat tiše, až do dneška tu v té posteli spala jen ona. Ne že by toho litovala. Chtěla vždy jedině Viktora.

Otevřela dveře; než vyšla, ještě se na spícího Američana ohlédla.

Neměla dobrý pocit z toho, že generála Orlova obelhává. K její profesi sice vždy neoddělitelně patřily úskok a klam, avšak Orlovovi nelhala nikdy. Naštěstí je v situaci, kdy může tak či onak jen vyhrát. Orlov se na ni za její neuposlechnutí bude zlobit - ale ne nijak moc -, i když se jí podaří Harpunáře zlikvidovat; a pokud neuspěje, Orlovovy výčitky a káráni už neuslyší.

Vyšla do chodby a potichu za sebou zavřela. Jestli tohle zkazí, pravděpodobně bude muset vyslechnout výčitky Viktorovy. Ty však bude poslouchat na věčnosti.

Usmála se. I tak by vyhrála.

44 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 02.08

Nezúčastněně se tvářící agent tajné služby otevřel dveře Oválné pracovny, vpustil Paula Hooda dovnitř a velké bílé dveře se nehlučně zaklaply. Hoodovi to klapnutí připadalo velmi hlasité; právě takový mu připadal i tlukot jeho srdce. Kráčel po koberci k prezidentovu stolu. Neměl nic, podle čeho by mohl s určitostí tvrdit, jestli Fenwick jedná na vlastní pěst, nebo jestli má společníky. Tak či onak, přesvědčit druhé o tom, že někdo je pravděpodobně zapletený do spiknutí mezinárodního dosahu, bude nesmírně obtížné.

Ovzduší v Oválné pracovně bylo nepřátelské; Hood to vycítil ještě dřív, než vůbec viděl obličeje viceprezidenta, Fenwicka i Gablea. Žádný z nich se k němu neotočil, prezident se tvářil přísně. Mike Rodgers jednou vyprávěl, jak kdysi, když nastoupil do armády, narazil na velícího důstojníka, který nasazoval velmi zvláštní výraz, jímž dával najevo, že je mu něco proti mysli: díval se na člověka tak, jako kdyby mu chtěl utrhnout hlavu a trénovat s ní výkopy od branky.

Přesně takový výraz měl nyní prezident.

Hood rychle prošel mezi křesly k prezidentovu stolu. Oknem za

prezidentovými zády viděl Washingtonův památník, jasně ozářený měsícem a ostře vystupující z ploché kulisy noční tmy. Ten pohled jakoby vzplanutím světla vlil do Hoodovy duše odvahu, kterou potřeboval.

"Omlouvám se, že vyrušuji, pane prezidente - pánové," začal. "Věc však nesnese odkladu."

"U vás nic nesnese odkladu, co?" poznamenal Fenwick; vrhl přitom pohled na zelené desky, ležící mu na klíně.

Přípravný úder, pomyslel si Hood. Ten mizera je teda dobrý. Otočil se a na šéfa Národního bezpečnostního úřadu upřel zrak. Malý štíhlý muž měl hluboko zapadlé oči a nad nimi husté, bílé kudrnaté vlasy; jejich bělost temný pohled očí ještě zvýrazňovala.

"Váš tým už proslul tím, že zbrkle a slepě vletí do rozvíjejících se krizí, pane Hoode. Severní Korea, údolí Bikáa, Spojené národy. Jste jak hořící sirka, co čeká, až se připlete k nesprávnému sudu prachu."

"Zatím nám žádný nevybouchl," prohlásil Hood důrazně.

"Zatím ne," souhlasil Fenwick. Pohlédl na Lawrence. "Pane prezidente, potřebujeme se podívat na ty naše údaje a dodělat to, abyste mohl rozhodnout, co s tou situací v Kaspickém moři."

"Co má se situací v Kaspickém moři společného Maurice Charles?" zeptal se Hood; stále na Fenwicka upíral zrak. Nedopustí, aby se nějak vykroutil.

"Charles? Ten terorista?" zeptal se Fenwick.

"Ano, ten." Hood už nic dalšího neřekl. Chtěl vidět, kam tohle povede.

Prezident se na Fenwicka také zadíval. "Národní bezpečnostní úřad věděl, že s tím má co dělat Charles?"

"Ano, pane prezidente, věděli jsme to," přiznal Fenwick. "Ale nevíme, jakým způsobem se na tom podílel; zjišťujeme to."

"Třeba bych vám mohl ukázat, kam se obrátit, pane Fenwicku," řekl Hood. "Charles Maurice byl ve styku s Národním bezpečnostním úřadem před útokem na tu íránskou vrtnou plošinu i po něm."

"To je blbost!" vybuchl Fenwick.

"Zdá se, že si tím jste jistý," odtušil Hood.

"Ovšemže jsem!" řekl Fenwick. "Nikdo z mé organizace by si s tím člověkem nikdy nic nezačal!"

Hood očekával, že Fenwick vyslovené obvinění zlehčí, popře a bude se je snažit nějak odsunout do pozadí. A ani viceprezident, ani Gable nevyskočili z křesel, aby Fenwicka obhajovali. Možná proto, že vědí, že je pravdivé?

Hood se otočil k prezidentovi. "Pane, máme všechny důvody domnívat se, že Charles - Harpunář -, má ve zničení té plošiny prsty."

"A od kohopak máte důkazy?" dotíral Fenwick.

"Od nezávadných a nezpochybnitelných zdrojů."

"Kdo to je?" zeptal se viceprezident Cotten.

Hood se otočil k němu. Viceprezident je klidný a rozumný člověk. Hood bude muset kousnout do kyselého jablka. "Generál Sergej Orlov, vedoucí ruského operačního centra."

Gable zakroutil hlavou; Fenwick obrátil oči v sloup.

"Rusové," utrousil viceprezident tónem naznačujícím, že tím bylo řečeno vše. "Toho Čerkasova tam možná poslali zrovna oni. Jeho mrtvola se našla ve vodě nedaleko od plošiny."

"Moskva si ze všeho nejvíc může jenom přát, abychom se do dění v té oblasti nemíchali," řekl Gable. "Když Ázerbájdžán bude z Kaspického moře vyhnán, Moskva se může domáhat většího podílu na zásobách nafty. Pane prezidente, navrhuji, abychom tohle nechali stranou, dokud nevyřídíme to důležitější - íránskou mobilizaci."

"Údaje od Orlova jsme si prošli a považujeme je za přesné," prohlásil Hood.

"Ty údaje bych teda rád viděl," řekl Fenwick.

"Vsak je uvidíte," opáčil Hood.

"Doufám, že vás nenapadlo dát generálu Orlovovi taky tajné kódy, aby ty

údajné telefonáty Národního bezpečnostního úřadu mohl odposlouchávat, co říkáte?"

Hood nechal jeho slova bez povšimnutí. "Pane prezidente, Harpunář je odborník na vytváření a uskutečňování složitých krycích legend. Jestli v téhle operaci figuruje, všechny důkazy, které přijdou, musíme pečlivě zvážit. A také bychom měli Teheránu sdělit, že tahle akce nemusí mít s Baku nic společného."

"Že nic?" prohlásil Fenwick. "Pokud víme, tak Harpunáře si mohli najmout oni."

"Třeba máte pravdu," připustil Hood. "Já jen říkám, že nemáme důkazy pro nic jiného než pro skutečnost, že Harpunář je v té oblasti a že se pravděpodobně na tom útoku podílel."

"Důkazy z druhé ruky," poznamenal Fenwick. "A kromě toho, já sám jsem se celý den pokoušel zahájit s Teheránem rozhovory o výměně zpravodajských informací. V souhrnu mohu říci, že oni nevěří nám, a my nemůžeme věřit jim."

"V žádném souhrnu!" vybuchl Hood; vzápětí se však zarazil. Na tohle si musí dát pozor - na to, aby se nenechal unést hněvem. Cítil se frustrovaný a navíc hrozně unavený. Ale když ztratí sebeovládání, ztratí rovněž důvěryhodnost. "V souhrnu lze konstatovat," pokračoval již klidně, "že mezi Národním bezpečnostním úřadem, Výborem pro dohled nad zpravodajskou činností a Oválnou pracovnou docházelo k soustavným dezinformacím a -"

"Pane prezidente, potřebujeme pokročit dál," přerušil ho nevzrušeně Fenwick. "Írán přesunuje do oblasti Kaspického moře válečné loďstvo. Taková je skutečnost, a tou se musíme neprodleně zabývat."

"Souhlasím," řekl viceprezident; pohlédl na Hooda očima, v nichž bylo vidět shovívavost. "Paule, jestli vás trápí činnost pracovníků Národního bezpečnostního úřadu, měl byste ty svoje důkazy předložit Výboru pro dohled nad zpravodajskou činností, ne nám. On je už projedná."

"Až už bude pozdě."

"Na co pozdě?" zeptal se prezident.

Hood se k němu otočil. "Na to odpověď neznám, pane," přiznal. "Ale jsem toho názoru, že v téhle chvíli byste se měl jakýchkoli rozhodnutí ohledně Kaspického moře zdržet."

Fenwick zavrtěl hlavou. "A to na základě nějakých nedoložených zkazek od Rusů, kteří sami už teď můžou přesunovat do té oblasti letadla a lodě."

"To, co pan Fenwick říká, má hodně do sebe," prohlásil prezident.

"Rusové možná opravdu mají zálusk na kaspickou naftu," souhlasil Hood. "To ale samo o sobě ještě nevyvrací zpravodajské poznatky generála Orlova."

"Kolik času potřebujete, Paule?"

"Dejte mi dvanáct hodin."

"Dvanáct hodin znamená dost času na to, aby v oblastech, kde Ázerbájdžán těží naftu, Írán a Rusko své lodě už rozmístili," prohlásil Gable.

Prezident pohlédl na hodinky. Okamžik uvažoval. "Dám vám pět hodin."

Takhle si to Hood nepředstavoval, ale musel se smířit s tím, že ničeho víc se mu nedostane. Souhlasil.

"Potřebuju nějakou kancelář," řekl. Nechtělo se mu ztrácet čas tím, že by se hnal zpátky do Operačního centra.

"Vezměte si zasedací místnost kabinetu," řekl prezident. "Tak aspoň budete do sedmi hotov. Potom se do toho dáme."

"Děkuju, pane."

Hood se obrátil k odchodu. Ostatních si ani nevšiml. Nepřátelská atmosféra teď značně zhoustla; zcela určitě trefil přesně do černého, jen nemá dost velkou palebnou sílu.

Očekávat, že prezident přijme všechno, co mu sdělil, by bylo přehnané. I po jejich předchozím rozhovoru se Lawrence očividně brání představě, že by Jack Fenwick mohl být zrádce. Ale aspoň tu představu nezavrhl docela. Hoodovi se přece jen podařilo uhrát nějaký čas.

Kráčel po zeleném koberci tichou širokou chodbou Západního křídla. Minul

dva mlčící agenty tajné služby; jeden stál hned vedle vchodu do Oválné pracovny, druhý kus dál po chodbě, uprostřed mezi dveřmi kanceláře tiskového tajemníka na severozápadním konci chodby a dveřmi do zasedací místnosti kabinetu.

Vstoupil do podlouhlé místnosti. Vévodil jí velký poradní stůl a za ním, na severní straně, stál stolek s počítačem a telefonem. Hood se k němu posadil.

Nejdřív ze všeho se spojí s Herbertem. Musí se pokusit získat víc informací o Harpunářových stycích s Národním bezpečnostním úřadem. Ale i když bude mít přesné časy a místa, odkud hovory šly, prezidenta pravděpodobně nepřesvědčí, že se tady osnuje spiknutí.

Potřebuje důkaz. A v téhle chvíli neměl vůbec tušení, jak jej získá.

45 KAPITOLA

Petrohrad, Rusko úterý, 10.20

Jako kosmonaut se generál Orlov naučil číst v odstínech hlasů jako v knize; často to byl jediný způsob, jak se dozvědět, zda nedošlo k nějakému problému. Jednou mu do vesmírné stanice Saljut pozemní řídící středisko hlásilo, že je vše v pořádku; ve skutečnosti však byl solární systém napaden důlkovou korozí, vyvolanou mikroskopickými částicemi meteorického prachu a chemickým působením oblaku vytvořeného motory samotné vesmírné stanice. Poškození panelů nabylo takového rozsahu, že stanici hrozila ztráta zdroje energie dřív, než loď Kosmos, vyslaná ze země, stačí posádku dopravit zpátky.

První náznak, že nastaly potíže, rozpoznal v hlase pracovníka řídícího střediska; kadence jeho mluvy se trochu lišila od normálu. Orlov měl na hlasy vycvičený sluch již z let, kdy pracoval jako zkušební pilot. Naléhal, aby mu řekli, k jakému problému na Saljutu došlo; hovor slyšel celý svět a Kreml se dostal do úzkých. Orlov vyřadil systémy, které neměly pro provoz zásadní význam, a energii ušetřil, namísto toho aby čekal, až vědci přijdou na něco, jak činnost panelů obnovit; současně dokázal vytvořit ochranný štít proti další korozi.

Generál Natálii Basovové důvěřoval; bezvýhradně. Ale ne vždy jí věřil, což není totéž. V tónu jejího hlasu zachytil cosi znepokojivého.

Jako kdyby něco skrývala. Přesně jako tehdy onen pracovník řídícího střediska.

Pár minut poté, co spolu hovořili mobilním telefonem, zavolal na pevnou linku v jejím bytě. Nechal přístroj vyzvánět aspoň desetkrát; nikdo jej nezvedl. Orlov doufal, že proto, že Odette vzala Američana s sebou. Po dvaceti minutách zavolal znovu.

Tentokrát se ohlásil zastřený, jakoby rozplizle znějící hlas. Anglicky.

Orlov se podíval na načtený údaj, aby se ujistil, že volá správné číslo. Volal. Ta ženská odešla, a Američana tam nechala.

"Tady generál Sergej Orlov," řekl. "To je pan Battat?"

"Ano," odpověděl napůl omámeně Battat.

"Pane Battate, ta žena, co vás zachránila, je moje podřízená," pokračoval Orlov. "Odešla, a pokusí se zatknout toho člověka, který vás tam na břehu přepadl. Víte, o kom mluvím?"

"Ano, vím."

"Nemá nikoho s sebou, a já si dělám starosti o ni i o tu akci. Je vám už tak dobře, abyste mohl do města?"

Následovala krátká chvíle, během níž Orlov slyšel jen hekání a sténání.

"Už stojím, a svoje šaty vidím viset u dveří," odpověděl Battat. "Vezmu to pěkně jedno po druhém. Kam šla?"

Orlov mu řekl, že netuší, jaký plán Odette má, nebo jestli má vůbec nějaký.

Dodal, že jeho lidé se stále ještě pokoušejí dostat do hotelových záznamů, aby zjistili, ve kterých pokojích bydlí svobodní muži.

Battat požádal Orlova, aby mu objednal taxíka, protože on neumí ani slovo rusky.

Orlov mu to slíbil, poděkoval a ještě mu dal své číslo do operačního centra. Pak zavěsil.

Zůstal mlčky sedět. Až na slaboučké bzučení zářivkového světla na stole panovalo v jeho suterénní kanceláři ticho jako v hrobě. Takové ticho nezažil ani ve vesmíru. Tam bylo vždy slyšet popraskávání kovu, jak se ohříval a opět vychládal, a nárazy neupevněných předmětů na ostatní zařízení stanice. Zvuky vydávané chladivem, proudícím trubkami, a šumění vzduchu, hnaného větracím systémem. A tu a tam i hlasy ve sluchátkách, buď ze země, nebo z nějakého jiného místa ve stanici.

Tady nic. Tohle místo mu připadalo daleko opuštěnější.

Nyní už Odette zřejmě dorazila do hotelu. Mohl by jí zavolat a přikázat, aby se vrátila, ale nemyslel si, že uposlechne. A jestli si usmyslela, že do toho půjde, nechtěl ji nějak znejistět. Odette potřebuje vědět, že v něm má oporu.

Zlobil se na ni, že neuposlechla jeho rozkazů a lhala mu; jeho hněv však mírnilo pochopení; vmyslil se do její situace a porozuměl, co ji k tomu vedlo. Její manžel byl rovněž osamělý hráč. Hráč, který zemřel proto, že někdo jiný jednal nedbale.

Odette však přesto nezaviní, že Orlov nesplní úkol, který si stanovil; tím úkolem nebylo pouze zajmout nebo zabít Harpunáře.

Spolu s tím se musí také postarat, aby Odette neskončila jako Viktor.

46 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 10.31

Provoz v ulicích byl hustý a cesta k hotelu Hyatt trvala Odette dvakrát déle, než očekávala. Zaparkovala v postranní ulici, necelý blok od vchodu pro zaměstnance; před hotelem parkovat nechtěla. Tady někde stále ještě může číhat ostřelovač, který z úkrytu kdesi před nemocnicí zastřelil toho amerického diplomata. Může odněkud shora hotel sledovat a Harpunáře střežit. Možná, že její auto viděl před nemocnicí, a nyní by je mohl poznat.

Bylo slunné dopoledne a Odette si ten krátký kus cesty pěšky k hotelu vychutnávala. Lahodný vzduch svěže voněl čistotou a její plíce si jej do sebe nabíraly víc než obvykle. Říkala si, jestli se i Viktor takhle cítil v Čečensku, jestli mu prosté chvíle přinášely větší uspokojení a připadaly mu cennější, když existovalo reálné riziko, že o to vše přijde.

Odette byla zde u zadního vchodu již dvakrát předtím; jednou, když pomáhala kuchaři, kterého popálily plameny pod smažicí pánví, podruhé, když zklidňovala jakéhosi muže, který si stěžoval na výši účtu za večeři. Z téhle strany tedy hotel znala a věděla, kudy jít; bohužel tady asi Harpunáře nenajde. Předpokládala, že do hotelu přišel nebo z něj vyšel předním vchodem. Kdyby se chtěl vytratit dveřmi pro dodavatele nebo oknem v prvním poschodí, mohl by na sebe upoutat pozornost. Chytrý terorista se drží lidem na očích.

A chytrý protiterorista vyčkává, nebere teroristovo doupě ztečí, říkala si.

Neměla tušení, kdy Harpunář bude z hotelu odcházet. Mohlo by to být uprostřed noci; mohlo by to být v časném odpoledni. Anebo také až za tři dny. Nemůže tu na něj jen tak čekat. A rovněž neměla tušení, jestli Harpunář nepoužije nějaký převlek. A také ji napadlo, že by si mohl najmout nějakou prostitutku, aby hrála jeho dceru, manželku, nebo dokonce matku. V Baku pár starých prostitutek je. A také pár skutečně mladých. Odette sama jich už

pěknou řádku zatýkala.

Existovalo mnoho možností, měly však jedno společné: všechny nutně vyžadovaly, aby Harpunáře zastihla před jeho odchodem z hotelu,. Otázkou bylo, jak ho nalézt. Nevěděla, jak se jmenuje, nebo pod jakým jménem případně vystupuje.

Kromě jména "Harpunář", říkala si. V duchu se zasmála; možná by měla běhat po chodbách a tohle jméno vykřikovat. Dávat si pozor, které dveře se neotevřou. Ten, koho by nezajímalo, co je to za rozruch a za křik, by musel být Harpunář.

Obešla roh budovy a zamířila k průčelí hotelu. Minula stánek s novinami; zvláštní zpráva už oznamovala, že se v oblasti Kaspického moře seskupují íránská vojska. Noviny přinesly i snímky z leteckého průzkumu; íránské lodě se na nich připravovaly k vyplutí. Baku bylo v minulosti vždy stranou vojenských akcí a hrozba konfliktu tady znamenala cosi nového. Tím se možná dal vysvětlit ten houstnoucí provoz. Většina lidí bydlela na předměstích, mnozí z nich podle všeho přijeli do práce, doslechli se tu zprávu a opouštěli město z obavy, že dojde k útoku.

Pod plátěným přístřeškem zlaté a zelené barvy, napjatým nad vchodem do hotelu, postával jediný člověk - vrátný v jasně zeleném kabátě a čepici stejné barvy. Nečekaly tu žádné vyhlídkové autobusy; ty ostatně obvykle odjíždějí v devět hodin. Turisté, kteří přicestovali do země jako skupinový zájezd, si pravděpodobně nezvolili časný odjezd a téměř s určitostí se dál drží svého plánu. V každém případě se začnou odhlašovat nejdřív v poledne. Ti, kteří mají v úmyslu odjet hned, asi sedí u telefonů a zamlouvají si letenky, vlakové jízdenky, nebo objednávají auta -

No ovšem, pomyslela si; telefon.

Orlov říkal, že někdy předtím Harpunář jednou volal zabezpečenou linkou. Pravděpodobně tedy vůbec nepoužil hotelový telefon, takže ona bude pátrat po svobodném hostu, který nemá na účtu žádný poplatek za telefon.

Vešla dovnitř. Když procházela halou a míjela recepci, dívala se stranou, nechtěla riskovat, že ji uvidí ředitel nebo někdo z personálu a pozná ji. Nejprve zabočila doprava k chodbě vedoucí ke kanceláři, která měla na starosti pracovníky pečující o úklid v hotelu. Dlouhá, skromně zařízená místnost ležela v zadním traktu; v její přední části stál stolek a u něj seděla vedoucí uklízeček, za ní byly nastaveny úklidové vozíky, napravo visela tabule s klíči ke všem pokojům, a úplně dole visela řada univerzálních klíčů. Ty se každé ráno vydávaly uklízečkám. Zbývaly tu dva.

Odette se postarší vedoucí zeptala, jestli by nemohla dostat ještě trochu čisticího přípravku, že jej má málo; žena se přívětivě usmála, vstala a šla k vozíkům. Zatímco byla obrácena zády, Odette jeden univerzální klíč sebrala. Vedoucí se vrátila s třemi lahvičkami pěnového čisticího prostředku a zeptala se, jestli Odette nepotřebuje ještě něco. Odette řekla, že ne, poděkovala, vrátila se do haly a šla k řadě telefonních budek, lemujících zadní stěnu.

Cestou pípl její telefon; vmáčkla se do jedné z nich, zavřela dveře a ohlásila se.

Orlov jí sdělil, že se jeho lidé nabourali do hotelového počítače a že mají pět jmen, která by mohla připadat v úvahu. Odette si jména hostů a čísla jejich pokojů zapsala.

"Možná, že se nám ten počet podaří ještě trochu zúžit," pokračoval Orlov. "Kdyby se někdo chtěl dostat rychle ze země, přijal by národnost, kterou by tam Ázerbájdžánci neradi viděli."

"Iránskou."

"To ne," namítl Orlov. "Íránce by spíš naopak zadrželi. Pravděpodobnější je ruská. A v hotelu dva Rusové jsou."

Odette mu pověděla, že by počet těch možností dokázala ještě dál snížit tím, že se překontrolují záznamy o telefonických hovorech z pokojů.

"Myslí vám to," pochválil ji Orlov. "Chvilku vydržte, projdeme si je a

podíváme se, co se dá zjistit. A... Odette, je tu ještě jedna věc."

Odette zatrnulo až v žaludku. V generálově hlase zaznělo cosi -

"Před pár minutami jsem mluvil s panem Battatem."

Odette připadalo, jako kdyby v běhu narazila do tlusté, nízko visící větve stromu. Síla, která ji unášela dopředu, jakoby v té chvíli zemřela. Hlava jí třeštila jako v horečce. Nemyslela si, že dělá chybu, když nechá nemocného člověka doma; ale znamenalo to, že neuposlechla rozkazu, a nenapadalo ji nic, co by řekla na svou obhajobu.

"Ten Američan je na cestě k hotelu," pokračoval generál Orlov nevzrušeným, vyrovnaným tónem. "Řekl jsem mu, aby vás hledal v hotelové hale. Tam počkáte, až dorazí, než se na toho svého člověka vypravíte. Rozuměla jste, Odette?"

"Ano, pane!"

"Tak dobrá."

Cekala, až Orlovovi lidé překontrolují záznamy. Dlaně jí zvlhly, ani ne tak z nervozity jako z toho, že ji Orlov přistihl při lži. Svým založením byla pravdomluvná, a záleželo jí na Orlovově důvěře. Doufala, že pochopil, proč lhala. Jen a jen proto, aby chránila Battata. Šlo jí o to, aby se mohla soustředit na úkol, ne na nemocného člověka.

Podle hotelových záznamů nikam ze svých pokojů nevolali dva z pěti mužů, kteří v hotelu bydlí. Jeden z nich, Ivan Ganijev, je Rus. Orlov jí také řekl, že kontrolují počítačové záznamy o provádění úklidu. Podle posledního výkazu, uloženého předchozího dne, se v Ganijevově pokoji číslo 310 neuklízelo po celé tři dny, co tam bydlí.

Orlov ještě zadal do počítače příkaz ke zjištění dalších osobních údajů o Ganijevovi. Přišly rychle.

"Ganijev je poradcem v oboru telekomunikací, bydlí v Moskvě. Ověřujeme adresu, jestli je platná. Podle všeho nepracuje pro žádnou firmu," pokračoval Orlov.

"Takže neexistují žádné osobní spisy, ve kterých by se daly najít doklady o jeho vzdělání a další údaje," uzavřela Odette.

"Přesně tak," odtušil Orlov. Je zapsán u Ústředního technického povolovacího úřadu, ale k získání licence stačí úplatek. Ganijev nemá v Moskvě rodinu, zřejmě nepatří k žádné organizaci, a korespondence mu chodí do poštovní přihrádky."

To jde dohromady, říkala si Odette; žádné vybírání schránky, žádné noviny, hromadící se přede dveřmi. Nikdo ze sousedů nemůže s jistotou tvrdit, jestli je doma, nebo ne.

"Ještě vydržte, máme jeho adresu," dodal Orlov. Okamžik mlčel, potom pokračoval: "Ano, je to on. Musí to být on."

"Jak jste na to přišel?"

"Ganijev bydlí jeden blok od stanice metra Kijevskaja."

"Což znamená -"

"Tam se nám Harpunář už nejméně dvakrát ztratil."

V té chvíli vešel do haly Battat. Vypadal jako Viktor po deseti kolech v ringu při zápase armádních amatérů. Otřesený, stojící vratce. Uviděl Odette a vykročil k ní.

"Takže to vypadá, že ho máme," řekla Odette. "Postupujeme dál podle plánu?"

Teď došlo na tu nejtěžší fázi výzvědné činnosti: pevné rozhodnutí o životě a smrti na základě kvalifikovaného odhadu. Jestli se generál Orlov mýlí, pak zemře nevinný člověk. Nebyl by první a zcela určitě ne poslední. Zajišťování bezpečnosti země se neobejde bez omylů. Ale má-li pravdu, může to znamenat záchranu stovek životů. Ještě zbývá možnost pokusit se Harpunáře zajmout a předat ho ázerbájdžánským úřadům. I kdyby připadala v úvahu, vznikly by tím dva problémy. Za prvé, Ázerbájdžánci by zjistili, kdo Odette ve skutečnosti je. A co horšího - nemuseli by být ochotní Harpunáře vydat. Napadl přece íránskou vrtnou plošinu. A ruské budovy. A americká velvyslanectví. Ázerbájdžánci by se mohli pokusit uzavřít s ním nějakou dohodu. Propustit ho

výměnou za spolupráci, za pomoc při svých vlastních tajných operacích. A tohle Moskva nemůže riskovat.

"Počkáte, až ten Američan přijde?" zeptal se Orlov.

"Už je tady; chcete s ním mluvit?"

"To nebude nutné," odtušil Orlov a pokračoval: "Harpunář pravděpodobně cestuje s technicky vysoce vyspělým zařízením, jaké odpovídá jeho krycí legendě. Něco z toho odneste, a vezměte mu všechny peníze, co má u sebe. Vytahejte zásuvky a vyberte jeho zavazadla; udělejte to tak, aby to vypadalo jako loupež. A než vniknete dovnitř, připravte si únikovou cestu."

"Dobrá."

Tón Orlovova hlasu nevyjadřoval ochranitelskou nadřazenost člověka, který chce někomu radit, pouze vydával instrukce a probíral seznam úkonů; nahlas se tak současně ujišťoval, že jak on, tak Odette správně rozumějí všemu, co je třeba udělat předtím, než Odette zahájí akci.

Opět se odmlčel; Odette si ho představovala, jak znovu prochází údaje v počítači. Pátrá po něčem dalším, co potvrdí, že skutečně narazil na hledanou kořist; anebo po něčem, co se ukáže jako důvod pro podezření, že se tak nestalo.

"Zařizuju pro vás letenku ven ze země, pro případ, že byste ji potřebovala, až skončíte," řekl. Ještě okamžik čekal a potom se rozhodl tak, jak Odette s jistotou očekávala. "Tak tedy jděte a vyřiďte ho!"

Řekla, že rozkazu rozumí, a ukončila hovor.

47 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 02.32

Hood za sebou zavřel dveře zasedací místnosti kabinetu. Na stolku vzadu v koutě stál kávovar; nejdřív ze všeho do něj nalil balenou vodu a připravil si konvici kávy. Cítil se provinile, že uprostřed krize dělá zrovna tohle, ale pořádnou dávku kofeinu už potřeboval. Jeho myšlenky pádily jako splašené, oči ho pálily, a celé tělo od ramen dolů jako kdyby se hroutilo. Už samotná vůně kávy, která se již začínala vařit, mu pomohla. Stál, díval se, jak z ní stoupá pára, a v myšlenkách se vracel k setkání, z něhož právě odešel. Nejkratší cestou k tomu, jak krizi tnout zde, z tohoto místa, je odhalit Fenwicka a rozbít pletichy, které zosnoval. Doufal, že se tam vrátí s informacemi, s něčím, co Fenwickovým nebo Gableovým postavením otřese.

"Potřebuju čas, abych si všechno promyslel," mumlal si sám pro sebe. Čas na to, aby připadl na způsob, jak nejlépe vést útok, kdyby neměl nic víc, než co má nyní.

Odvrátil se od kávovaru, posadil se na hranu velkého poradního stolu a přitáhl si jeden z telefonů. Zavolal Bobu Herbertovi, jestli má nějaké zprávy nebo prameny, ze kterých by mohl čerpat informace o Harpunářovi a jeho možných stycích s Národním bezpečnostním úřadem.

Herbert neměl nic.

"Pokud ovšem žádná zpráva není taky zpráva," dodal.

Herbert již zburcoval několik svých známých, kteří pro Národní bezpečnostní úřad pracují, případně jsou dobře obeznámeni s jeho činností. To, že jim zavolal uprostřed noci, mělo výhodu v tom, že je zastihl nepřipravené. Kdyby něco věděli, pravděpodobně by to v rozespalosti vybreptali. Herbert se jich vyptával, jestli něco slyšeli o nějakých námluvách s Íránem ohledně výzvědné spolupráce.

Žádný z nich o ničem takovém neslyšel.

"Není divu," prohlásil Herbert. "Něco tak velkého a tak jemně propracovaného by se provádělo jenom na té nejvyšší úrovni exekutivy. Zároveň

však platí, že když o nějaké operaci ví víc než jeden člověk, pak každý z nich o ní slyšel přinejmenším kousek. Tady nic takového."

"Možná, že z Národního bezpečnostního úřadu o tom opravdu neví nikdo jiný než jeden člověk," podotkl Hood.

"Jo, docela klidně," souhlasil Herbert.

Dodal ještě, že čeká něco od agentů v Teheránu. O tomhle by mohli něco vědět.

Jediné solidní zprávy máme od Mikových lidí v Pentagonu," pokračoval Herbert. "Vojenská rozvědka zachytila něco, co nasvědčuje mobilizaci Rusů v oblasti Kaspického moře. Stephen Viens to potvrdil. Křižník třídy Slava, Admirál Lobov, už zřejmě míří k jihu, a torpédoborec třídy Udaloj II, Admirál Čebaněnko, se k němu připojí ještě s několika korvetami a malými plavidly s raketami. Mike čeká, že Rusové do pár hodin zahájí leteckou ochranu svých naftařských zařízení."

"A to všechno kvůli něčemu, co začalo Harpunářem - nebo člověkem, který byl první, kdo si ho najal," řekl Hood.

"Tuhle metaforu pronesl jako první Eisenhower v roce 1954," poznamenal Herbert. "Řekl: ‚Postavíte si řadu dominových kostek; ťuknete do té první, a ta poslední se skácí taky, a hodně rychle.' Tehdy mluvil o Vietnamu, ale na tohle tady to pasuje zrovna tak."

Herbert měl pravdu; dá se počítat s tím, že kostky nejenže padnou, ale padnou rychle. A jediný způsob, jak pád kostek zastavit, je dostat se dost daleko dopředu podle té řady a pár jich odstranit.

Hood zavěsil, nalil si kávu, posadil se do jednoho z kožených křesel a zavolal Sergeji Orlovovi. Čerstvá černá káva se osvědčila jako dobrý životabudič. Uprostřed chaosu i malý oddech nabyl nesmírných rozměrů.

Generál ho seznámil s posledním vývojem situace kolem Harpunáře. V Rusově hlase bylo patrné napětí, když vysvětloval, jak vypadá celkový plán. Hood se do Orlovových obav plně vžíval. Odrážela se v nich starost o agentku Odette i zoufalé přání ukončit kariéru známého teroristy. Hood se na podobném místě a v podobné situaci již ocitl. A zvítězil i prohrál současně. Tohle není jako ve filmu nebo v románu, kde hrdina nutně vyhrává.

Ještě stále s generálem Orlovem hovořil, když se otevřely dveře. Vzhlédl.

Vstoupil Jack Fenwick. Čas na promýšlení vypršel.

Šéf Národního bezpečnostního úřadu za sebou zavřel. Zasedací místnost kabinetu byla velká, náhle se však jakoby scvrkla a začalo v ní být těsno.

Fenwick přistoupil ke kávovaru a nalil si. Hood již téměř dotelefonoval; co nejrychleji hovor ukončil, ne však tak, aby to vypadalo, že má naspěch. Nechtěl, aby Fenwick něco slyšel. Ale rovněž nechtěl dát před šéfem Národního bezpečnostního úřadu najevo ani náznak beznaděje.

Zavěsil, napil se kávy a pohlédl na Fenwicka. Fenwickovy tmavé oči na něj upřeně hleděly.

"Nevadí vám to, doufám," řekl; ukázal přitom na kávu.

"Proč by mělo?"

"To nevim, Paule." Fenwick pokrčil rameny. "Někdo má třeba k věcem ochranitelský vztah. A mimochodem - ta káva je moc dobrá."

"Díky."

Fenwick se usadil na hraně stolu jako na hřadě, jen několik desítek centimetrů od Hooda. "Dali jsme si menší přestávku," poznamenal. "Prezident čeká na Sbor náčelníků štábů a ministra obrany, než rozhodne, co s tou situací kolem Kaspického moře."

"Děkuju; aspoň vím, jak se to vyvíjí."

"Rádo se stalo. Můžu vám toho povědět ještě víc než jen tohle," pokračoval Fenwick. "Můžu posloužit předpovědí."

"Hm?"

Fenwick přesvědčeně přikývl. "Prezident odpoví vojensky. A důrazně; musí."

Přístup ke snímkům z družic Národního úřadu pro průzkum měly jak Operační

centrum, tak Národní bezpečnostní služba. Fenwick o Rusech bezpochyby ví také.

Hood vstal, aby si nalil si další kávu. Přitom si vzpomněl, o čem přemýšlel před několika minutami. Jediný způsob, jak ten pád kostek zarazit, je dostat se dost daleko dopředu podél té řady a pár jich odstranit.

"Otázkou není to, co udělá prezident, co udělá celá země. Otázkou je - co uděláte vy?" hovořil dál Fenwick.

"Proto jste přišel? Tahat ze mě rozumy?"

"Přišel jsem si protáhnout nohy," odtušil Fenwick. "Ale teď, když už jsme o tom začali, jsem zvědavý. Co uděláte?"

"S čím?" zeptal se Hood a naléval si kávu. Tanec tedy začal. Oba si dávají pozor na to, co říkají.

"S tou nynější krizí. Jakou roli budete hrát?"

"Budu dělat svou práci," odpověděl Hood. Buď jde o rozhovor, něco jako interview, nebo o vyhrožování; ještě se neutvrdil v názoru na to, co z toho platí. A také mu to bylo jedno.

,A jak tu svou práci vidíte?" zeptal se Fenwick.

"V popisu práce mám ,řešení krizových situací'," řekl Hood. Pohlédl na Fenwicka. "Ale v téhle chvíli v tom vidím něco víc. Myslím, že se dozvím pravdu, co za tou krizí skutečně je, a fakta předložím prezidentovi."

"A co to je za pravdu?" Fenwickův výraz se nezměnil, v jeho hlase však zaznělo mírně shovívavé opovržení. "Vy očividně nesouhlasíte s tím, co jsme mu říkali - já, pan Gable a viceprezident."

"Ne, nesouhlasím," řekl Hood. Musel být obezřetný; část toho, co se chystal říct, myslel vážně, část měla být chyták. Kdyby se mýlil, dopadlo by to, jako když se křičí "Pomoc, vlk!", a vlk nikde. Fenwicka by pak vůbec neznepokojovalo nic z toho, co chce Hood sdělit; a takového omylu by mohl využít k podkopání důvěryhodnosti, které se Hood u prezidenta těší.

To ale opravdu jen tehdy, kdyby se mýlil.

"Právě jsem byl informován, že v hotelu Hyatt v Baku zajali Harpunáře," řekl. Musí to oznámit jako hotovou věc. Nechtěl, aby Fenwick do hotelu zavolal a teroristu varoval.

"Takže to je s konečnou platností Harpunář?" zeptal se Fenwick. Upil trochu kávy a podržel ji v ústech. V místnosti se rozhostilo ticho a Hood je nechal viset ve vzduchu. Uplynula dlouhá chvíle; Fenwick kávu polkl.

"To jsem rád," prohlásil bez nadšení. "Takže je míň o jednoho teroristu, kterého se Američané musí obávat. Jak jste ho dostali? Interpol, CIA, FBI - ti všichni se o to pokoušeli přes dvacet let."

"Už pár dní jsme ho sledovali," pokračoval Hood. "Pozorovali jsme ho a odposlouchávali jeho telefonické hovory."

"Kdo to je my}"

"Skupina sestávající z Operačního centra, CIA a zdrojů v zahraničí," odpověděl Hood. "Sfoukli jsme to společně, když jsme se doslechli, že se Harpunář objevil v Baku. Povedlo se nám ho nalákat na návnadu, jednoho agenta CIA."

To, že vyzradil úlohu CIA, Hood nepovažoval za nebezpečné, protože informaci o Battatovi dal Harpunářovi pravděpodobně sám Fenwick.

Fenwick dál upíral na Hooda oči. "Takže jste Harpunáře dostali," řekl. "A co to má společného s tou pravdou o tom, co se děje? Vy víte něco, co já ne?"

"Harpunář měl pravděpodobně prsty v tom, co se stalo v Kaspickém moři."

"To mě nepřekvapuje," poznamenal Fenwick. "Harpunář bude pracovat pro kohokoli."

"Dokonce i pro nás," dopověděl Hood.

Při těch slovech sebou Fenwick trhl; jen trochu, ale dost, aby si toho Hood všiml. "Jsem utahaný, a na hádanky nemám čas," postěžoval si Fenwick. "Co tím chcete říct - pro nás?"

"Teď se s ním právě o tomhle bavíme. Zdá se, že výměnou za částečné omilostnění je ochotný nám pověděť, kdo ho najal."

"Samozřejmě že je," odtušil ledabyle Fenwick. "Ten ničema by asi řekl cokoliv, jen aby si zachránil kůži."

"To by mohl," souhlasil Hood. "Ale proč lhát, když mu život může zachránit jen pravda?"

"Protože je to hajzl a křivák," vyrazil ze sebe Fenwick zlostně. Odhodil kelímek do koše pod kávovarem a vstal. "Nedovolím, abyste prezidentovi něco radil na základě svědectví nějakého teroristy. A vám bych radil, abyste šel domů. Vaše práce tady končí."

Než Hood stačil ještě něco dodat, Fenwick vyšel ven, přitáhl za sebou dveře a zavřel. Místnost se vrátila do původních rozměrů.

Hood se nedomníval, že Fenwicka znepokojuje fakt, že prezident dostával dezinformace. Nevěřil ani, že je Fenwick přepracovaný a že dal jen průchod rozladění nad svou přepracovaností, naopak přesvědčoval sám sebe, že už má velmi blízko k odhalení vztahu, který se Fenwick tak usilovně snaží utajit.

Vztahu mezi vysoce postaveným prezidentovým poradcem a teroristou, který mu napomáhá při přípravě války.

48 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 10.47

Když bylo Davidu Battatovi šest let, dostal příušnice; sotva mohl polykat a břicho i stehna ho při každém pohybu bolely. To však moc neznamenalo, protože zeslábl tak, že se stejně sotva dokázal pohnout.

I teď se cítil tak zesláblý, že se sotva dokázal pohnout. A když už se pohnul, bolelo to. Nejen hrdlo a žaludek, ale i nohy, paže, ramena, hrudník. Ten mizera Harpunář mu píchl něco, co ubírá síly. Také to však určitým způsobem pomáhalo, bolest ho udržovala při vědomí a v pohotovosti. Jeho stav připomínal tupou bolest zubů, zachvátivší celé tělo. Veškerá energie, kterou v sobě nyní shledával, pramenila ze zlosti. Zlosti na to, že ho Harpunář přepadl a takhle oslabil. A nyní ještě zlosti na to, že nepřímo zavinil smrt Thomase a Moorea.

Uši měl jako zalehlé a musel usilovně mrkat, aby vůbec zřetelně viděl. Přesto však okolí vnímal velmi ostře; výtah - naleštěná mosaz a zelený koberec. Na stropě řady malých, zářivě svítících žárovek. Vzadu padací dvířka a vedle nich širokoúhlý objektiv, "rybí oko" kamery.

Ve výtahu jel jen on a Odette. Ve třetím poschodí vystoupili. Odette vzala Battata za ruku, jako kdyby byli mladý pár, hledající svůj pokoj. Na stěně před sebou spatřili čísla pokojů; čísla 300 až 320 se nacházela napravo, což znamenalo, že 310 je v polovině chodby, dlouhé a nyní jasně osvětlené. Vykročili tím směrem.

"Co uděláme teď?" zeptal se Battat.

"Nejdřív zkontrolujeme schodiště. Chci mít jistotu, že ten pokoj odtamtud nepozoruje nějaký další zabiják."

"A potom?"

"Jak byste si připadal jako ženatý?"

"Jednou jsem to zkusil, a nelíbilo se mi to," odtušil Battat.

"Tak potom se vám tohle bude pravděpodobně líbit ještě míň," poznamenala Odette. "Až budeme u toho schodiště, povím vám, o čem Uvažuju."

Zamířili ke schodišti, nacházejícímu se na druhém konci chodby. Blížili se k číslu 310 a Battat cítil, jak mu srdce tluče rychleji. Na klice visel nápis "Nevyrušovat". Z toho místa čišelo cosi děsivého; když dveře míjeli, ten hrozivý pocit Battata neobklopoval zvenčí, nepůsobil jako přímo hmatatelné zlo, vycházel z jeho podvědomí, jako kdyby jím pronikalo fluidum, které již z dálky varuje všechny kolem, že někde poblíž se skrývá doupě nebezpečného

zvířete.

Když se dostali ke dveřím před schodištěm, Odette Battatovu ruku pustila. Z pouzdra vytáhla pistoli a našroubovala na ni tlumič; potom vykročila před Battata a opatrně vyhlédla okénkem v horní části dveří. Nikdo za nimi nebyl. Otočila knoflíkem a prošla dál, Battat za ní. Venku ustoupil k betonovým schodům a jednou rukou se opřel o železné zábradlí. Bylo to prima, nemuset se hýbat. Odette nechala nohu mezi dveřmi, aby se nezavřely a neuvěznily je tu. Otočila se k Battatovi.

"Harpunář se tam uvnitř jistě důkladně opevnil," řekla. "Asi nepůjde vpadnout tam násilím, pokusíme se ho tedy nějak dostat ven."

Battat byl unavený, hlava se mu točila a stálo ho velké úsilí, aby se soustředil. "Dobře, ať je po vašem. Co navrhujete?"

"Sehrajeme mileneckou hádku."

To ho zaujalo. "Kvůli čemu?"

"To je jedno; hlavně se nakonec musíme dohadovat o tom, který pokoj je náš."

"Jeden bude tvrdit, že je to 312, druhý si nedá vymluvit, že je to 310," prohlásil Battat.

"Přesně tak," souhlasila Odette. "Potom otevřeme dveře třistadesítky."

"Jak?"

Odette sáhla do kapsy.

"Tímhle." Vytáhla univerzální klíč, který dole sebrala z tabule. "Když budeme mít štěstí, Harpunář se jen do nás pustí a požene nás pryč."

"Co když z některého pokoje taky někdo vyleze a zavolá ochranku?"

"Tak tu hádku odbudeme rychleji," poznamenala Odette; svlékla si kabátek a přehodila si jej přes předloktí tak, aby jím skryla zbraň.

Zdálo se, že se jí zmocňuje netrpělivost a trochu i obavy. Ne že by jí to Battat zazlíval; mají před sebou Harpunáře a neznámo. Nebýt otupělosti, která ho stále neopouštěla, k jeho přetrvávající zlosti by se také přidružil strach.

"Není to žádná věda," dodala Odette. "Hlavní bude rozptýlit Harpunářovu pozornost na tak dlouho, abychom ho mohli zabít."

"Rozumím; co tedy mám dělat?"

"Až ty dveře otevřu, vy do nich pořádně strčíte. To Harpunáře vyleká a já tak budu mít aspoň okamžik na to, abych namířila a vystřelila. Až budeme hotovi, vrátíme se ke schodišti a odejdeme."

"Dobrá."

"Určitě se na to cítíte?" zeptala se Odette.

"Dokážu udělat všechno, co po mně chcete."

Přikývla a povzbudivě se na něj pousmála. Anebo se možná snažila povzbudit sebe.

Za okamžik vykročili zpátky do chodby.

49 KAPITOLA

Petrohrad, Rusko úterý, 11.02

Josif Norivskij působil jako styčný pracovník, obstarával spojení mezi ruským operačním centrem a ostatními výzvědnými a vyšetřovacími orgány v zemi a také s Interpolem. Byl to mladý, širokoramenný muž s krátkými černými vlasy a protáhlým bledým obličejem. Rázným krokem vešel do Orlovovy kanceláře, ve tváři výraz balancující mezi vztekem a nevěřícností.

"Něco je špatně," prohlásil úvodem; zásadně žádné informace nesdělovat, dokud si jimi nebyl jistý, takže když promluvil, každé jeho sdělení vyznělo jako hotová věc.

Podal Orlovovi svazeček fotografií dvacet pět krát dvacet centimetrů. Orlov

si jedenáct rozmazaných černobílých momentek rychle prohlédl. Uviděl na nich pět mužů s lyžařskými kuklami na obličejích, kteří chodbou ze škvárobetonových tvárnic odváděli šestého, bez kukly.

"Tyhle záběry jsou z bezpečnostních kamer v Lenkoran, ázerbájdžánské věznici se zvýšenou ostrahou," vysvětloval Norivskij. "Dostali jsme je před dvěma dny. Ten člověk bez kukly je Sergej Čerkasov. SVS doufá, že jí pomůžeme identifikovat tamty ostatní."

SVS byla ázerbájdžánská Státní výzvědná služba; stále udržovala poměrně těsné vztahy s ruskými výzvědnými uskupeními a spolupracovala s nimi.

"Co všechno jste zjistil?" zeptal se Orlov, když si fotografie prohlédl.

"Ty zbraně, co mají, jsou uzi, verze samopalů, které Írán koupil před islámskou revolucí od Izraelců; samy o sobě ještě nemusejí nutně nic znamenat, íránští překupníci je mohli prodat komukoli. Ale podívejte se, jak se ti lidé pohybují."

Orlov se na fotografie znovu zadíval. "Nerozumím," řekl.

Norivskij se naklonil nad stůl a ukázal na čtvrtou fotografii. "Ti v kuklách Čerkasova obklopují tak, že vytvářejí kosočtverec. Člověk na špici kryje ostatní i uprchlíka, ten vzadu sleduje bok, ostatní po stranách je kryjí zprava a zleva. Pátý, který je jen na snímcích jedna a dvě, jde kousek před skupinou a zajišťuje únikovou cestu; podle hlášení má nejspíš raketomet." Norivskij se napřímil. "Tohle je standardní způsob evakuace, jaký používá VEVAK."

VEVAK znamenalo Vezarat-e Etella'at va Amniat-e Kešvar. Iránské ministerstvo zpravodajství a bezpečnosti.

"Proč by Irán vysvobozoval ruského teroristu z ázerbájdžánského vězení?" zeptal se Norivskij, a hned si také sám odpověděl. "Snad proto, aby využil jeho dovednosti? Dejme tomu. Ale další možnost je, že někde tam, kde došlo k tomu útoku, chtěli nechat jeho mrtvolu. Kolik mrtvých se našlo v přístavu v Baku? Podle toho, co se nakonec dalo dohromady, čtyři až šest."

"Stejný počet jako těch, co mu pomohli k útěku," doplnil ho Orlov.

"Ano."

"Což může znamenat, že všichni pracovali společně," řekl Orlov. "Nic víc."

"Až na to, že přibrali Harpunáře," zdůraznil Norivskij. "Víme, že v mnoha případech pro Irán pracoval. Víme, že ho obvykle lze kontaktovat prostřednictvím celé řady jeho společníků v Teheránu. Pane generále, vidím to takhle: což jestli Írán zorganizoval útok na svou vlastní vrtnou plošinu, aby pak měl záminku k tomu, že do té oblasti přesune válečné lodě?"

"To by nevysvětlovalo účast amerického Národního bezpečnostního úřadu," namítl Orlov.

"Ale přítomnost Čerkasova by určitým vysvětlením být mohla," nedal se Norivskij. "Uvažujte, pane: Írán hrozí, že napadne Ázerbájdžán; do konfliktu se zapojí Spojené státy. Musí, ten konflikt pro ně znamená ohrožení dodávek nafty. Jestli je nepřítelem jen Irán, Američané nemají nic proti válce na moři a ve vzduchu. Udeřit na Írán mají chuť celá desetiletí, už od dob, kdy došlo k té krizi s rukojmími v roce 1979. Ale představte si, že je do toho zataženo Rusko. Čerkasov přece před soudem přiznal, že pracuje pro Kreml. Tak se vyhnul popravě. Dejme tomu, že Ázerbájdžán nebo Írán v odvetu udeří na ruské vrtné plošiny v Kaspickém moři. Vysloví se Spojené státy pro světovou válku, kdyby v té oblasti vypukla?"

"To si nemyslím," odtušil Orlov. Okamžik přemýšlel. "A možná, že by se pro ni ani vyslovovat nemusely."

"Co tím chcete říct?"

"Harpunář pracoval s Národním bezpečnostním úřadem, zjevně proto, aby celý tenhle spor zpunktoval," řekl Orlov. "Co když se někdo z americké vlády už předem na něčem s Íránem dohodl?"

"A má Národní bezpečnostní úřad k něčemu takovému pravomoc?"

"Neřekl bych; k podobné spolupráci by zřejmě potřeboval výše postavené

činitele. Paul Hood z Operačního centra naznačoval, že k nějakým takovým kontaktům možná došlo. Co když Američané přistoupili na to, že v určitém bodě sleví? Že Íráncům dovolí získat rozsáhlejší oblasti bohaté na naftu výměnou za přístup k té naftě?"

"Něco jako normalizace vztahů?" napověděl Norivskij.

"Možná," připustil Orlov. "Asi takhle: americká armáda žene situaci až do krajnosti, potom z nějaké příčiny povolí - ale z jaké? To se také muselo nějak domluvit."

Odpověď Orlov neznal, ale věděl, kdo by ji znát mohl. Poděkoval Norivskému, zavolal své tlumočnici a potom Paulu Hoodovi.

50 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 03.06

Hood osaměl. Po Fenwickově odchodu zůstal sedět u poradního stolu. Pokoušel se přijít na to, čím prezidenta přesvědčit, že s hlášeními, která dostával, není něco v pořádku. Bez nových informací to půjde těžko; myslel si, že o Fenwickově obojakosti prezidenta přesvědčil už dřív, avšak pod tlakem narůstající a rozvíjející se krize ti, kdo ji řeší, často přijímají rady přátel, jimž důvěřují a kteří jsou věci vášnivě oddáni. Fenwick tak oddaný je, a Cotten je prezidentův dávný spojenec. Bez nezvratných faktů Hood s tímhle nedokáže úspěšně bojovat. Ale téměř stejné starosti mu dělalo cosi, co mu šéf Národního bezpečnostního úřadu řekl, než z místnosti kabinetu odešel.

"Nedovolím, abyste prezidentovi něco radil."

Tohle není pouze spor mezinárodního dosahu; otevřel se také územní spor odehrávající se v Oválné pracovně. Ale o co přesně? Nejde jen o možnost získat přístup k prezidentovi Spojených států a ovlivňovat ho; Fenwick se přece pokoušel Lawrence poplést, přivést do úzkých, obelhat ho. Proč?

Zavrtěl hlavou a vstal. Třebaže k tomu, co již řekl, neměl co dodat, chtěl slyšet, jak se vysloví náčelníci štábů. A ve vstupu do Oválné pracovny mu Fenwick zabránit nemůže.

Právě odcházel, když se ozval jeho telefon. Volal generál Orlov.

"Paule, máme znepokojivé zprávy," začal.

"Tak povídejte."

Orlov mu vše vylíčil. Když domluvil, ještě dodal: "Máme důvod k domněnce, že ten útok na vrtnou plošinu provedli íránští nacionalisté a Harpunář; a také k tomu, že jej nejspíš provedli titíž Íránci, kteří vysvobodili z vězení ruského teroristu Sergeje Čerkasova. Potom by to vypadalo tak, že se na tom útoku podílí Moskva."

"Aby byly Spojené státy donuceny poskytnout jako protiváhu podporu Ázerbájdžánu," dodal Hood. "Víte, jestli ten útok měl posvěcení Teheránu?"

"S velkou pravděpodobností ano. Ti Íránci podle všeho pracovali pro VEVAK, nebo u něj prodělali výcvik."

"Aby se uspíšila nějaká krize, která by Írán opravňovala k vojenskému zásahu," řekl Hood.

"Ano," souhlasil Orlov. "A to, že se na tom místě ocitl Čerkasov, mělo za cíl poskytnout Íránu důvod k tomu, aby ohrožoval naše naftařská zařízení. Zatáhnout do toho konfliktu Rusko. Čerkasov nemusel mít se samotným útokem vůbec nic společného."

"To zní rozumně," souhlasil Hood.

"Paule, vy jste už předtím říkal, že někdo z vaší vlády, z Národního bezpečnostního úřadu, byl v kontaktu s íránským zastupitelstvím v New Yorku. Že nějaký člověk z Národního bezpečnostního úřadu navázal spojení s Harpunářem v Baku. Mohl by se na tom tedy účastnit tenhle váš úřad?"

"To nevím," přiznal Hood.

"Možná, že mu kontakt s Harpunářem zařídil ten zastupitelský úřad," podotkl Orlov.

To vypadalo přijatelně; Hood o tom chvíli uvažoval. Proč asi by Fenwick pomáhal Íránu zorganizovat akci, při které Írán vyhodí do vzduchu svou vlastní vrtnou plošinu, a potom aby prezidenta podněcoval k útoku na něj? Jde tu o spiknutí, které má za cíl Írán obalamutit a vehnat jej do konfliktu? Je tohle ten pravý důvod, proč Fenwick tajil před prezidentem místa, kde se pohyboval?

Jenže Fenwick zřejmě o Čerkasovovi věděl, říkal si Hood. Musel vědět, že Rusko bude do věci zataženo také.

To však stále nevysvětlovalo, proč Fenwickovi tolik záleželo na tom, aby prezidentovi volal právě před tou večeří v OSN. Byl to tah, který měl Lawrence potupit; otřást důvěrou v prezidentovo - duševní zdraví, napadlo ho náhle.

Sledoval dál tuto nit. Neznepokojuje Megan Lawrenceovou právě tohle? Mentální vyšinutost, ať už zdánlivá nebo skutečná, vyvolaná pečlivě propracovaným tkanivem klamu a matení? Prezidentův duch je až do hloubky otřesen. Spojené státy se ocitají na pokraji propasti války, k níž je dovedl Fenwick. Lawrence se snaží krizi zvládnout. A co se stane pak? Bude Fenwick nějak podrývat prezidentovo postavení? Dostrkávat ho někam, kde se ho zmocní pochyby o vlastních schopnostech -

Anebo naopak chce přesvědčit veřejnost, aby o jeho schopnostech pochybovala? uvažoval.

O prezidenta se už strachuje i senátorka Foxová. Generální tajemnice Mala Čatterdžíová k němu nechová nijak moc lásky; zajisté by ochotně poskytovala interview, ve kterých by prohlašovala, že prezident se ve věci iniciativy vůči OSN zcela mýlil. Co kdyby na veřejnost prosákly řeči o prezidentově narušené schopnosti rozumně uvažovat, která se u něj během posledních několika týdnů projevuje - a k tomu náznaky, které by vycházely i od Gablea nebo Fenwicka?

Reportéři by to všechno spolkli, to Hood věděl. A za pomoci takové historky by bylo snadné tisk ovlivňovat a manipulovat jím, zvlášť kdyby s ní přišel tak spolehlivý zdroj, jaký představuje Jack Fenwick.

A nejsou za tím vším jen Fenwick s Gablem, to Hood také věděl s jistotou.

Na stejnou notu hraje v Oválné pracovně společně s Fenwickem a Gablem rovněž viceprezident Cotten. Komu nejvíc prospěje, dojde-li Lawrence sám, avšak hlavně voličstvo, k přesvědčení, že nynější prezident není schopen vést zemi v době krize? Samozřejmě tomu, kdo by nastoupil po něm.

"Generále, jsou už nějaké zprávy od našich, co hledají Harpunáře?"

"Oba jsou v hotelu, kde se ubytoval. Právě teď někdy se na něj chystají."

"Aby to s ním skoncovali, ne aby ho zajali."

"Na to, abychom ho zajali, nemáme dost lidí," prohlásil Orlov. "Pravda je, že možná dokonce nemáme dost lidí ani na to, abychom tu akci vůbec dokončili. Opravdu značně riskujeme, Paule."

"Chápu. Generále... a tamtou informací jste si naprosto jistý - že ti, co přepadli tu íránskou vrtnou plošinu, jsou Íránci?"

"Dokud nesesbíráme jejich mrtvoly a neidentifikujeme je, to nejlepší, co můžu nabídnout, je kvalifikovaný dohad," odtušil Orlov.

"Tak dobrá. Půjdu s tím za prezidentem. Jeho poradci ho tlačí k tomu, aby odpověděl vojenskou silou. Je nabíledni, že ho musíme přimět, aby takovou odpověď odložil."

"S tím souhlasím," řekl Orlov. "My mobilizujeme také."

"Jak bude cokoli nového, zavolejte mi. A děkuju, generále; moc děkuju."

Hood zavěsil. Vyběhl z místnosti a klusal chodbou, pokrytou kobercem, k Oválné pracovně. Na stěně visely dvě malby na plátně, portréty, a z nich na něj shlížely tváře Woodrowa Wilsona a první dámy Edith Bolling Wilsonové; ta v roce 1919 řídila zemi v podstatě sama, když manžela postihla těžká mozková příhoda, po níž ochrnul. Ale po dobu, kdy pečovala o jeho zdraví, současně dbala o to, aby jednala v nejlepším zájmu země. Ne v zájmu svého vlastního

prospěchu. To jsme se od té doby tak zvrhli? hrozil se Hood. Nebo se zcela smazala hranice mezi správným a špatným? Cožpak účel a cíle, které mají být vznešené, opravňují k používání zavrženíhodných prostředků?

Bylo to k zblázznění. Má informace a k nim dobře podložený, věrohodný scénář. Fenwick zbledl, když mu Hood řekl, že Harpunář byl zajat; ale pro své tvrzení nemá důkazy. A bez nich neviděl způsob, jak prezidenta přimět, aby postupoval rozvážně a zvolna, bez ohledu na to, co podniká Irán. Ani od náčelníků štábů nekynula vyhlídka na nějaké zvláštní přispění. Armádu už přes dvacet let svrbí dlaně, jak se touží dostat k nějakému legitimnímu důvodu, aby se mohla do Teheránu pustit.

Zabočil za roh a došel k Oválné pracovně. Agent tajné služby, střežící dveře, ho zastavil.

"Musím k prezidentovi," řekl mu Hood.

"Lituji, pane, ale musíte pryč," prohlásil neoblomně mladík.

Hood mu zatřepal před očima odznakem, zavěšeným na krku. "Mám přístup na úrovni 'modrá'," řekl. "Stát tu můžu. Prosím. Jen zaklepejte na dveře a řekněte prezidentovi, že tu jsem."

"Pane, i když to udělám, s prezidentem stejně nemůžete mluvit. Ta schůzka se přesunula dolů."

"Kam?" zeptal se Hood; ale odpověď znal už předem.

"Do Krizového sálu."

Hood se odvrátil. Zaklel. Fenwick měl pravdu; zabrání mu v tom, aby se ještě s prezidentem sešel. Tam dolů se dostane jen s odznakem pro prověření na úroveň o stupeň vyšší, což byla "červená". Tam dole budou všichni, kdo na tuto úroveň patří. Ovládáni Fenwickem a nalákáváni jím k podpoře jeho záměrů.

Vracel se k zasedací místnosti kabinetu. V ruce stále držel mobilní telefon a poklepával jím do dlaně druhé ruky. Měl chuť s tou zatracenou věcí praštit. Prezidentovi telefonovat nemůže, hovory do Krizového sálu jdou přes jinou centrálu než tu, která spojuje hovory do ostatních míst v Bílém domě. Pro přímé volání nemá prověření, a Fenwick určitě všechno zaonačil tak, aby veškeré Hoodovy telefonáty byly buď odmítnuty, nebo zdržovány.

Hood přivykl úkolům, které pro něj představovaly výzvu, a zvykl si i na to, že všechno nejde hned; avšak vždy měl přístup k lidem, s nimiž potřeboval mluvit a přesvědčovat je. Našly se způsoby, jak se dostat i do sálu Rady bezpečnosti, když jej obsadili teroristé. Potřeboval jen odhodlání a lidi, a potom uspěl. Nezvykl si na situace, v nichž si připadal jako obklíčený kamennou zdí. Takové situace vzbuzují pocit marnosti a bezvýchodnosti.

Zastavil se. Pohlédl na portrét Woodrowa Wilsona, potom na portrét paní Wilsonové.

"Krucifix," pronesl sám k sobě.

Vrhl pohled na telefon. Možná, že ta kamenná zeď není tak neprůchodná, jak si myslel.

Klusal zpátky do zasedací místnosti kabinetu. Docela klidně by se vsadil, že přece jen existuje jedna cesta, kterou Jack Fenwick neuzavřel.

Nemohl, i kdyby chtěl.

Spodka, takového, jako je Jack Fenwick, vždycky přebije královna.

51 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 11.09

Odette kráčela chodbou a trápily ji dvě věci.

Ta první ji varovala, že se při identifikaci člověka v čísle 310 možná zmýlila; že to není Harpunář. Od Orlova získala obecnou představu, jak Harpunář vypadá; Orlov však také dodal, že Harpunář pravděpodobně používá

převleky. V duchu viděla kohosi vysokého, s orlím nosem, bledýma, nenávistnýma očima a dlouhými prsty. Má se střelbou váhat, jestliže dveře otevře někdo nikterak vysoký, nýbrž podsaditý, s modrýma, přívětivýma očima a s prsty jako kolíčky? Dá mu to šanci udeřit jako první?

Nevinný člověk by vyšel se slovy "Dobrý den!", říkala si. Harpunář by samozřejmě mohl tohle udělat také, aby ji zmátl a aby ztratila obezřetnost. Musí udeřit první, ať je tam uvnitř kdokoli.

Druhá věc byla otázka jistoty a přesvědčení. Připomněla si váhavost, kterou slyšela v Orlovově hlase. Vrtalo jí hlavou, co ho znepokojuje nejvíc. To, že by se jí mohlo něco stát, nebo to, že by Harpunář mohl uprchnout? Nejspíš obojí. Sice se pokoušela vybičovat mysl do nejvyšších obrátek, do stavu, kdy si bude říkat "já mu ukážu", avšak nedostatek jistoty u Orlova její vlastní jistotu neposiloval.

Na tom teď nezáleží, říkala si. Soustřeď se na cíl a nemysli na nic jiného. Teď záleží výhradně na splnění úkolu. Cíl už má, jen o pár dveří dál.

Odette se s Battatem domluvila, že rozmíšku začne ona. Ona také otevře dveře a vejde dovnitř. Ona musí dbát na to, aby vše na sebe časově hladce navazovalo. Dvojice minula pokoj číslo 314. Odette držela klíč v levé ruce, v pravé měla pistoli, ukrytou pod kabátkem, přehozeným přes předloktí. Battat tiskl k boku vystřelovací nůž. Nyní se zdálo, že se jeho vědomí zcela upjalo na jejich úkol, že je soustředěnější, než když sem dorazil. Odette se tomu nedivila.

I ona prožívala stejný pocit.

Minuli číslo 312.

Odette se otočila k Battatovi. "Co je, proč nejdeš?" zeptala se. Nerozkřikla se, pronesla to jen tak hlasitě, aby ji slyšel Harpunář. Její hlas zněl normálně, konverzačně.

"Co má být -jaké ‚Proč nejdeš?'" zeptal se vzápětí Battat.

Odette popošla o několik kroků dál a zastavila se před pokojem číslo 310. Srdce jí bušilo jako o závod. "No tak, nepůjdeme dovnitř?"

"Ale jo, copak nejdu?" odpověděl Battat popuzeně.

"Tamto není náš pokoj," prohlásila Odette.

"Kdepak, je!"

"Není," trvala na svém Odette. "Náš je tenhle."

"Náš je třistadvanáctka," opáčil Battat přesvědčeně.

Odette vsunula klíč do zámku čísla 310; to bylo znamením pro Battata, aby přistoupil ke dveřím pokoje. Učinil tak a zastavil se přímo za Odette. Pravým ramenem se dotýkala dveří.

Odettiny prsty zvlhly potem. Doslova cítila zápach mosazi, z níž byl klíč zhotoven. Zaváhala. Na tohle jsi přece čekala, připomněla sama sobě. Na příležitost osvědčit, zač stojíš, aby na tebe byl Viktor hrdý. Otočila klíčem. Zámek povolil a dveře se otevřely.

"Vidíš, říkala jsem ti, že náš pokoj je tenhle!" Namáhavě polkla. Slova jí vázla v hrdle, nechtěla však dát svůj strach najevo, Harpunář by jej mohl v jejím hlase slyšet.

Dveře byly nyní otevřeny na skulinku. Odette vytáhla klíč ze zámku; zastrčila jej do kapsy a toho okamžiku využila k tomu, že se snažila zaslechnout, co se uvnitř děje. Televize neběžela a Harpunář se nesprchoval. Odette tak trochu doufala, že ho zastihnou v koupelně; tam by byl jako v pasti. Neslyšela však nic. Otevřela dveře trochu víc.

Uvnitř byla krátká, úzká předsíňka, temná jako jeskyně a naprosto tichá. Předpokládali, že se Harpunář bude skrývat v pokoji, ale co když tu vůbec není? Mohl odejít na opožděnou snídani. Anebo už Baku opustil a pokoj si nechává jako zálohu pro případ potřeby.

Ale co když na nás číhá? napadlo ji. A hned si na svou otázku odpověděla: Potom si budeme muset s tou situací poradit. Viktor říkával, že nic není zaručené.

"Copak je, miláčku?" ozval se Battat.

Při těch slovech sebou polekaně trhla. Ohlédla se po svém společníkovi. Američanovo obočí bylo stažené; očividně se ho zmocňovaly obavy. Uvědomila si, že se vstupem možná příliš dlouho otálela.

"Ale nic." Otevřela dveře ještě trochu víc a levicí sáhla dovnitř. "Jen hledám vypínač."

Strčila do dveří, až se otevřely napůl. Spatřila rudě žhnoucí číslice budíku na nočním stolku v pokoji. Středem závěsů se táhla zubatá čára bílého světla venku. Jeho jas okolní temnotu pokoje jen ještě prohluboval.

Odette dosud skrývala pistoli pod kabátkem a stále ještě jej držela za napůl otevřenými dveřmi. Levicí nahmatala vypínač a otočila jím. Rozsvítilo se světlo v předsíňce a také lampičky na nočních stolcích. Stěny a nábytek vystoupily ze tmy tlumenou žlutooranžovou září.

Odette vešla do předsíňky; ani nedýchala. Toaletu s koupelnou měla po pravé straně. Nakoukla dovnitř. Na poličce vedle umyvadla ležely toaletní potřeby. Mýdlo bylo rozbalené.

Pohlédla na lůžko; vypadalo nedotčené, podušky však byly zpřeházené. Na stojanu pro zavazadla viděla kufr, Harpunářovy boty však ne. Možná že je opravdu pryč.

"Něco tady nehraje," řekla.

"Co jako?"

"Tamto na tom stojanu - to přece není naše brašna."

Battat vstoupil za ní. Rozhlédl se. "Tak vidíš, že jsem měl pravdu," prohlásil. "Není to náš pokoj!"

"Tak jak to, že se sem ten klíč hodil?"

"Pojďme dolů, zjistíme to," pronesl naléhavě Battat; stále se rozhlížel kolem.

"Možná to spletl pikolík a dal sem někoho jiného," namítla Odette.

Battat ji náhle prudce popadl za levé rameno, hrubě jí smýkl do koupelny a sám rychle vkročil za ní.

Odette se otočila a sjela ho vzteklým pohledem. Položil si prst na rty a posunul se těsně k ní.

"Co je?" zeptala se šeptem.

"Je tady," odpověděl potichu.

"Kde?"

"Za postelí, na podlaze. Viděl jsem odraz v mosazném čele postele."

"Je ozbrojený?"

"To jsem nepoznal. Vsadím se ale, že je."

Odette odložila kabátek na podlahu. Už nebylo proč pistoli schovávat. Battat stál několik kroků před ní, nedaleko dveří. V té chvíli si Odette všimla kulatého zrcátka s rukojetí, pověšeného na stěně. Dostala nápad.

"Podržte to," zašeptala a podala mu pistoli. Potom ho obešla, zrcátko sňala a přistoupila ke dveřím, přikrčila se a zrcátko opatrně vystrčila do předsíňky; natočila je tak, aby jím viděla do pokoje pod postel.

Nikdo tam nebyl.

"Je pryč," řekla tiše.

Vysunula zrcátko o něco dál, aby v něm viděla větší část pokoje; pomalu je naklápěla ze strany na stranu. V koutech nikdo nebyl, a na vyboulené místo na závěsech nedohlédla.

"Určitě tam není," prohlásila šeptem.

Battat přidřepl za ní a zadíval se do zrcátka. Odette si říkala, jestli Battat, sužovaný horečkou, někoho skutečně viděl, nebo jestli měl jen nějaké halucinace.

"Vteřinku," řekl. "Natočte to zrcátko tak, aby bylo vidět čelo postele!"

Odette uposlechla; závěsy se hýbaly. Vypadalo to, jako kdyby jimi povíval větřík.

"To okno je otevřené," řekla.

Battat vstal, obezřetně vešel do pokoje a rozhlédl se. "Krucinál!"

"Co je?" zeptala se Odette a vstala také.

"Pod tím závěsem visí lano," sdělil jí Battat a zamířil k oknu. "Ten mizera sešplhal -"

Náhle se prudce otočil a rozběhl se zpátky do koupelny.

"K zemi!" zařval a neurvale strhl Odette na podlahu. Střemhlav se vrhl vedle ní, těsně u laminátové vany; rychle přetáhl Odettin kabátek sobě i jí přes hlavu a zůstal tak ležet, paži položenou na jejích zádech.

Vzápětí pokojem prošlehl rudožlutý záblesk světlice. Ozvalo se zasyčení, jakési hušššš, a vzduch v pokoji se okamžitě rozpálil. Světlice v příštím okamžiku zhasla a zbyl po ní odporně sladký puch, smíšený se zápachem pálící se látky a koberce. Detektor kouře v pokoji se rozkvílel.

Odette shodila kabátek z hlav jich obou a klekla si. "Co to bylo?" vykřikla.

"Na stole byl TEPL!" zaječel Battat.

"Cože tam bylo?"

"TEPL, terorista-plechovka!" odpověděl Battat a vyskočil. "Honem -musíme pryč!"

Pomohl Odette vstát; popadla kabátek a oba vyrazili ven do chodby. Battat zavřel dveře a vrávoral k pokoji 312. Očividně se sotva držel na nohou.

"Co to je, ten terorista-plechovka?"

"Napalm s benzenem jako hnacím plynem. Celé to vypadá jako nádobka s pěnou na holení a rentgeny na letištích to neodhalí. Stačí jen otočit víčkem, nastaví se časovač - a bác" vysvětloval Battat. Kdesi za nimi se spustilo hlavní požární poplašné zařízení; jeho zvuk se podobal hlasu dutě znějícího zvonu. Mezitím se již dostali k pokoji 312. "Dejte mi ten univerzální klíč!"

Odette mu jej podala.

Battat otevřel dveře; spojovacími dveřmi sem již z pokoje 310 pronikaly pramínky kouře. Battat proběhl kolem dveří a spěchal k oknu. Těžké závěsy byly roztažené; natočil se bokem a zůstal stát tak, aby viděl ven, ale jeho samotného aby zezdola vidět nebylo. Odette se postavila za něj; Battat se musel opřít o stěnu, aby neupadl. Za oknem spatřili prázdné parkoviště.

"Tamhle je," řekl Battat a ukázal ven.

Odette popošla blíž.

"Vidíte ho? V bílé košili, modrých džínách, s černým baťůžkem."

"Vidím."

"Tohohle člověka jsem zahlédl tam v pokoji," řekl Battat.

Tak tedy tohle je Harpunář, ten netvor, pomyslela si Odette. Postava, vzdalující se beze spěchu od hotelu, nepůsobila nijak imponujícím dojmem, avšak její nenucené chování jen zdůrazňovalo, jakých odpudivých skutků je ten člověk schopen. V požáru, který založil, aby jím kryl svůj útěk, mohou umírat lidé; jemu to však je lhostejné. Odette si toužebně přála, aby ho mohla zastřelit rovnou odtud.

"Nejspíš půjde pořád pomalu, aby na sebe neupoutal pozornost," prohlásil Battat. Vrátil Odette pistoli; dýchal přerývaně, sotva dokázal stát. "Můžete ho dohonit a vyřídit, máte na to dost času."

"A co vy?"

"Jen bych vás zdržoval."

Odette váhala. Ještě před hodinou byla proti tomu, aby se Battat téhle akce účastnil; nyní jí naopak připadalo, že když udělá, co jí říká, ponechá ho napospas osudu.

"Ztrácíte čas," naléhal Battat; jemně ji postrčil a sám vykročil ke dveřím. "Jen klidně jděte, já se už nějak dostanu ke schodišti a vrátím se na velvyslanectví. Uvidím, jestli se dá něco podniknout odtamtud."

"Tak dobře." Odette se otočila a spěchala ke dveřím.

"Určitě je ozbrojený!" zakřičel za ní. "Dejte si pozor! A nijak se nerozmýšlejte!"

Mávla rukou na znamení, že rozumí, a byla pryč.

Chodbu již začínal zahalovat kouř. Těch několik hostů v ostatních pokojích vycházelo ven; byli zvědaví, co se děje. Již dorazil hotelový personál a s ním ochranka, a odváděli je ke schodišti.

Odette jednomu členu ochranky řekla, že v pokoji číslo 312 je člověk, který potřebuje pomoc, a utíkala napřed.

Seběhla po schodech a za necelou minutu byla na ulici. Parkoviště bylo na druhé straně budovy. Utíkala tam.

Harpunář zmizel.

52 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 03.13

Paul Hood se vrátil do zasedací místnosti kabinetu a zavřel za sebou. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Voněla tu káva. Byl tomu rád, vůně překrývala zápach zrady. V elektronickém zápisníku vyhledal číslo a přistoupil k telefonu. To, k čemu se chystal, neděl proto, že se mu jen tak zachtělo. Musí to udělat. Je to jediný způsob, na který dokázal přijít, má-li zabránit tomu, co začíná nabývat obrysů úspěšně se vyvíjejícího státního převratu.

Volaný na druhém konci se ohlásil hned na druhé zazvonění. "Haló?"

"Megan, tady Paul Hood."

"Paule, kde jste? Měla jsem starost -"

Jsem v zasedací místnosti kabinetu. Megan - teď poslouchejte: Fenwick je zcela určitě zapletený do nějakého spiknutí. Mám zato, že se on, Gable a ještě pár dalších pokoušejí prezidentovi namluvit, že trpí nějakými bludnými vidinami."

"Proč by někdo z nich měl zájem na tom, aby si manžel myslel, že mu přeskočilo?"

"Protože taky rozpoutávají střet mezi Íránem a Ruskem v Kaspickém moři. Jestli se jim podaří prezidenta samotného nebo veřejnost přesvědčit, že nedokáže s tím konfliktem něco udělat, bude muset abdikovat. A nový prezident tu válku buď vystupňuje, nebo, a to spíš, ukončí. Tím u lidí i u Íránu zaboduje. A potom si možná všichni mezi sebou rozdělíme zdroje nafty, které patřívaly Ázerbájdžánu."

"To je ale obludnost, Paule! Podílí se na tom i viceprezident?"

"Možná ano," odtušil Hood.

"A očekávají, že se jim to podaří?"

"Megan - už jim zbývá jen kousek k tomu, aby se to podařilo. Ta krize v Kaspickém moři se vyhrocuje, a oni se o další strategii radí v Krizovém sále; přesunuli se tam z Oválné pracovny. A ke vstupu do sálu já nemám prověření."

"Zavolám Michaelovi na soukromou linku a řeknu mu, aby vás přijal."

"To nebude stačit," namítl Hood. "Potřebuju, abyste udělala něco jiného."

Megan se zeptala, co; Hood jí to vysvětlil.

"Udělám to," prohlásila, když domluvil. "Dejte mi pět minut."

Hood jí poděkoval a zavěsil.

To, co navrhoval, představovalo pro něj i pro první dámu potenciálně nebezpečný taktický tah. A ani za těch nejpříznivějších okolností to nebude nic příjemného. Považoval to však za nutné.

Rozhlédl se po místnosti.

Tohle není totéž, jako když zachraňoval dceru. To provedl instinktivně; musel jednat, měla-li zůstat naživu. Jinou volbu neměl.

Tohle zde je něco jiného.

Pokoušel se představit si v duchu rozhodnutí, jež byla v této místnosti v průběhu staletí učiněna. Rozhodnutí o válkách, o postupu při hospodářských

krizích, o lidských právech a zahraniční politice. Každé z těch rozhodnutí nějakým způsobem, významným či méně významným, ovlivnilo dějiny. Důležitější však je, že ať již byla správná nebo špatná, všechna vyžadovala zaujetí pro věc. Někdo musel věřit, že jsou to rozhodnutí patřičná. V této víře musel někdo riskovat vše - od kariéry nebo bezpečnosti země až po životy milionů lidí.

K tomu se Hood chystal; vlastně se chystal k obojímu. Existovalo však úsloví, které ve třídě, kde Hoodův otec vyučoval občanskou nauku, doslova visívalo ve vzduchu. Nyní se jevilo zcela na místě.

"Prvních chyb se dopustí ti, kdo je udělají. Druhých potom ti, kdo jim je dovolili udělat."

Hood vyšel ven; tíhu rozhodnutí, jež učinil, nevnímal. Rovněž nevnímal nebezpečí, které je s jeho uskutečněním spojené.

Vnímal pouze pocit, že se mu dostalo té výsady, že může prospět své vlasti.

53 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 11.15

Bylo tomu již dávno, co Maurice Charles musel nějaké bezpečné útočiště vyklidit znenadání a ve spěchu. Pomyšlení, že prchá z úkrytu, který si tak pečlivě nachystal a zařídil, v něm vyvolávalo vztek. Avšak ještě větší vztek v něm vyvolávalo pomyšlení, že před někým nebo před něčím vůbec prchá. V téhle chvíli mu ani příliš nezáleželo na tom, jak někdo mohl zjistit, kde je. Soudě podle přízvuku byli ti vetřelci Ruska a Američan. Někdo z Moskvy nebo z Washingtonu ho možná sledoval, a on o tom neměl tušení. Možná, že někde udělal chybu. Nebo něco pokazil některý z jeho společníků.

Nevěřil, že se tam ta dvojice ocitla náhodou. Za prvé proto, že když se dole zapisoval, vzal si oba klíče od pokoje. V recepci neměli třetí, který by mohli někomu dát. Když ho probudilo cvaknutí otvíraného zámku, pochopil, že je cosi v nepořádku. A za další, když ta žena vešla dovnitř, pozoroval její nohy, naslouchal, jak mluví; celé to působilo dojmem, že si není jistá, že zkoumá situaci. Kdyby si doopravdy myslela, že jde do svého pokoje, vešla by bez otálení, rovnou k vypínači, a rozsvítila by. Když si ženy myslí, že mají pravdu, hoří nedočkavostí, aby to svému okolí také dokázaly.

Ať se však Charles vztekal jakkoli, nenechal se zlostí unést. Ze všeho nejdřív bylo nutné zamést po sobě stopy, aby mohl uniknout. To znamenalo vyřídit dvojici, která přišla do pokoje. Nepomýšlel na to, že přivolá atentátníky, kteří mu posloužili předchozí noci. Nechtěl, aby se rozneslo, že narazil na potíže; to by jeho pověsti a podnikání neprospělo.

Dobře si prohlédl nohy, kalhoty i sukni té dvojice. To postačí k tomu, aby je oba poznal. Má pistoli a nůž. Ti dva se nedožijí rána.

Došel doprostřed parkoviště a otočil se. Jestli se dívají oknem a hledají ho, chtěl, aby ho spatřili. Chtěl, aby za ním vyběhli ven a pokusili se mu zabránit v útěku. Tak by je mezi ostatními zřetelně rozpoznal. A také by mu to napovědělo, jestli mají ku pomoci ještě někoho dalšího. Jestli přivolali pomoc, na parkoviště se za pár okamžiků sjedou automobily nebo přispěchají nějací lidé. Pokud se tak nestane, dokáže je oba zlikvidovat a potom zmizet z města vlakem. Tak si to přece naplánoval.

Když poskytl dvojici možnost, aby ho viděla, vrátil se zpátky do hotelu; vešel postranním vchodem, vedle něhož byla řada obchodů. K hotelu se blížil jekot hasičských sirén, nikoli však policejních sirén. Žádné další automobily se sem nehnaly. To samozřejmě neznamenalo, že nebezpečí pominulo; naznačovalo to však, že ten chlap s tou ženskou pracují bez přímé podpory buď v blízkosti, nebo rovnou zde. Ztratit se v davu, sbíhajícím se k ohni, by mělo být snadné.

Nejdřív se ale musí vypořádat s těmi vetřelci.

54 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 03.17

V době, kdy prezidentský úřad zastával Harry Truman, byl Bílý dům doslova vykuchán a přestavěn; stalo se tak kvůli špatnému stavu staletých dřevěných nosných trámů a vnitřních stěn. Manželé Trumanovi se přestěhovali přes ulici do Blairova domu. V období mezi roky 1948 a 1952 byly položeny nové základy a zetlelé dřevěné trámy byly nahrazeny ocelovými nosníky. Provedly se rovněž výkopové práce v suterénu, navenek proto, aby se zvětšily skladovací prostory, ve skutečnosti se však tyto prostory proměnily v kryty pro prezidenta, jeho rodinu a pracovníky prezidentské kanceláře, kam by se uchýlili v případě jaderného útoku. V průběhu dalších let byl suterén tajně rozšířen ještě víc; vznikly další úřadovny, pracovny nejvyššího velení, zdravotnické a rekreační zařízení a sledovací stanoviště. Nyní tyto prostory sestávají ze čtyř pater a dosahují hloubky téměř sedmdesáti metrů.

Do všech čtyř poschodí se lze dostat dvěma výtahy, jedním ve Východním, druhým v Západním křídle. Výtah v Západním křídle má vstup nedaleko prezidentovy soukromé jídelny, v rohu na půli cesty mezi Oválnou pracovnou a kanceláří viceprezidenta. Kabina je malá, obložená dřevem, a pohodlně se do ní vejde šest lidí. Cestující se musí identifikovat podle otisku palce; k tomu slouží malý zelený monitor umístěný napravo ode dveří výtahu. Jelikož dole je rekreační zařízení Bílého domu, mají do výtahu přístup i členové první rodiny.

Hood došel k viceprezidentově kanceláři a tam čekal. Protože viceprezident byl v Bílém domě, kousek dál v chodbě stál agent tajné služby. Viceprezidentova pracovna se nachází nedaleko reprezentačního salonku, kde se původní část Bílého domu napojuje na novější Západní křídlo, staré jedno století.

Hood čekal necelou minutu, než Megan Lawrenceová dorazila. První dáma měla na sobě bílou sukni střední délky, červenou halenku a modrou šálu. Byla jen velmi skrovně nalíčená; v kontrastu s jemnou pletí se stříbro jejích vlasů zdálo tmavší.

Když první dáma míjela agenta tajné služby, pozdravil ji. Megan mladému muži odpověděla úsměvem a šla dál. Vřele se s Hoodem objala.

"Díky, že jste přišla," řekl Hood.

Megan se do něj zavěsila a vykročila k výtahu. Tak mohla jít blízko Hooda a hovořit potichu; za nimi stál agent tajné služby.

"Jak to chcete navléknout?" zeptala se.

"Bude to jak namáhavý výšlap do pěkného kopce," připustil Hood. "Tam v Oválné pracovně měl prezident hodně o čem přemýšlet. Pokud měl pochybnosti o své schopnosti pracovat, tak mu Fenwick a ti ostatní podali ten pravý a dokonalý lék. Krizi. Nemohli si to naplánovat líp. Připadalo mi, že prezident do značné míry věří tomu, co mu Fenwick říká. Něco takového právě potřeboval; pomáhalo mu to získat zpět sebedůvěru."

"Ano, tak jste to říkal," podotkla první dáma. "A napovídal mu samé lži."

"Tím jsem si jist," potvrdil Hood. "Jenomže já nemám nezvratné důkazy."

"Tak co vám tedy tu jistotu dodává?"

"Když jsme byli s Fenwickem sami tam v zasedací místnosti kabinetu, blufoval jsem," odpověděl Hood. "Řekl jsem mu, že jsme chytili teroristu, co zpunktoval tu krizi v Ázerbájdžánu. A taky, že nám ten terorista vyzradí, pro koho pracoval. Myslel jsem tím Fenwicka. A ten mi řekl, že se s touhle informací k prezidentovi nikdy nedostanu."

Mezitím došli k výtahu. Megan přiložila lehce palec na monitor. Zezadu se

ozvalo slaboučké zahučení.

"Fenwick popře, že by vám někdy nějak vyhrožoval," upozornila Hooda první dáma.

"Samozřejmě že to popře," souhlasil Hood. "Proto potřebuju, abyste prezidenta dostala z té schůzky pryč. Řekněte mu, že s ním potřebujete tak na pět minut mluvit. Kdybych to udělal já, Fenwick a jeho lidé by se mnou zametli. Ale aby se postavili proti vám, na to si dají moc velký pozor. Tím by prezidenta proti sobě popudili."

"Tak dobrá," souhlasila Megan. Dveře se nehlučně odsunuly. Oba vstoupili dovnitř a první dáma stiskla tlačítko S1 - suterén Jedna. Dveře se zavřely a výtah se dal do pohybu.

"Dole je strážný," upozornila Hooda Megan. "Bude muset nejdřív zavolat. Já do Krizového sálu přístup nemám."

"Vím. Doufejme, že telefon zvedne někdo jiný než Fenwick nebo Gable."

"A když se mi podaří mluvit rovnou s manželem, jen on a já - bude chtít vědět, oč jde; co potom?"

"Povězte mu, čeho jste si u něj během posledních pár týdnů všimla. Upřímně se mu svěřte s tím, z čeho máte strach - že jím Fenwick manipuluje. Získejte pro mě čas, i kdyby to byly jen dvě nebo tři hodiny. Ty potřebuju, abych sehnal důkazy a s jejich pomocí zabránil válce."

Výtah se zastavil a dveře se otevřely do jasně osvětlené chodby. Na bílých stěnách visely portréty amerických armádních důstojníků a obrazy s výjevy ze slavných bitev od dob Revoluce až po současnost. Krizový sál ležel až na konci chodby, za dvojitými černými dvoukřídlými dveřmi.

U stolku napravo od výtahu seděl mladý světlovlasý strážný se svěží pletí, příslušník námořní pěchoty. Na stolku stál telefon, počítač a lampa, na stojanu nalevo od strážného zářila řada obrazovek bezpečnostních kamer.

Strážný vstal a přejel zrakem z Hooda na Megan. "Dobré jitro, paní Lawrenceová!" pozdravil. "Na ranní plavání je trošku brzy," dodal s úsměvem.

"Trochu jsem si přivstala, desátníku Caine," odpověděla Megan rovněž s úsměvem. "Tohle je můj host, pan Hood. A nejdu si zaplavat."

"Ani jsem si nic takového nemyslel, paní." Strážný stočil zrak na Hooda. "Dobré jitro, pane."

"Dobré jitro."

"Desátníku, byl byste tak laskav a zavolal prezidentovi?" řekla Megan. "Potřebuju s ním mluvit. Soukromě, jen s ním."

"Jistě."

Cain se posadil, zvedl telefon a navolil číslo Krizového sálu.

Hood se nijak často nemodlil, nyní se však přistihl, že se modlí, aby telefon vzal někdo jiný než některý z Fenwickových lidí.

Za okamžik Cain hlásil: "Je tu první dáma, přišla za panem prezidentem."

Pak se odmlčel; Hood a Megan stáli bez hlesu ve ztichlé chodbě. Jediným zvukem bylo slabé, kvílivě znějící bzučení monitorů.

Za okamžik strážný vzhlédl. "Ne, pane," řekl. "S nějakým pánem. Panem Hoodem."

To bylo špatné znamení. Nápad zeptat se na tohle mohl dostat jedině některý z Fenwickových lidí.

Po krátké chvíli strážný řekl: "Ano, pane," a zavěsil. Vstal a pohlédl na první dámu. "Lituji, paní. Tu schůzku prý nelze přerušit."

"Kdo to byl?" zeptala se Megan.

"Pan Gable, paní."

"Pan Gable se pokouší zabránit panu Hoodovi v doručení důležitého vzkazu prezidentovi," prohlásila Megan. "Vzkazu, kterým se možná zabrání válce. Potřebuji s manželem mluvit."

"Desátníku," ozval se Hood. "Vy jste přece voják. Nejste povinen přijímat rozkazy od civilisty. Já vás teď žádám, abyste zavolal znovu. Chtějte mluvit s nějakým důstojníkem, a zopakujte mu vzkaz první dámy."

"Jestli vám pan Gable bude působit nějaké potíže, vezmu odpovědnost na sebe," dodala Megan.

Desátník váhal, avšak jen okamžik. Opět zvedl telefon a navolil číslo příslušné linky; zůstal přitom stát.

"Pan Gable? Chtěl bych mluvit s generálem Burgem."

Generál Burg byl předsedou Sboru náčelníků štábů.

"Ne, pane," řekl desátník téměř vzápětí. "Tohle je vojenská záležitost. Podléhá utajení."

Následovala další přestávka; Hood ucítil až dole v hrdle štiplavě kovovou pachuť. Vzápětí si uvědomil, že tak chutná krev; prokousl si jazyk. Násilím se donutil ke klidu.

Po pár vteřinách se hlas i chování desátníka Caina změnily. Napřímil se, téměř ztuhl v pozoru, tón jeho hlasu zněl úředně. Hovořil s generálem Burgem.

Opakoval žádost. Po několika vteřinách zavěsil. Pohlédl na první dámu.

"Váš manžel vás přijme oba," oznámil pyšně.

Megan se usmála a poděkovala mu.

Ona i Hood se otočili a spěchali chodbou ke Krizovému sálu.

55 KAPITOLA

Baku, Ázerbájdžán úterý, 11.22

David Battat sestupoval vratkým krokem po betonových schodech.

Dopoledne již značně pokročilo, a z hotelu tudíž nevycházelo moc lidí. Někteří z těch, kdo Battata míjeli, se ho ptali, jestli nepotřebuje pomoc. Řekl jim, že se nadýchal kouře, ale že se to brzy spraví. Sestupoval pomalu, nalehlý na železné zábradlí. Když se dostal do hotelové haly, opřel se o zeď nedaleko telefonních budek. Sedat si nechtěl, točila se mu hlava, byl celý zesláblý a měl strach, že by potom už nedokázal znovu vstát. Všimla si ho náměstkyně ředitele hotelu a zeptala se, ve kterém pokoji bydlí. Odpověděl, že nepatří mezi hosty, že byl navštívit přítele. Mladá žena mu řekla, že hasiči potřebují, aby všichni hotel vyklidili, Battat odvětil, že půjde hned, jak popadne dech.

Rozhlédl se po hale plné lidí, většinou hotelového personálu; ostatní - asi padesát či šedesát hostů, plných obav o svůj majetek -, se vyptávali na bezpečnostní zajištění. Nezdálo se však, že nějak spěchají s odchodem; v hale žádný kouř nebyl a hasičské vozy se již sjížděly na kruhovou příjezdovou vozovku před hotelem.

Battatovi dělalo starosti, jak si vede Odette. Když opouštěla hotel, byl na ni pyšný. Pokud měla strach, nedávala jej na sobě znát. Přál si, aby dokázal stát pevněji na nohou. Nezamlouvala se mu představa, že se Odette bude muset střetnout s Harpunářem sama.

Kus dál po chodbě, po pravé straně, Battat viděl postranní východ. Parkoviště bylo napravo, průčelí hotelu nalevo. Protože prostor před hotelem zaplnily hasičské vozy, napadlo ho, že taxíka spíš sežene na parkovišti. Kdyby neuspěl, za parkovištěm vedla hlavní ulice; viděl ji z okna toho pokoje. Tam by mohl nastoupit do nějakého autobusu.

Odstrčil se od stěny a šouravou chůzí se vydal napříč halou s podlahou pokrytou kobercem. Opět ho přepadl záchvat zimnice, třebaže se necítil hůř než dosud. Jeho tělo bojovalo s tím, co mu Harpunář píchl; pravděpodobně nějaký virus, nikoli chemikálii, říkal si. Konečně by se už snad mohl dočkat lékařského ošetření a zbavit se toho.

Vlekl se podél řady telefonních budek; viděl všechno rozplizle, jako v mlze. Kus dál bylo několik obchodů, na velkých sklech výloh se odrážely odlesky skleněných tabulí na opačné straně. Uvnitř obchodů nikdo nebyl, ani

zákazníci, ani prodavači. Jak se Battat k výlohám blížil, vystavené košile, různé cetky, kufry, brašny a hračky, vše mu splývalo dohromady. Pokoušel se mrkáním zrak zaostřit, avšak bezúspěšně, choroba a vyčerpání z tělesné námahy ho oslabily víc, než si myslel. Vážně uvažoval o tom, že se vrátí zpátky do haly a požádá zdravotníky hasičského sboru, aby ho odvezli do nemocnice. Současně se bál tam jít, měl strach, že ho někdo pozná a vzpomene si, že tam předchozí noc ležel, a bude se vyptávat na toho mrtvého v jeho pokoji. Začínal však pochybovat, že se vůbec dostane z hotelu, a už vůbec nedoufal, že by se dokázal dostat až na velvyslanectví.

Náhle kdosi vstoupil do jeho zorného pole. Battat zůstal stát a s námahou zaměřil na tu postavu zrak. Byl to muž v džínách a bílé košili. Na ramenou měl popruhy.

Černý batůžek.

Prokrista, pomyslel si Battat. Muž se k němu blížil; Battat věděl, kdo to je. A neměl pochyb o tom, že ho poznal i ten člověk. A že ví, proč je Battat tak zesláblý; pravděpodobně právě on mu tam na břehu dal injekci s bakteriálním jedem.

Harpunář.

Před několika okamžiky vešel postranním vchodem a nyní byl od

Battata vzdálen asi šest metrů. V pravé ruce držel cosi, co vypadalo jako nůž. Battat s ním nedokáže bojovat. Musí zkusit dostat se do haly.

Otočil se, ale pohyb byl příliš prudký; před očima mu všechno rozmazaně tančilo, zavrávoral a narazil do jedné z výloh. Chvatně se odstrčil ramenem a klopýtal dál. Kdyby se stačil dovléct až do haly, tam se třeba i svalit na zem, padnout na obličej, někdo by se k němu snad dostal dřív než Harpunář.

Už byl u řady telefonních budek. Natáhl levou paži, pomáhal si jí a sunul se podél stěny dál. Odstrčit se, udělat krok, znovu a znovu.

Měl za sebou polovinu budek, když ucítil, jak mu vpředu po hrdle klouže naškrobená látka. Rukáv. Silná paže ho strhla škrticím chvatem dozadu.

"Posledně jsem tě potřeboval živého," zašeptal vrah chraptivě drsným hlasem. "Teď ne; leda bys mi pověděl, s kým pracuješ."

"Trhni si, ty sráči!" vypravil ze sebe Battat namáhavě.

Dole v zádech ucítil tlak kolena. Jestli ho Harpunář chce zabít vstoje, bude zklamán; Battatovi se podlomily nohy a klesl na zem. Harpunář ho okamžitě pustil a prosmýkl se před něj, rozkročil se nad ním a prudce mu klekl jedním kolenem na prsa. Battat ucítil ostré píchnutí v boku, až vyhekl bolestí. Měl zlomené žebro, možná několik. Harpunář mu přiložil k hrdlu nůž, hrot přitiskl pod levé ucho.

"Nic takového," zasyčel a vztekle ho probodával očima. "Tímhle tě trhnu já."

Battat neměl dost sil, aby se dokázal bránit. Uvědomoval si, že mu protivník prořízne hrdlo od ucha k uchu a nechá ho utonout v jeho vlastní krvi. Ale nemohl proti tomu dělat nic. Naprosto nic.

Ucítil na hrdle bodnutí; vzápětí uslyšel tiché, tupě znějící prasknutí a do očí se mu rozstříkla krev. Očekával, že probodnutí hrdla bude bolet víc; ale po tom prvním píchnutí už žádná bolest nepřicházela, necítil, že by mu čepel pronikala kůží. A stále ještě mohl dýchat.

V příštím okamžiku uslyšel druhé prasknutí. Usilovně zamrkal, aby dostal krev z očí; spatřil Harpunáře, který jako by se vznášel na místě s hlavou skleslou na prsa; z rány v krku mu tryskala krev. V jeho tváři se nezračilo nic, co by připomínalo nějaké divadelní drama, neudělal žádné rozmáchlé gesto, které by se hodilo k velikosti jeho zločinů. Jen zákmit zmatku a překvapení. Potom se vrahovy oči zavřely, nůž mu vypadl z ruky a Harpunář se svalil na zem mezi Battata a řadu telefonních budek.

Battat zůstal ležet. Netušil, co se vlastně stalo, dokud se odkudsi zezadu nevynořila Odette. Před tělem držela namířenou pistoli s tlumičem a shlížela dolů na Harpunáře.

"Neudělal vám nic?" zeptala se.

Battat si sáhl na hrdlo; až na pár kapiček krve na levé straně se zdálo nedotčené.

"Snad ne. Díky," odpověděl.

Podařilo se mu napůl odplazit, napůl se svíjivými pohyby odstrkat stranou. Odette, sehnutá nad Harpunářem, uchopila jeho zápěstí a zkusila tep; pistolí mu přitom stále mířila na hlavu. Potom mu přiložila dva prsty k chřípí, jestli neucítí dech. Zasáhla ho do hrdla a do prsou a bílá košile již nasákla krví; krev z ní kapala i na zem.

"To jsem rád, že jste ho sledovala," řekl Battat; z kapsy vytáhl kapesník a přitiskl si jej na své zranění.

"Nesledovala," odtušila Odette. "Ztratil se mi, ale napadlo mě, že se třeba vrátí a pokusí se zakrýt stopy. A věděla jsem, koho z nás dvou pozná."

V té chvíli mrtvolu spatřila jedna z uklízeček v hale a pronikavě vykřikla. Battat se po ní ohlédl. Ukazovala na něj a na Odette a křikem přivolávala pomoc.

Odette obešla mrtvolu a pomáhala Battatovi na nohy. "Musíme odtud zmizet," naléhala. "Pojďte, auto mám kousek odtud -"

"Počkejte," zarazil ji Battat. Shýbl se nad Harpunářem a rozdělával popruhy jeho batůžku. "Pomozte mi s tím; můžou tam být důkazy, které se budou hodit k identifikaci jeho společníků."

"Vy hlavně vstaňte," řekla Odette. Vytáhla nůž. "Já to udělám sama."

Battat se chytil poličky pod telefonem a vytáhl se na nohy; Odette zatím batůžek odřízla. Potom ho vyzvala, aby se jí opřel o rameno, a odváděla ho přes halu pryč.

Byli téměř u dveří, když na ně kdosi zezadu houkl.

"Státi"

Oba se otočili. Hned za řadou telefonních budek stál postarší člen hotelové ochranky. Odette nechala Battata opřeného o jednu z výkladních skříní, ze zadní kapsy vytáhla služební odznak a podržela jej tak, aby na něj muž viděl.

"Jsem Odette Kolkerová z Metropolitního družstva tři," řekla. "Ten člověk tamhle na zemi je hledaný terorista; požár v čísle 310 založil on. Dohlédněte, aby ten pokoj uzavřeli a zapečetili. Já vezmu svého partnera do nemocnice a dohlédnu, aby se mu dostalo řádné péče. Pak se vrátím."

Nečekala, až muž něco odpoví nebo až dorazí ostatní členové ochranky, otočila se a pomohla Battatovi ven z budovy.

Provedla to dobře, pomyslel si Battat; pověřila toho člověka úkolem, dodala mu pocit důležitosti, aby jim nepřekážel.

Štiplavý, čistý vzduch a ostré sluneční světlo napomohly k tomu, že se Battat opět trochu vzpamatoval. Tentokrát však již naposled, to věděl s jistotou. Nohy měl jako z rozměklého vosku a hlavu udržel vzpřímenou jen stěží. Ale aspoň že mu krk nijak moc nekrvácí, kapesník většinu krve zachycoval.

Teprve když přešli parkoviště dozadu za hotel, celá ta událost dopadla na Battata plnou vahou. Odette to dokázala. Nejenže mu zachránila život, ale také skoncovala s Harpunářem. Zabila teroristu, který unikal všem špičkovým evropským bezpečnostním službám. Battat pocítil hrdost na to, že k tomu také aspoň kousíčkem přispěl. Jediným stínem na tom všem bylo, že Odette už pravděpodobně nebude moci zůstat v Baku. Vysvětlit tuhle událost jejím nadřízeným na policii dá určitě pěknou práci. A jestli má Harpunář spojence, mohli by ji začít hledat. Podle všeho je svrchovaný a nejvhodnější čas, aby si změnila totožnost.

Za pět minut už seděl v Odettině autě na sedadle pro spolujezdce. Zařadili se mezi ostatní vozidla a zamířili k americkému velvyslanectví; jízda to bude krátká, stále tu však zbývalo něco, co nesneslo odkladu. Battatovi ležel v klíně Harpunářův batůžek. Na chlopni byl malý zámeček. Vypůjčil si od Odette nůž, chlopeň odřízl a nakoukl dovnitř.

Ležely tam jakési dokumenty a telefon Zet-4. Když byl v Moskvě, s jedním takovým pracoval. Jsou kompaktnější a složitější než americké družicové TAC-SAT.

Vyňal přístroj z pouzdra. Telefon měl alfanumerická tlačítka a ještě řadu dalších. Nad nimi byl displej z tekutých krystalů. Stiskl tlačítko pro menu napravo od displeje. Možnosti volby byly v angličtině, tak jak to Harpunářovi vyhovovalo.

A David Battat poprvé od chvíle, kdy dorazil do Baku, udělal cosi, co mu po celou tu dobu scházelo.

Usmál se.

56 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 04.27

Krizový sál je místnost jasně osvětlená měkkým zářivkovým světlem, s nízkým stropem a bílými stěnami. Uprostřed stojí poradní stůl, podél tří stěn křesla s počítačovými monitory, připevněnými k postranním opěradlům. Monitory zobrazují pobočníkům informace ani ne s minutovým zpožděním. Na čtvrté stěně visí tři metry dlouhá televizní obrazovka s vysokým rozlišením, napojená na Národní úřad pro průzkum. Lze na ni v reálném čase promítat družicové záběry; předměty lze zvětšit na délku až jednoho metru. Většina z těchto technicky špičkových zlepšení byla instalována během posledních čtyř let nákladem přes dvě miliardy dolarů, původně přidělených na výstavbu rekreačních zařízení v Bílém domě, včetně bazénu a tenisového kurtu.

Hood a první dáma vešli dveřmi pod velkou obrazovkou. Náčelníci štábů pozemního vojska, námořnictva a letectva, uprostřed s předsedou, generálem Otisem Burgem, seděli po jedné straně stolu. Burg byl hřmotný muž s mohutnou hrudí, jemuž se blížila šedesátka, s vyholenou hlavou a ocelově šedýma očima; jejich tvrdý pohled utvářely válka a politická byrokracie. Za náčelníky štábů seděli jejich pobočníci. Po druhé straně stolu seděli prezident, viceprezident, šéf Národního bezpečnostního úřadu Fenwick, vedoucí prezidentské kanceláře Gable a zástupce poradce pro národní bezpečnost Don Roedner. Soudě podle jejich napjatých výrazů šlo buď o schůzku, jejíž náplň byla složitá a jednání obtížné, nebo jim nebylo vhod vyrušení. Anebo obojí.

Ve tvářích několika náčelníků štábů se zračilo překvapení, když spatřili Hooda v doprovodu první dámy. Stejný výraz měl rovněž prezident; právě se chystal vstát, že odejde do studovny hned vedle, kde si s první dámou pohovoří. Ztuhl a pohlédl z Megan na Hooda, potom zpátky na Megan. Oba příchozí zůstali stát v čele poradního stolu.

"Co se děje?" zeptal se prezident.

Hood vrhl pohled na náčelníky štábů, tvářící se jako hradba nedůtklivé netrpělivosti; dosud nevěděl, jestli jejich frustraci způsobil on, nebo projednávaná záležitost. Věděl jedině, že na to, aby předložil své argumenty, nebude mít mnoho času.

"Pane," začal, "přibývá důkazů o tom, že útok na íránskou vrtnou plošinu neprovedli Ázerbájdžánci, ale Íránci pod vedením teroristy známého jako Harpunář."

Prezident se zase posadil. "A důvod?"

"Aby Írán měl čím ospravedlnit přesuny lodí do té oblasti a zmocnil se co největšího počtu zdrojů nafty," odpověděl Hood.

"A riskoval vojenský střet se Spojenými státy?" navázal Lawrence.

"Ne, pane." Hood pohlédl na Fenwicka. "Mám zato, že existuje dohoda, která má zaručit, že Spojené státy nezasáhnou. Pak, až napjatá situace pomine, my prostě budeme naftu kupovat od Teheránu."

"A kdy byla ta dohoda uzavřena?"

"Včera, v New Yorku," odpověděl Hood. "Pravděpodobně po mnoha měsících jednání."

"Vy narážíte na Jackovu návštěvu na íránském zastupitelství," řekl prezident.

"Ano, pane."

"Pan Fenwick neměl k takovému slibu oprávnění," odtušil důrazně prezident. "Pokud jej přece jen dal, neplatil by."

"Mohl by platit, kdybyste nezastával prezidentský úřad," odtušil Hood.

"To je směšné!" vyrazil ze sebe Fenwick. "Na íránském zastupitelství jsem byl proto, abych se pokusil rozšířit naše zpravodajské zdroje na Blízkém východě. To jsem už vysvětlil, a můžu to taky doložit. Můžu vám říct, s kým jsem jednal a kdy."

"Všechno jako součást jediné kolosální lži!" prohlásil Hood.

"Byl se mnou pan Roedner," řekl Fenwick. "Mám poznámky, které jsem si udělal, a rád vám vyjmenuju své kontakty. Co máte vy, pane Hoode?"

"Pravdu," odtušil bez váhání Hood. "Totéž, co jsem měl, když jste se zapřísahal, že mi zabráníte v setkání s prezidentem."

"Zapřísahal jsem se, že vám zabráním v tom, abyste prezidenta otravoval!" odsekl Fenwick. "Utajené domluvy s Íránem. Prezident z úřadu. Tohle není žádná pravda, pane Hoode, to je paranoia!"

Viceprezident pohlédl na hodinky. "Promiňte, pane prezidente, ale ztrácíme čas. Potřebujeme pokračovat v jednání."

"Souhlasím," přidal se generál Burg. "Nejsem pro nějaký spěch v téhle tahanici, a není na mně, abych se vyjadřoval k tomu, který z těchhle pánů lže a který ne. Ale ať už to sehrajeme jako útok nebo jako obranu, jestli máme udržet krok s rozmísťováním íránských sil, musíme rychle dojít k nějakému závěru."

Prezident přikývl.

"Tak tedy, pane prezidente, i vy, generále, pokračujte v jednání," řekl Hood. "Ale, prosím, vojenskou akci odložte na co nejpozději. Dejte mi čas, aby dokončil vyšetřování, které jsem začal."

"Žádal jsem důkazy, kterými své požadavky podložíte," prohlásil prezident zcela nevzrušeným hlasem. "A ty vy nemáte."

"Zatím," odtušil Hood.

"A ten čas navíc, o kterém jsem si myslel, že bude na vyšetřování k dispozici, nemáme. Musíme jednat dál, pokud je ohrožení kaspické oblasti opravdové," uzavřel prezident tónem naznačujícím, že tuto záležitost považuje s konečnou platností za uzavřenou.

"Což je přesně to, co chtějí, abyste udělal!" prohlásil Hood. Začínal se rozpalovat a musel se nutit ke klidu; bylo třeba držet se zpátky. Nějaké zlostné vzplanutí by podkopalo věrohodnost jeho slov. "Máme zato, že se uměle vyvolává krize, taková, která vyprovokuje otázku vaší schopnosti řídit zemi."

"O tom se lidi dohadujou už celé roky," poznamenal prezident. "Už jednou odhlasovali, že mám úřad opustit. Jenže já svá rozhodnutí nedělám na základě anket."

"Já nemluvím o debatách o způsobu vlády," odtušil Hood. "Mluvím o vašem duševním stavu. O ten půjde."

Fenwick smutně potřásl hlavou. "Pane, o duševní zdraví opravdu jde. Pan Hood během posledních dvou týdnů pracoval pod vlivem silného stresu. Jeho dcera je duševně nemocná. On sám se rozvádí. Potřebuje dlouhou dovolenou."

"Já si nemyslím, že zrovna pan Hood potřebuje nějaké uvolnění z práce," zasáhla první dáma. Její hlas zněl jasně, zostřen hněvem. Po jejích slovech se v místnosti rozhostilo naprosté ticho. "Pane Fenwicku, já sama už několik týdnů pozoruji, jak je manžel mylně informován a obelháván. Pan Hood se do záležitosti vložil na mou osobní žádost. Jeho vyšetřování probíhalo metodicky, a já myslím, že jeho nálezy si zasluhují důvěru." Sjela Fenwicka hněvivým

pohledem. "Chcete nazvat lhářkou i mě?"

Fenwick mlčel.

Prezident pohlédl na manželku; Megan stála vzpřímeně a nepohnutě po Hoodově boku. V jejím výrazu nebylo ani známky po tom, že by se chtěla omlouvat za něco z toho, co řekla. Prezident vypadal unaveně, ale Hoodovi připadalo, že také smutně. Nedokázal říci, jestli proto, že Megan jednala za jeho zády, nebo proto, že ji snad něčím zklamal. Oba mlčeli; tuhle záležitost si vyjasní někdy jindy, v soukromí.

Za okamžik prezidentův zrak opět spočinul na Hoodovi. Smutek v nich zůstal. "Vaše obavy kvituji s povděkem," řekl. "Ale nevystavím zájmy země ohrožení proto, abych chránil zájmy svoje. Zvlášť když nemáte důkazy o tom, že zájmy země jsou skutečně ohroženy."

"Potřebuju jen pár hodin," naléhal Hood.

"Bohužel my pár hodin nemáme," odtušil prezident.

Jednu chvíli to vypadalo, že Megan manžela obejme. Neudělala to. Pohlédla na Fenwicka a potom na náčelníky štábů. "Děkuji vám, že jste nás vyslechli," řekla. "A omlouvám se za to vyrušení." Otočila se a vykročila ke dveřím.

Hood nevěděl, co ještě dodat. Bude se muset vrátit do zasedací síně kabinetu a dát se do práce s Herbertem a Orlovem; snažit se získat důkaz, který prezident potřebuje, a získat jej rychle.

Otočil se, že půjde za první dámou ven z Krizového sálu, když tu se ozvalo sotva slyšitelné pípnutí. Mobilní telefon. Zvuk vyšel z vnitřní kapsy Fenwickova obleku.

Sem by mu žádný telefonát neměl jit, uvědomil si Hood. Ve stěnách Krizového sálu byly uloženy čipy generující náhodné elektrické impulzy čili impedanční sítě. Ty měly za cíl zablokovat signály odposlouchávacích štěnic, zabránit, aby je mohly vysílat k někomu na území Bílého domu. Také blokovaly hovory mobilními telefony; až na jednu výjimku: vysílání přenášené družicovým systémem Héfaistos.

Hood se otočil právě v okamžiku, kdy ruka šéfa Národní bezpečnostní služby vklouzla do kapsy saka; Fenwick telefon vytáhl a vypnul.

Bingo.

Jestli hovor prošel přes zabezpečení impedanční sítí, musí to být Héfaistos. Nejvyšší stupeň zabezpečení. S kým asi tak Fenwick nechce právě teď mluvit?

Hood se přes něj nahnul a přístroj mu sebral; Fenwick po něm sáhl, Hood však ustoupil dozadu.

"Co si to ksakru dovolujete?" osopil se na něj Fenwick. Odstrčil křeslo a vstal. Vykročil k Hoodovi.

"Právě sázím svou kariéru proti tušení," odpověděl Hood. Odklopil mluvítko a ohlásil se. "Ano?"

"Kdo to je?" zeptal se volající.

"Tady linka Jacka Fenwicka z Národního bezpečnostního úřadu," řekl Hood. Přistoupil k prezidentovi. "Kdo volá?"

"Jmenuju se David Battat," odpověděl jasně znějící hlas.

Hood cítil, jak mu z beder sklouzlo břímě, ležící na něm a tížící ho jako balvan. Podržel telefon tak, aby mohl poslouchat i prezident. Fenwick zůstal stát vedle nich. Po telefonu už nesáhl. Jen stál. Hood zřetelně viděl, kam se tíha toho balvanu přesunula.

"Pane Battate, tady Paul Hood z Operačního centra."

"Paul Hood?" podivil se Battat. Jak to, že se na téhle lince hlásíte vy?"

"To je dlouhé vyprávění," odtušil Hood. "Jak jste na tom?"

"Sakramentsky líp než pan Fenwick," utrousil Battat. "Právě jsme odrovnali Harpunáře a sebrali jeho zakódovaný telefon. Tohle číslo se objevilo na prvním místě v Harpunářově nabídce rychlovoleb."

57 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 04.41

Paul Hood ustoupil do kouta, aby dokončil hovor s Battatem; záleželo mu na tom, aby měl pokud možno veškeré informace o Harpunářovi a o tom, co se stalo.

Prezident Lawrence zůstal po celou tu dobu stát. Pohlédl na manželku, stojící vedle dveří. Pousmál se na ni; jen náznakem, ten úsměv však napovídal, že on je v pořádku a ona že se zachovala správně. Potom se obrátil k Fenwickovi. Šéf Národního bezpečnostního úřadu dosud stál vedle něj; paže držel ztuhle, přitisknuté k bokům, ve tváři vzdorný výraz. Ostatní zůstali sedět u stolu. Všichni pozorovali Lawrence a Fenwicka.

"Jak to, že Harpunář měl vaši přímou linku a přístupový kód přes systém Héfaistos?" zeptal se prezident. V jeho hlase zazněla obnovená sebedůvěra.

"Na to nemůžu odpovědět."

"Pracoval jste v součinnosti s Iránem na plánech zabrání ázerbájdžánských ložisek nafty?"

"Nepracoval."

"Pracoval jste s někým při organizování převzetí moci v Oválné pracovně?" ptal se prezident dál.

"Ne, pane," odpověděl Fenwick. "Tohle všechno je pro mě záhada, stejně jako pro vás."

"Pořád ještě si myslíte, že pan Hood lže?"

"Myslím si, že je mylně informován. Pro to, co se děje, nemám žádné vysvětlení," odtušil Fenwick.

Prezident se posadil. "Takže vůbec žádné."

"Ne, pane prezidente."

Prezident pohlédl přes stůl na generála Burga. "Generále, hned pověřím ministra zahraničí a našeho představitele v OSN, aby se tím neprodleně začali zabývat. Co říkáte na vyhlášení středního stupně pohotovosti v té oblasti?"

Burg se podíval na své kolegy, na jednoho po druhém; nikdo se proti tomu návrhu neozval. Generál pohlédl na prezidenta. "Za dané situace, kdy v tomhle všeobecném zmatku není jasné, proti komu bychom měli bojovat, se spokojím se stupněm žlutá."

Prezident přikývl. Podíval se na hodinky. "V šesttřicet se opět sejdeme v Oválné pracovně. Tak budu mít čas na poradu s tiskovým tajemníkem o tom, co dáme do ranních zpráv. Chci lidi uklidnit ohledně našich jednotek a stavu našich dodávek nafty." Pak oslovil viceprezidenta Cottena a Gablea. "Požádám ministra spravedlnosti, aby v co největší tichosti a co nejdříve prošetřil všechno, co se ještě týká téhle situace. Chci, aby prokázal, jestli byla spáchána vlastizrada. Má někdo z vás nějaké připomínky?"

V prezidentově hlase zaznělo cosi jako výzva. Hood právě domluvil s Battatem a otočil se ke stolu; zůstal však stát v koutě. Všichni ostatní seděli mlčky.

Viceprezident se nahnul nad stůl, ruce s propletenými prsty položil na desku. Neřekl nic. Gable se ani nepohnul, Fenwickův zástupce Don Roedner jen upřeně zíral na stůl.

"Žádné návrhy?" naléhal prezident.

Tíživé ticho trvalo ještě chvíli. Pak viceprezident prohlásil: "K vyšetřování nedojde."

"Proč ne?"

"Protože zítra ještě před polednem budete mít na stole tři rezignace," odpověděl Cotten. "Od pana Fenwicka, pana Gablea a pana Roednera. Výměnou za tyto rezignace nebudou vznesena žádná obvinění, nezahájí

se žádné soudní stíhání a nezveřejní se žádné vysvětlení kromě sdělení, že mezi členy státní správy došlo k rozporům v názorech na politickou linii."

Fenwickovi zrudlo čelo. "Tři rezignace, pane viceprezidente?"

"Ano, správně, pane Fenwicku," odtušil Cotten. Na šéfa Národního bezpečnostního úřadu se vůbec nepodíval. "Výměnou za úplné omilostnění."

Hoodovi ten podtext neušel. A byl si jistý, že prezidentovi rovněž ne. Viceprezident je v tom také. Žádá ty ostatní tři, aby spadli z výšin místo něj - ten pád samozřejmě nebude nijak velký; vysocí činitelé státní správy jsou po odchodu z vládních služeb často vykopnuti výš v soukromém sektoru.

Prezident zavrtěl hlavou. "Takže tu mám skupinu vládních činitelů, kteří se zjevně spřáhli s teroristou mezinárodního formátu, s cílem odcizit naftu jedné zemi, dát ji jiné, sklízet požitky z účasti v mezinárodní politice a současně si přivlastnit úřad prezidenta Spojených států. A vy si tu takhle arogantně sedíte a prohlašujete, že se těm lidem dostane de facto amnestie. A že, jak vidno, jeden z nich má setrvat ve svém úřadě, ze kterého vede cesta k prezidentské funkci."

Cotten na něj upřel zrak. "Ano, to prohlašuju; alternativou je mezinárodní incident, ve kterém se na Spojené státy bude nahlížet jako na někoho, kdo zradil Ázerbájdžán. Za naší vládou se jako zástup zlých duchů potáhne řada vyšetřování a soudních sporů; ty zůstanou jediným dědictvím, které po sobě vláda nechá. A k tomu prezident, který neměl tušení o tom, co se odehrává mezi jeho nejbližšími poradci. Prezident, o kterém si jeho vlastní manželka myslela, že je možná postižen mentálním nebo emočním zhroucením. To jeho hodnověrnost před veřejností nijak nepozvedne."

"Takže z toho všichni vyklouznou!" vyrazil ze sebe prezident hněvivě. "A s tím se mám smířit?"

"Ano, všichni z toho vyklouznou," opakoval nevzrušeně viceprezident.

"Pane viceprezidente -" ozval se generál Burg, "mít tu zbraň, tak vám vpálím kulku do řiti!"

"Generále Burgu," opáčil viceprezident, "vzhledem k žalostnému stavu naší armády byste se určitě netrefil." Pohlédl na prezidenta.

"K žádné válce dojít nemělo. Nikdo se nechystal na nikoho střílet nebo nechat střílet na sebe. S Íránem by se dojednal mír, vztahy by se normalizovaly a Amerika by měla zaručené dodávky paliv. O metodách si může každý myslet, co chce, ale tohle všechno se dělo v zájmu země a pro její dobro."

"Vždy, když se poruší zákony, neděje se tak pro dobro země," odrazil ho prezident. "Vy jste vydal všanc malou průmyslovou zemi, přičinlivě se pokoušející upevnit své postavení v postsovětském světě. Usiloval jste o narušení stavu, daného vůlí amerických voličů. A zradil jste mou důvěru ve vás."

Cotten vstal. "Nic z toho jsem neudělal, pane prezidente. Jinak bych složil funkci. Uvidíme se na schůzce v šest třicet."

"Nebude vás tam potřeba," odtušil prezident.

"Hm... vy byste zřejmě dal přednost tomu, abych vystoupil v show Dnešek a promluvil o vládní politice v oblasti Kaspického moře."

"Ne; dal bych přednost tomu, abyste sepsal svou rezignaci a podal ji společně s ostatními."

Viceprezident zavrtěl hlavou. "To neudělám."

"Uděláte," řekl prezident. "A svou rezignaci zdůvodníte duševním vyčerpáním. Neudělám z vás mučedníka v záležitosti vytváření protiústavní frakce. Najděte si nějakou jinou práci, pane Cottene."

"Pane prezidente, začínáte si s někým, koho neznáte," varoval Cotten.

"Ani bych neřekl," odrazil ho prezident. Pohled jeho očí i tón hlasu ztvrdly jako ocel. "Máte pravdu, pane Cottene; nepřeju si žádný domácí ani mezinárodní skandál. Ale radši jej podstoupím, než abych nechal věci být a dovolil, aby možným nástupcem prezidenta zůstal zrádce. Buď rezignujete, nebo - výměnou za ono omilostnění - budu trvat na tom, aby pan Fenwick a jeho společníci řekli ministru spravedlnosti, co vědí o vaší účasti na téhle akci."

Cotten mlčel. Mlčel a Zbrunátněl.

Prezident sáhl po telefonu před sebou a stiskl tlačítko. "Desátníku Caine?"

"Ano, pane prezidente?"

"Prosím, ať se v Krizovém sále ihned hlásí neozbrojená stráž. Několik pánů tu potřebuje doprovodit do svých kanceláří a potom vyvést z Bílého domu."

"Neozbrojená, pane?" ujišťoval se Cain.

"Ano; žádné potíže nebudou."

"Provedu, pane."

"Až to zařídíte, zůstaňte přede dveřmi," dodal prezident. "Ti pánové tam budou za okamžik."

"Ano, pane!"

Prezident zavěsil; pohlédl na čtveřici. ‚Ještě něco. Nic o vaší účasti na tom všem se nesmí dostat za zdi téhle místnosti. Na omilostnění se já osobně nemíním ničím podílet; prominout vám by byl hřích. Amnestie bude vycházet výhradně z toho, že zprávy o celé záležitosti prostě nebudou."

Všichni čtyři se otočili a vykročili ke dveřím.

Megan Lawrenceová ustoupila stranou.

Hoodovy oči se setkaly s jejími. První dáma zářila pýchou. Oba si zřejmě mysleli totéž.

Megan byla jediná z Lawrenceů, kdo dnes ustoupil stranou.

58 KAPITOLA

Petrohrad, Rusko úterý, 12.53

U většiny zpravodajských služeb se dá často jen těžko poznat, kdy mají noc a kdy den; to proto, že spiknutí a špionáž si nikdy nedopřejí odpočinku, takže ti, kdo bojují proti teroristům a chytají špiony, zůstávají v plné práci čtyřiadvacet hodin denně. Většina těchto služeb pracuje v kompletním obsazení; v ruském operačním centru je dělení na den a noc ještě méně zřetelné, protože centrum sídlí v podzemí. Nikde žádná okna.

Generál Orlov však vždy věděl, kdy je odpoledne; věděl to proto, že v tuto dobu mu volala jeho oddaná manželka. Volala vždy krátce po obědě, aby se poptala, jak jejímu Sergejovi chutnal prostý oběd, bez výjimky nějaký sendvič. Zatelefonovala i dnes, kdy mu nestačila před jeho odchodem připravit balíček s jídlem.

Hovor bohužel trval jen krátce. To se stávalo často. Když Orlov pobýval v kosmu, obvykle si pohovořili déle než nyní, kdy velí operačnímu centru. Dvě minuty poté, co se ozvala Máša, zavolala Odette. Orlov Máše řekl, že jí bude muset zavolat později. Chápala to. Máša vždy projevovala pochopem.

Orlov si vzal druhý hovor. "Odette, tak jak to s vámi vypadá?" zeptal se nedočkavě.

"Je to dobré," odpověděla. "Úkol jsme splnili."

Orlov ze sebe chvíli nedokázal vypravit jediné slovo. Měl o Odette starost a obával se o výsledek operace. To, že je Odette v bezpečí a že hovoří tak vítězoslavně, způsobilo, že se téměř zalykal pýchou.

"Ukončili jsme to s jistými komplikacemi," pokračovala Odette, "ale vyvázli jsme. K žádným dalším zraněním nedošlo."

"A kde jste teď?" zajímal se Orlov.

"Na americkém velvyslanectví. Pana Battata tu ošetřují lékaři. Já pak půjdu na policejní stanici. Jednomu pracovníkovi hotelu jsem musela ukázat služební odznak, ale myslím, že se svým velitelem to už nějak zařídím. Harpunář založil požár; kapitánovi ohlásím, že jsem tam šla zjistit, jestli můžu nějak přispět."

"Takže odtamtud nechcete?"

"Řekla bych, že kvůli tomuhle se tu vyskytne pár zajímavých problémů," poznamenala. "Ráda bych tu nějakou dobu ještě zůstala."

"O tom si pak promluvíme," řekl Orlov. Jsem na vás pyšný, Odette. A znám ještě někoho, kdo bude pyšný také."

"Děkuju. Myslím, že Viktor na mě dneska dával pozor. David Battat taky. Jsem ráda, že jste ho požádal, aby do toho šel se mnou."

Potom Odette informovala Orlova o všem dalším, co se přihodilo. Dohodli se, že si za šest hodin ještě popovídají. Kdyby se ukázalo, že je nutné, aby Odette Baku opustila, v osm hodin večer by stihla let Aeroflotu.

Orlov si ještě chvíli vychutnával vše příjemné, co tímhle vítězstvím získal. Za prvé vyhrál bitvu s nepřítelem, který dlouho odolával. Za druhé učinil správné rozhodnutí, když Odette a Battata vyslal do terénu společně. A nakonec; podařilo se mu pomoci Paulu Hoodovi. Nejenže splatil starý dluh, ale posílil i naději, že se tak otevřou dveře k další úzké spolupráci.

Odette mu řekla, že Battat mluvil s Paulem Hoodem. K tomu Orlov již nemohl nic dodat. Za pár minut Hoodovi zavolá. Nejprve však chtěl informovat své lidi, kteří se honu na Harpunáře také zúčastnili.

Právě se chystal pro Groského a Kosova poslat, když oba dorazili. Kosov nesl srolovaný technický výkres.

"Pane generále, máme nějaké zprávy," hlásil vítězoslavně.

"Dobré?" zeptal se Orlov.

"Ano, pane. Ty informace, které nám Američané dali o Harpunářově ruské totožnosti, se ukázaly jako velmi užitečné."

"V jakém směru?"

"Prozradily nám, jak se dokázal dostat do Moskvy a vždycky tam beze stopy zmizet." Kosov přistoupil blíž a výkres rozložil na Orlovově stole. "Tohle je plánek starých železničních tras sovětské armády. Jak víte, kus od Moskvy jdou koleje pod zem a zastávky jsou na různých místech pod městem."

"To mělo za účel utajeně přepravit do města vojenské jednotky pro případ, že by bylo třeba potlačit pouliční nepokoje, nebo kdyby došlo k útoku ze zahraničí," dodal Groskij.

"O těch trasách vím," řekl Orlov. "Sám jsem tou železnicí jezdil."

"Ale o téhle možná nevíte," prohlásil Kosov.

Analytik ukázal perem na sotva znatelnou červenou čáru. Vedla od stanice metra Kijevskaja k několika dalším stanicím kolem města. Kosov měl pravdu; Orlov nevěděl, oč jde.

"Je neoznačená, jak vidíte, třebaže navazuje na hlavní drážní tah," pokračoval Kosov. "Mysleli jsme, že tam je nějaký obslužný tunel nebo něco podobného, ale jen tak pro jistotu jsme se podívali na starší plánek ze spisů GRU. Jde o starý Stalinův tunel. Kdyby se byla ve druhé světové válce německá armáda dostala až k Moskvě, Stalina by tímhle systémem tratí evakuovali. O existenci toho tunelu věděli jen jeho nejbližší vojenští poradci." Kosov ustoupil dozadu a založil si ruce na prsou. "Pane generále, k tomu, abychom tu naši krysu chytili, podle našeho názoru stačí, když na vstup a výstup nainstalujeme videokamery. Harpunář se tam dřív nebo později ukáže."

Orlov se na plánek chviličku díval, pak se pohodlně opřel. "Možná, že jste rozluštili pořádně spletitou hádanku," prohlásil. "Vynikající práce."

"Díky, pane!" rozzářil se Kosov.

"Naštěstí," pokračoval Orlov, "Harpunáře dneska před polednem zabili. Jediné krysy, které tím tunelem polezou, budou ty čtyřnohé."

Groskému poklesl koutek úst; Kosov zvadl úplně.

"Ale i tak bychom ho bez vás nedostali, a v tom smyslu podám hlášení prezidentovu řediteli prd výzvědnou činnost," sliboval Orlov. Vstal a podal jednomu po druhém ruku. "Jsem na vás na oba hrdý, a také jsem vám hluboce vděčný."

Kosovovo zklamání rychle opadlo, koutek Groského úst zůstal svěšený. Ale ani jeho věčná zakyslost nedokázala tu chvíli radosti zkalit. Nezkušená žena,

nemocný muž a dva bývalí nepřátelé spojili své síly a dosáhli velkého vítězství.

Byl to mimořádný, velkolepý pocit.

59 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 05.04

Když byli viceprezident a jeho parta odvedeni, prezident požádal Hooda, aby na něj počkal. Hood vyšel z Krizového sálu; prezident s Megan zůstali stát před poradním stolem a rozmlouvali spolu. Lawrence vzal Meganiny ruce do svých; vypadal zklidněné, opět se stal pánem situace.

Sál potom spěšně opustili i náčelníci štábů a chvátali k výtahu. Generál Burg se před odchodem zastavil s Hoodem a potřásl mu rukou.

"Tamto byla moc dobrá práce, a chytře provedená," řekl. "A taky dost o hubu. Gratuluju, pane Hoode. Jsem hrdý na to, že patříme k sobě; na to, že jsem Američan."

Říci tohle někdo jiný za téměř jakýchkoli jiných okolností, podobný výrok by možná vyzněl sentimentálně. Jenže celý systém nakonec fungoval, navzdory až děsivým silám a tlaku, které se proti němu spojily. Generál Burg měl všechny důvody prožívat pocit hrdosti. I Hood jej prožíval.

"Díky, generále," řekl upřímně.

Po odchodu náčelníků štábů Krizový sál ztichl, až na šeptem pronášená slova prezidenta a první dámy, hovořících spolu. Hoodovi se ulevilo, třebaže byl stále ještě jako omámený a otřesený vším, co se tu právě odehrálo. Nevěřil, že se tisk spokojí s takovým vysvětlením hromadné rezignace viceprezidenta a nejvýše postavených vládních činitelů, o jakém prezident mluvil. To však je bitva pro jiné válečníky a dojde k ní v jiný den. Hood se svým týmem zachránil prezidentský úřad a porazil Harpunáře. V této chvíli už jen toužil vědět, co mu chce prezident říci, vrátit se do hotelu a spát.

Prezident a první dáma se objevili po pár minutách. Vypadali unaveně, avšak spokojeně.

"Měl váš člověk v Baku ještě něco dalšího, co by nám pověděl?" zeptal se prezident ještě než k Hoodovi došel.

"Vlastně ne, pane; teď o něj pečují na americkém velvyslanectví. Ještě spolu budeme mluvit, a pokud se vyskytnou další poznatky, dám vám hned vědět."

Prezident přikývl a zastavil se Hoodovi po boku; Megan zůstala stát vedle manžela.

"Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat, ale manželka a já jsme vám chtěli poděkovat společně," začal prezident. "Prý jste na tom pracoval bez přestávky už od neděle v noci."

"Byl to dlouhý den a půl," přiznal Hood.

"Budeme moc rádi, když zůstanete spát nahoře, jestli chcete," pokračoval prezident. "Nebo vás některý šofér doveze domů."

"Děkuji, pane." Hood pohlédl na hodinky. "Dopravní špička začne až tak v šest, takže bych to měl zvládnout sám. Stáhnu si okénko a aspoň si užiju čerstvého vzduchu."

"No, když myslíte -" Prezident mu podal ruku. Já teď mám práci. Megan vás doprovodí nahoru. A ještě jednou - díky. Za všechno."

Hood mu potřásl rukou. "Byla to pro mě čest, pane."

Po prezidentově odchodu se Megan otočila k Hoodovi. V očích měla slzy. "Zachránil jste ho, Paule. Jak jsem tam tak stála a přihlížela, bylo vidět, jak se vyprošťuje z toho, kam do dostali."

"Dokázal to sám," odtušil Hood. "A bez vaší podpory a obezřelosti bych se k tomuhle vůbec nedostal a nic nepodnikl."

"Aspoň jednou v životě přestaňte s tou vaší nemístnou skromností, Paule!" řekla Megan. "Tam uvnitř jste na sebe vzal všechna možná rizika. Kdyby se věci vyvinuly tím druhým směrem, asi by vás to zničilo."

Hood odpověděl pokrčením ramen.

Megan zvedla oči v sloup. "Vy jste opravdu hrozný. V jednom ale má Michael pravdu; jste unavený. Skutečně si nechcete chvíli odpočinout, než pojedete zpátky?"

"Opravdu ne; ještě si potřebuju dát dohromady pár věcí. A chci zavolat Sharon."

"Jak to vypadá tam?" zeptala se Megan.

"Tak, jak se dalo čekat. Harleigh je v nemocnici, takže nám nejvíc leží na srdci, jak to vypadá s ní."

Megan se dotkla jeho paže. "Jestli si chcete promluvit, jsem tu."

Hood jí poděkoval úsměvem. Odešli společně a Hood zamířil k autu. Kdesi v dáli bylo slyšet duněni motorů letadla. Hood pohlédl vzhůru a odemkl dveře auta. Na obloze za Bílým domem se začaly objevovat první známky svítání.

Jaksi mu to připadalo náležité a zcela na místě.

60 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 06.46

Hood dorazil do kanceláře překvapivě svěží.

Mike Rodgers byl pryč. Před dvěma hodinami nechal v hlasové schránce vzkaz o tom, jak se vyvíjí vojenská situace na pákistánsko--indické hranici; řekl také, že si odjel domů trochu odpočinout, než půjde na schůzku v Pentagonu. Generál Rodgers sice úředně spadal pod Operační centrum, avšak Pentagon se na něj obracel s žádostmi o vyhodnocení výbušných situací v různých koutech světa.

Bob Herbert zůstával dosud vzhůru a "na hřebíčku", jak se o tom vyjadřoval; přišel do Hoodovy kanceláře a rychle ho informoval o tom, co dalšího ještě generál Orlov zjistil o Harpunářovi a jeho činnosti. Potom se zeptal, jak to probíhalo v Bílém domě.

Napjatě a pozorně naslouchal, jak jeho šéf věcným tónem sděluje fakta. Když Hood domluvil, vedoucí zpravodajců si povzdechl. "Já tu seděl a dával dokupy zpravodajské poznatky, a vy jste byl zatím tam venku, v terénu, a zachraňoval Ameriku a ústavu před chlapem, co se chystal prospěchářsky využít pobouření veřejnosti, které sám vyvolá."

"Někdo už holt má štěstí," utrousil Hood suše.

"To jo; ale zrovna vám ho nezávidím."

"A komu -?"

Hood okamžik uvažoval; potom, těsně předtím, než to Herbert vyslovil, už věděl, co přijde.

"Strašně rád bych byl Harpunářovi zatnul tipec sám," řekl Herbert tichým, monotónním hlasem. Duchem se toulal kdesi jinde, upíral oči do prázdna. "Udělal bych to pomalu. Hodně pomalu. Musel by trpět tak, jak jsem trpěl bez manželky já."

Hood nevěděl, co na to říci. Mlčel tedy.

Herbert se na něj zadíval. "Mám ještě spoustu dovolené, Paule. Vezmu si ji."

"To byste měl," odtušil Hood.

"Zaletím si do Baku za tou ženskou, za Odette. Chci vidět, kde se to stalo."

"Chápu."

Herbert se pousmál; oči měl zvlhlé. Já věděl, že to pochopíte," řekl. Hlas

se mu zlomil. "Jen se na mě koukněte; vy jste za minulé dva týdny dvakrát nastavoval krk na palebné čáře. A podívejte - zlomený jsem z toho já."

"Vy ten svůj žal a frustraci v sobě nosíte už skoro dvacet let. Někudy to musí ven," řekl Hood a s trpkým humorem dodal: "Já se sesypu taky, Bobe. Jeden den ta věc s OSN, pak Bílý dům - to pro mě bude pěkná šupa, až se z toho rozletím na kousky."

Herbert se uchechtl. "Hlavně vydržte pohromadě, než se vrátím z dovolené, abych pak mohl všecka ta kolečka posbírat."

"Tak jo, domluveno."

Herbert objel se svým vozíkem stůl a vřele Hooda objal; pak vozík otočil a kancelář opustil.

Hood potom ještě zavolal Orlovovi a poděkoval mu za vše, co pro něj generál vykonal, a navrhl, aby vymysleli nějaký způsob, jak na nějaké úrovni integrovat své systémy. Ustavit Interpol pro řešení krizových situací. Dohodli se, že si o tom promluví následujícího dne.

Hood zavěsil a pohlédl na časový údaj v počítači. Na to, aby volal domů, bylo ještě příliš časně. Rozhodl se, že odjede do hotelu a Sharon a dětem zatelefonuje odtamtud. A potom už žádné další telefonáty, žádné rozptylování.

Vyšel z kanceláře a zamířil nahoru. Pozdravil se s přicházejícími pracovníky denní směny - Darrellem McCaskeym, Mattem Stollem a Liz Gordonovou. Vyzval je všechny, aby šli za Bobem Herbertem; ten je seznámí s posledním vývojem událostí. On sám jim ještě dnes podá zevrubnější zprávu.

Než došel na parkoviště, vše na něj konečně padlo a začal se skutečně sesypávat. Kofein již udělal své a přestal působit; stroj v jeho těle dobíhal. Když se blížil k autu, spatřil Ann Farrisovou. Tisková mluvčí ho spatřila také, zamávala a zajela k němu.

Stáhla okénko. Je vám dobře?" zeptala se.

Hood přikývl. "Jsem jen utahaný. Bob tam ještě je, všechno vám řekne. Pro prohlášení v tisku ale nemáme nic; zatím ještě ne."

"Kam máte namířeno?"

"Zpátky do hotelu. Musím si trochu odpočinout."

"Tak si naskočte, já vás tam dovezu," řekla Ann. "Nevypadáte na to, že byste měl sám řídit."

"Nevím, kdy se vrátím. Auto budu potřebovat," namítal Hood.

"Vrátíte se ještě dneska odpoledne; vždyť vás znám," poznamenala Ann. "Dvě či tři hodinky zdřímnutí na nabrání sil, a už jste zase zpátky. Až se vzbudíte, zavolejte, a já pro vás přijedu."

Nabídka zněla lákavě. Chuť vzít do ruky volant Hooda přešla.

"Tak dobrá."

Obešel auto a vklouzl na pravé sedadlo. Zavřel oči, a když dorazili k cíli, Ann do něj musela dloubnout, aby se probudil. Byl úplně na dně se silami. Ann nechala auto stát venku a odvedla ho do jeho pokoje.

Po pár minutách se vrátila zpátky k autu, sedla si za volant a chvíli tak zůstala.

"Vzal to čert," zamumlala. Místo toho, aby odjela, zavezla auto na hlavní parkoviště. Potom zamířila do hotelu.

Hood právě ukončil krátký hovor se Sharon. Řekla mu, že se nic nezměnilo.

Zul se, rozvázal si kravatu a právě si rozepínal košili, když uslyšel zaklepání na dveře. Musí to být poslíček s nějakým faxem z kanceláře nebo od jeho advokáta. Nikdo jiný neví, že tu je. Vylovil z náprsní tašky dolar a otevřel. Překvapilo ho, když uviděl Ann.

"Díky," řekla. "Ak pro spropitné si nejdu."

Hood se usmál a pustil ji dál.

Ann na sobě stále měla kabátek, ale vypadala jinak. Vyzařovalo z ní cosi přístupnějšího. Je to v očích, usoudil nakonec.

Zavřel za ní dveře. Přitom ho překvapilo cosi jiného. Radost, že se vrátila.

DOSLOV

Baku, Ázerbájdžán úterý, 15.00

Během dopoledne a časně odpoledne se Ron Friday nestačil divit; zažíval jedno překvapení za druhým, a každé další vyvolávalo větší úlek než to předchozí.

Nejprve ho překvapilo, když na velvyslanectví nalezl Davida Battata; agenta CIA ošetřoval a zdraví mu vracel zdravotník velvyslanectví. Battat vypadal pozoruhodně dobře, a dokonce měl i lepší náladu.

Dále Fridayho překvapilo, když uslyšel, že Harpunáře zabila jakási místní policistka. Friday sám by byl nevěděl, jak ho najít. Nevěděl, jak vypadá. Nedokázal si představit, jak ho mohla dostat nějaká policistka. Možná, že to byla jen náhoda nebo nějaký omyl. Třeba si Harpunáře spletli s někým jiným. V každém případě úřední místa zvažovala pravděpodobnost, že ten člověk byl v pozadí útoku na íránskou vrtnou plošinu. Na důrazný podnět ze strany Spojených států se po dobu, kdy bude probíhat vyšetřování, mobilizace pozdrží.

Největším překvapením však byl telefonát od Dori, sekretářky Jacka Fenwicka. Její šéf a s ním Don Roedner, Red Gable a viceprezident podají během dopoledne demisi. O operaci, kterou Fenwick prováděl, Dori nic nevěděla a zpráva o demisi ji doslova omráčila. Fridayho omráčila také; nedokázal si představit, jak se mohlo na všechno přijít. Nedokázal si představit, jak se jeho mistr a učitel musí cítit. Toužil po tom, aby s ním mohl mluvit, říci mu něco povzbudivého.

Fridaymu se nepodařilo zastihnout Fenwicka na jeho mobilu; ohlásil se kdosi jiný a rychle zavěsil. Friday nevěděl, jestli šéf Národního bezpečnostního úřadu bude vyšetřován, ani jestli se vyšetřování někdy dostane až k němu samotnému. V zásadě služebně nepodléhal Fenwickovi, nýbrž T. Perrymu Gordovi, druhému náměstkovi ředitele pro záležitosti jižní Asie. Nebyl důvod, proč by se vyšetřování mělo dostat až k němu. O Fenwickově další činnosti Gord nic nevěděl.

Přesto však Friday zvažoval, má-li či nemá dál zůstat v Baku, a dospěl k závěru, že nejlíp bude, když odejde - někam, kde načas zmizí z obzoru. Na nějaké místo, jemuž po několik příštích týdnů nebude mezinárodní tisk věnovat přílišnou pozornost.

Naštěstí na indicko-pákistánské hranici, která spadá do oblasti Gordovy působnosti, začíná klíčit výbušná situace. Namísto toho, aby poslali někoho z Washingtonu, Friday zařídil, aby na velvyslanectví v Islámábádu přeřadili jeho; bude shromažďovat zpravodajské informace přímo na místě. Druhého dne ráno odlétá z Moskvy letadlo Pákistánských mezinárodních aerolinií; on tedy odletí z Baku dnes večer, aby měl jistotu, že letadlo v Moskvě stihne.

Bylo by to pěkné, kdyby to všechno bylo Fenwickovi vyšlo, říkal si. Kdyby v Bílém domě úřadoval Cotten, Fenwick by měl nebývale Široký prostor pro další činnost a přístup k nesmírné moci. A každému z těch mála lidí, kteří se na té "změně" podíleli, by se dostalo odměny. Ne pouze za jejich přínos k celé věci, nýbrž i za jejich mlčení. Na druhé straně důvod, proč se Friday dal na vyzvědačskou dráhu, byl ten, že představovala určitou výzvu. Nebezpečí. On svou práci odvedl. A vykonal ji s chutí, vyřídil agenta CIA, který chodil s nosem nahoru pýchou nad tím, že k té organizaci patří; ztělesňoval onen typ lidí, kteří Fridayho po celý jeho život odstrkávali. A Thomase Moorea ani ten zdvižený nos neuchránil před tím, aby nevlezl do té pěkné malé pasti, nastrojené Národním bezpečnostním úřadem.

No tak dobrá, budiž, pomyslel si Friday. Nevyšlo to. Však ono dojde na další plán.

I tohle Rona Fridayho na výzvědné činnosti fascinovalo. Nikdy není stejná. Nikdy nevěděl, s kým bude pracovat - nebo proti komu. Například v Islámábádu nepůjde jen o to, jak na místo, kde hrozí požár, získat dobrého člověka; půjde o to, dostat tam toho správného člověka rychle. Gord se v kuloárech dozvěděl, že v nejbližší době má přijít kdosi z Operačního centra a konzultovat v záležitosti konfliktu mezi Indií a Pákistánem, a toho člověka pravděpodobně také do té oblasti vyšlou. Za posledních několik let převzalo Operační centrum značnou část činností, které předtím běžně vyřizoval Fenwickův tým, což mělo za následek, že v Národním bezpečnostním úřadě neustále probíhá bitva o rozpočet a o personál. Fenwick prachy, které potřeboval, také dostal, jenže tím se z rozhořčeného soupeření stalo soupeření zuřivé.

Friday pečlivě rozebral a zabalil pušku. Vzal si s sebou i dvě krabičky nábojů. Protože do Islámábádu jde s diplomatickými pověřovacími listinami, jeho zavazadlo nebudou prohlížet.

Přehrát Operační centrum bylo důležité; ale jak Friday předvedl v Baku i jinde, přemožení soupeře silou není jediný způsob, jak ho dostat do kolen.

Ať už je ten člověk, ten Mike Rodgers, kdo chce, poučí se o tom; a bude to tvrdá lekce.

??

??

??

??